Martina Cole

SACRIFICIUL

New York Times
No. 1
Bestseller

MARTINA COLE

SACRIFICIUL

EDITURA MIRON
2007

PROLOG

In cameră era cald ca într-un cuptor. Simţea sudoarea prelingîndu-i-se pe faţă şi şi-o şterse cu un gest neglijent. Ar fi vrut să plouă, ar fi vrut ca furtuna să izbucnească, si totul să se termine odată.

Acest gînd aduse un zîmbet pe chipul atrăgător al lui Nick Leary.

Era agitat - obosit, dar nu somnoros. Nu putea dormi. Avea prea multe gînduri în cap.

Soţia lui dormea adînc alături, sforăind încet. Zăcea ghemuită ca de obicei, cu faţa lipsită de cutele pe care le aducea întotdeauna lumina zilei. Părul ei blond era încă imaculat, chiar şi în somn. Tammy nu arăta niciodată neîngrijită, asta făcea parte din personalitatea ei. Nick bănuia că dacă ar fi intrat într-o coliziune frontală cu masina ei cu dublă tracţiune, af fi murit cu fiecare fir de păr la locul lui şi machiajul intact, ca stelele de cinema în filme. Tammy scăpă un vînt uşor, facîndu-l să zîmbească. Avea să-i crape obrazul de ruşine, cînd urma să-i spună. Soţia lui detesta orice referire la funcţiile fiziologice şi ar fi făcut cele mai mari eforturi ca să ascundă faptul că şi ea rîgîia, se băşea şi se căca la fel ca toată lumea.

Nick zăcea pe spate, cu un antebraţ peste ochi. Era un om masiv, înalt de statură, şi cu o personalitate pe potrivă. Avea reputaţia unui afacerist abil şi a unui prieten loial, îşi cultiva această imagine cu grijă, fiindcă era foarte importantă pentru el.

Rareori făcea vreun lucru de pe urma căruia să nu aibă de cîştigat, motiv pentru care avea o casă cu opt dormitoare, destui bani ca să facă tot ce voia, şi un stil de viaţă invidiat de majoritatea cunoscuţilor. Dar Nick făcuse sacrificii pentru asta, strînsese cureaua ani de zile - cît de mult posibil.

Auzi un tunet în depărtare şi simţi că în sfîrşit începea să se relaxeze. Peste cîteva secunde, răpăitul ploii în ferestre îl făcu aproape să strige de bucurie. Se rugase să plouă. Il durea capul din cauza tensiunii. Intotdeauna avea dureri de cap cînd se anunţa furtună, dar de data asta îl frămîntau şi multe gînduri. Se

foi în pat, neliniştit.

- Stai locului, Nick, pentru Dumnezeu.

Vocea lui Tammy era înfundată, dar în ea se recunoştea nervozitatea.

- Iartă-mă, Tam.

Făcu un efort să nu se mai mişte. Asta-i mai lipsea, să se trezească şi ea şi să-l cicălească iar.

Inchise ochii din nou, deşi ştia că n-avea să adoarmă.

Şi atunci, auzi.

Deschizînd iar ochii, rămase nemişcat. Avea încă trupul acoperit de transpiraţie, cînd simţi primul fior rece. Işi încordă auzul, cu toate fibrele în alertă maximă. Tunetul bubui puternic deasupra, şi un fulger lumină camera. Coborî încet din pat şi porni tiptil pe podelele dormitorului, strecurîndu-se pe palier.

Ploua tot mai tare; auzea sunetul apei înconjurînd toată casa.

Se opri la auzul mişcărilor înfundate de la parter. Cineva umbla prin camere. Recunoscu sunetul sertarelor. Inima începu să-i bată mai tare. Trecînd pe lîngă dormitoarele copiilor, fu uşurat să vadă că aveau uşile bine închise.

In capul scării, se opri ascultînd din nou un moment, înainte de a coborî cît putea de încet. Ajuns jos, căută în suportul de umbrele şi găsi bîta de baseball pe care o lăsase acolo tocmai pentru o asemenea ocazie.

Casa era mare, pe o proprietate de şapte acri de teren, greu accesibilă. Se intra prin porţi electrice, şi nimeni nu venea vreodată neanunţat la familia Leary.

Nick aruncă o privire în antreu. Trei uşi duble dădeau în camera mare din faţă, în încăperea cu televizorul şi în sufragerie. O altă scară cobora în pivniţă, după care urmau uşa bucătăriei şi cea a cabinetului. Lîngă cabinet se afla şi o bibliotecă bine garnisită. Zgomotul, însă, se auzea din cabinet.

In cabinet, Nick îşi ţinea seiful.

Se strecură prin hol. Inima i se ridicase în gură. Inghiţi cu dificultate. Furtuna se mai liniştise pentru un moment, dar acum se înteţea din nou. Vîntul şuiera în jurul casei, cu un sunet lugubru, înspăimîntător, iar Nick nu mai putea să nege că-i era teamă. O teamă cum nicicînd nu mai simţise.

Se gîndi la Tammy şi la băieţi, pentru ca nu cumva spaima să-l facă s-o ia la fugă.

Uşa cabinetului era întredeschisă. Nick se uită înăuntru, apoi

o împinse şi mai mult. Cineva stătea în picioare lîngă şemineu, cu spatele spre uşă. Purta o mască de ski şi era îmbrăcat complet în negru. In mînă ţinea o armă, un pistol mare, cu ţeava în jos, pe lîngă trup.

Se întoarse cînd Nick năvăli în cameră, ridicînd mîna cu pistolul. Nick îl nimeri cu bîta de baseball în braţ şi auzi trosnetul osului. Individul se prăbuşi la podea, iar Nick îl lovi iar şi iar, peste cap şi trup, din răsputeri. Bulangiul n-avea să se mai ridice, de-asta era el sigur. Cînd se opri în sfîrşit, gîfîia de efort.

In penumbră, văzu că intrusul nu se mai mişca, şi răsuflă uşurat. Se răsuci să aprindă o lampă, şi o văzu pe Tammy în uşă, mută şi înfricoşată, cu cei doi băieţi de-o parte şi de alta, albi la faţă de spaimă şi şoc. Nick lăsă bîta însîngerată să cadă şi alergă să-i îmbrăţişeze pe toţi trei.

- E-n regulă. Totul o să fie bine..

Continuă s-o repete ca pe o mantră, cu glasul tremurîndu-i după ceea ce făcuse. Apoi îi scoase din cameră şi-i conduse spre bucătărie, aprinzînd din mers toate luminile.

- E-n ordine, băieţi. Tăticul e aici. Scum sînteţi în regulă.

Strînse la piept cele două capete blonde, simţind cum le tremurau umerii înguşti.

- Acum ce s-a mai întîmplat, Nick? Ce mama mă-sii s-a-ntîmplat?

Tammy smulse copiii de lîngă el, privind tot timpul spre uşă. Din cauza şocului, dinţii îi clănţăneau.

- Un hoţ, iubito. L-am prins...

Nick lăsă fraza în aer, luînd receptorul telefonului de pe perete.

- Ce faci?

- Sun la poliţie, dragă.

Tammy privi din nou spre uşă.

- Şi dacă se scoală...

Băieţii izbucniră în plîns.

Nick clătină din cap, străduindu-se să-i calmeze pe toţi trei.

- N-o să se mai scoale. Iţi dau cuvîntul meu, nu pleacă nicăieri, iubito.

Ridică o mînă, facîndu-le semn să tacă, în timp ce auzea vocea operatoarei de la serviciile de urgenţă.

- Poliţia, vă rog, am avut o spargere. L-am prins pe labagiu...

Vorbea cam fără şir, agitat, aşa că-i dădu receptorul soţiei

sale.

- Spune-le tu, eu mă duc să văd ce face.

-Nu!

Cu un ţipăt, Tammy lăsă receptorul să cadă, începînd să strige, îngrozită:

- Avea pistol, Nick, am văzut un pistol... O să ne împuşte pe toţi!

Se isterizase. Cînd Nick reuşi s-o calmeze, din depărtare se auzeau deja sirenele poliţiei.

- O, slavă Domnului, slavă Domnului!

Tammy ieşi în fugă pe aleea din faţa casei, împreună cu fiii ei, în întîmpinarea poliţiei şi a ambulanţei.

-Are pistol... are pistol...! striga ea la nesfîrşit.

Poliţiştii îi dădură repede la o parte din drum, încercînd să-i calmeze. Voiau să ştie dacă intrusul mai era înarmat, dacă exista riscul de a încerca să iasă cu forţa din casă. Intrebară şi unde era soţul ei, dacă nu păţise nimic, sau era ţinut ostatic.

Dar Tammy nu mai era în stare să comunice raţional, asa că o lăsară în seama infirmierilor de la ambulantă.

Băiatul cel mare, Nick junior, fu cel care le spuse toate detaliile necesare.

Intre timp, Nick senior revenise în cabinet, unde privea trupul prăbuşit la podea. In jurul capului i se formase o băltoacă de sînge. Ii simţea mirosul dulceag greţos. Făcu un pas înapoi, ieşind din cameră, şi se lăsă să cadă pe canapeaua mică din antreu.

Acolo îl găsiră poliţiştii, cu capul în mîini, mormăind la nesfîrşit:

- Ce-am făcut? Doamne sfinte, ce-am făcut în noaptea asta...?

CARTEA ÎNTÎI

Nu e fiară aşa de crudă încît să nu cunoască mila.
- William Shakespeare, „Richard al III-lea“,
Actul I, scena 2

CAPITOLUL 1

Tammy adormise în sfîrşit, prin grija infirmierilor, iar băieţii erau cu guvernanta, în camera de joacă. Nick simţea cum plutea tăcerea peste casă, şi o detesta. Se făcuse dimineaţă, şi cum necum, noaptea trecuse. Poliţiştii vorbiseră cu el, la nesfîrşit,

pînă cînd medicul le spusese că Nick mai avea nevoie şi să respire puţin. La urma urmei, suferise un şoc. Nu că poliţia ar fi ţinut seama de asta, desigur.

Dar, o dată ce aflaseră identitatea intrusului, păruseră să-l mai slăbească oarecum pe Nick. Erau mai înţelegători, mai dispuşi să creadă în teama lui pentru familie. Un timp, Nick se temuse să nu-l considere pe el vinovat, în locul tînărului care-i spărsese casa. In ultima vreme, lumea înnebunea tot mai mult în direcţia asta.

Mama lui, Angela, care urmăra expresiile ce se succedau pe chipul fiului ei, spuse cu severitate:

- Ai să-ţi revii, Nick. Nici un om cu mintea întreagă nu te-ar aresta pentru asta, fiule. Ai apărat ceea ce-i al tău.

Vocea mamei lui era aspră, cu un accent cockney ce părea deplasat în casa aceea aristocratică. Dormise în tot timpul incidentelor, graţie obiceiului ei de a bea un whisky înainte de culcare.

- Mai lasă-mă şi tu, mamă, bine? Fă un ceai bun.

Angela vîrî ibricul în priză, dar Nick îi distinse furia in poziţia băţoasă a spatelui, cu umerii rigizi.

Zîmbi cu blîndeţe.

Mama lui era ca o zvîrlugă de jăratic. O adora din tot sufletul. Dar gura ei neferecată îi pricinuise destule necazuri, nu numai cu familia ci şi cu alţii care intrau pe orbita ei. Angela Leary nu ştia niciodată cînd era mai bine să tacă.

- Bulangiul ăla mic tot avea s-o-ncaseze pînă la urmă.

Vocea îi tremura de furie. Să intre în casa fiului ei, înarmat! Pistolul o speriase cel mai tare, şi faptul că infractorul era un toxicoman cunoscut şi hoţ notoriu. Cînd infirmierul îi înlăturase masca, ofiţerii îl identificaseră imediat. De fapt, toate secţiile de poliţie îi aveau semnalmentele. Pe scurt, era un căcăţiş - ba chiar un căcăţiş foarte periculos.

Neluînd în seamă nevoia de linişte a fiului ei, Angela Leary continuă să vorbească:

- Cine se cred oamenii ăştia? Să intre-n casele altora să-i jefuiască, să-i împuşte! Să umble pe furiş cînd oamenii civilizaţi dorm în paturile lor... paturi plătite cu multe sacrificii, nu din furtişaguri. Şi mai avea şi pistol! Iisuse Christoase, cînd stau să mă gîndesc ce s-ar fi putut întîmpla, mi se face şi rău de frică. Să vă-mpuşte în paturi, ar fi putut...

Nick avea senzaţia că din clipă-n clipă putea să-i explodeze capul.

- Bine, mamă, în regulă, am înţeles ideea!

Incepuse să strige la ea.

Numaidecît, Angela veni spre el, îngrijorată. Arăta bătrînă şi firavă, iar lui Nick îi păru imediat rău că strigase la ea - dar nu mai putea s-o asculte.

- Iartă-mă, mamă, dar mi-e aşa de greu...

Lăsă fraza neterminată.

- Nu, tu să mă ierţi pe mine, fiule. Ar trebui să ştiu cînd e cazul să-mi ţin fleanca. Da' nu-mi vine să cred c-ar fi în stare cineva să-mi facă una ca asta - mie, sau alor mei. Dacă puneam eu mîna pe el...

Ridică din umeri.

- Oricum, să sperăm că n-o să moară. Mai bine să trăiască şi să se ducă la-nchisoare. Deşi, acuma n-au să-l mai bage-n puşcărie, nu? Probabil o s-ajungă-ntr-o vacanţă-n afurisita aia de Africa, sau cine ştie unde. Ii ştii cum sînt, inimoşii dracului!

Nick ar fi rîs, dac-ar mai fi avut putere. Angela făcu ceaiul, continuînd să îndruge verzi şi uscate la adresa lumii, dar Nick n-o mai asculta.

Băiatul era viu.

Numai la asta se putea gîndi.

Băiatul era încă viu.

* * *

- Fiul dumneavoastră e într-o stare foarte gravă, doamnă Hatcher.

Glasul medicului era scăzut. Femeia îl privi drept în faţă.

-Nici nu mă mir, nu? Doar i-a făcut capu' chisăliţă cu bîta de baseball.

Rîse nervos, ascuţit, iar doctorului i se frînse inima.

- Ar trebui să vă gîndiţi serios la ce v-am spus. Donarea de organe poate fi foarte liniştitoare pentru unele rude. E ca şi cum o parte din acea persoană încă ar mai trăi...

Doamna Hatcher se întoarse spre medic, cu ochi stralucitori, spunînd cu o voce înăsprită de emoţie.

- Nu dau nimic! O să se facă bine. I-un luptător, Sonny al meu, un băiat puternic.

Lacrimile i se revărsară pe obraji.

- O să fie bine, iubească-l Dumnezeu. Are nevoie doar să doarmă niţel, atîta tot.

Medicul clătină din cap spre sora care stătea lîngă femeia distrusă, oftînd.

Incă o dată, doamna Hatcher apucă strîns mîna fiului ei, spunînd veselă:

- Sonny al meu o să se trezească-n curînd. N-are decît şaptişpe ani. Niciodată nu se scoală-nainte de cinci dup-amiaza, nu-i aşa, tinereii ăştia?

Dădu din cap spre soră, în aşteptarea unei confirmări. Deznădejdea din ochii ei o făcea pe soră să simtă că-i venea să plîngă.

- Vă mai aduc un ceai.

Ieşi din rezervă, împreună cu medicul. Amîndoi ştiau că Sonny Hatcher n-avea să mai deschidă ochii. Era în moarte cerebrală.

Judy Hatcher închise ochii, încercînd să-şi stăpînească lacrimile. Avea faţa hăituită, dar în ultima vreme nici nu mai arăta altfel. Băutura şi drogurile îşi spuneau cuvîntul. Părul ei blond era slinos şi strîns înapoi din jurul feţei. In ochii albaştri i se citea nelinişstea, în rest fiind aproape la fel de morţi ca ai fiului ei, iar trupul ei, zvelt de constituţie, era emaciat de la excesul de vodcă şi plăcerea unor weekenduri dedicate cocainei şi amfetaminelor, deşi drogul ei preferat era heroina. Ar fi trebuit să încerce să se lase, însă metadona nu avea acelaşi efect, aceeaşi putere de a-i şterge din minte toate necazurile şi gîndurile.

Se aplecă şi-şi deschise geanta, scoţînd din nou fotografiile.

- Ia, uită-te la asta, Sonny, tu şi cu mine la Yarmouth. Aveai doar doi anişori, mai ţii minte?

In voce i se simţea speranţa, dar la drept vorbind abia dacă-şi mai amintea ea însăşi; fusese beată şi drogată aproape toată vacanţa. Pe-atunci, încă mai era cu Tyrell, tatăl lui Sonny. Fusese un bărbat atît de chipeş - şi încă mai era. Privi cu tristeţe fotografia. Sonny era leit tatăl lui, doar că n-avea pielea la fel de închisă la culoare.

Lăsase un mesaj la mama lui Tyrell şi spera ca acesta să vină să-l vadă pe Sonny înainte de... Mai bine să nu se gîndească. Nu închidea nici un aparat, orice-ar fi zis ăia. In adîncul sufletului,

voia ca Tyrell să vină şi să ia el hotărîrea în locul ei. Dar Tyrell era în Jamaica, împreună cu a doua nevastă şi cei doi copii ai lor, aşa că avea un drum lung de făcut.

Mama lui Tyrell o ducea bine, binecuvîntată să fie. Işi iubea nepotul, dar acum stătea închisă în casă, prea speriată ca să mai plece. Judy avea s-o sune din nou, curînd, ca s-o anunţe cum se mai simţea Sonny. Era o femeie de treabă, bâtrîna Verbena, o adevărată stea. Ii era lui Judy aproape ca o mamă, şi-şi adora cel mai mare nepot. Dar nici nu era de mirare. Practic, ea îl crescuse.

Verbena fusese bună şi cu ea. Mereu luase măsuri ca Judy să aibă ce mînca şi încercase s-o ajute să-şi poarte de grijă. De fapt, de-a lungul anilor, Judy nici nu ştia ce s-ar fi făcut fără ajutorul ei.

Işi rezemă capul pe pernă, lîngă al lui Sonny, şi începu să plîngă. Altceva, nu ştia ce să facă.

* * *

-E un nemernic prăpădit, trebuia s-o păţească, mai devreme sau mai tîrziu.

Glasul Detectivului Inspector Rudde suna plictisit. O dată ce-şi dăduseră seama că tînărul ce zăcea stîlcit în bătaie pe podeaua cabinetului era Sonny Hatcher, poliţiştilor le cam pierise interesul. Era un spărgător cunoscut cu antecedente penale, avea un cazier lung cît braţul, şi mai era şi un căcăcios prost-crescut şi cu gură mare care comisese practic toate infracţiunile cu excepţia omuciderii. Şi după cîte se vedea, dacă Nick Leary nu l-ar fi troznit, acum ar fi avut-o şi pe aia la activ.

- Tot om e şi el, şi nimic nu spune că avea de gînd să facă într-adevăr rău cuiva...

Peter Rudde îşi dădu ochii peste cap, privind iritat spre tavan.

- Un căcat de pistol încărcat, o casă cu curte, plină de mai multe antichităţi decît la Sotheby’s, şi tu crezi că venise acolo ca să facă mişto? Foloseşte-ţi naibii dolveacu’! Nu, eu recomand la procuratură să nu se deschidă nici o acţiune. Sonny Hatcher a căutat-o cu luminarea. Ameţitu’ ăla de Leary tocmai a redus rata criminalităţii cu patruzeci la sută. Ar trebui să-i dea o medalie, în pana mea!

D.C. Ibbotson oftă. Degeaba încerca să discute raţional cu un

şef care habar n-avea ce-i aia raţiune.

- Zi şi mie, ce ştia Sonny Hatcher despre antichităţi? întrebă el, schimbînd tactica.

- Nimic, cred. Din cîte-l cunosc, ar fi manglit şi scrumierele. Da' nu asta-i chestia. Se-aştepta să găsească acolo mălai, atîta i-ar fi fost de-ajuns.

Ibbotson nu se lăsă.

- Poate că altcineva l-a trimis acolo... cineva care ştia ce-i în casă?

Rudde ridică din umerii săi enormi.

- Mă doare fix în pix, eu cazu' ăsta mai departe nu-l duc. In ce mă priveşte, amicu' ne-a făcut un mare serviciu. Dacă - şi-i un dacă uite-aşa de mare - l-a trimis careva, oricum n-o să-i dăm niciodată de capăt, deşi tare-aş mai vrea să ştiu de unde-avea pistolul, pe-asta ar merita s-o ştim oricum. Da' cînd am să prezint cazul ăsta la procuror, am să-i şi zic clar c-am consuma resursele poliţiei de pomană dacă mergem mai departe. Putem doar s-aşteptăm să vedem dacă-s de-acord cu mine, deşi cred c-au să fie. Sonny Boy Hatcher o luase pe calea pierzaniei, nu mai avea cum să scape. Întîmplător, azi-noapte s-a luat de cine nu trebuia.

Işi îndreptă un deget spre chipul detectivului mai tînăr.

- Imi spui şi mie de ce să plătească un cetăţean cinstit pentru păcatele cretinului ăluia mic? Dacă Hatcher nu intra-n casă cu gînd să fure, acum era la crîşmă ca de-obicei, in loc să zacă-n spital cu capu' făcut piftie.

Nu aşteptă răspunsul.

-Asta-i legea junglei, colega. Supravieţuieşte ăl mai tare. Dacă Leary era o băbuţă amărîtă care locuia singură? Atunci nu ţi-ar fi părut rău? Nu conta? Nu era naşpa să-i intre-n casă?

Rîse sarcastic.

- Atunci ai răcni şi tu după sîngele lui Hatcher, într-un glas cu toţi ăilalţii. Ia mai dă-l în mă-sa, şi pe toţi căcănarii cu care-avem de-a face... Personal, mi s-a făcut pîn-aici de ei!

Se lansase într-o adevărată tiradă, şi o ştia, dar nu putea să se oprească. Apăra cauza tuturor celor jefuiţi, atacaţi sau maltrataţi de un criminal bun de nimic. Vorbea ca o moară neferecată, şi-i plăcea.

- Sonny Hatcher a tîlhărit un bătrîn care-şi lua pensia. A mai compărut în instanţă şi pentru că amenințase un vecin vîrstnic.

Monumentul ăsta de virtute a bătut o femeie gravidă, aşa că spune-mi, de ce să-mi fie-acum milă de el?

Ibbotson nu-i putea răspunde; nu ştia ce să spună.

- Cunoştea legile. Nimeni nu le cunoştea mai bine ca Sonny, continuă Rudde, dezlănţuit. Ştia, cînd a intrat în casa aia înarmat, că era ca şi terminat. Că dacă puneam mîna pe el, îl aşteptau optişpe, pe puţin. Aşa că, dă-l în mă-sa. A nimerit peste cineva cu mai multă minte ca el, şi era şi timpu, dă-mi voie să-ţi spun! Şi-acuma, pune-n ordine declaraţiile alea şi nu mă mai bate la cap, da?

Ibbotson încuviinţă, apoi ieşi din birou spăşit, ştiind că toţi din secţie îl considerau cel mai mare guguman şi, pentru prima oară, întrebîndu-se dacă nu cumva aveau dreptate.

* * *

Tammy îl privea cu ochii dilataţi de şoc.

- Iţi rîzi de mine?

Nick clătină din cap.

- Sincer, vor să mă duc la G.M.T.V dimineaţă, ca să consemneze şi varianta mea.

Oricît era de zguduită, Tammy îşi aranjă inconştient părul.

- O, Doamne! Şi înţeleg că ai să te duci, nu?

Tonul ei nu lăsa loc de nici un refuz, iar Nick oftă din nou.

-Putea să te omoare, Nick. Dacă vor să te acuze, mai bine e să ai grijă ca toată lumea să audă şi ce ai tu de spus.

-Nu ştiu, Tams... Eu nu-s genul ăla de om... Nu-mi place să ies în faţă.

-Ei, nu-ţi mai face griji, voi fi şi eu lîngă tine.

Chiar şi în toiul ororii celor petrecute, Tammy se gîndea deja cu ce să se îmbrace, întrebîndu-se dacă mai avea timp să se întindă puţin sub lampa cu ultraviolete, ca să-şi mai acopere din paloarea pielii.

Una peste alta, o făcea pentru soţul ei. Voia să apară amindoi ca nişte oameni respectabili - bogaţi, dar cu un stil de viaţă civilizat.

In felul ei, făcea ceea ce considera că era mai bine.

* * *

Tyrell Hatcher stătea tăcut în avion. Era un bărbat arătos şi o ştia, vedea privirile pe care le atrăgea, şi le ignora. Aspectul şi personalitatea lui fuseseră întotdeauna in contradicţie. A doua sa soţie, Sally, accepta faptul că femeile îl plăceau, dar avea o încredere implicită în el. Tyrell n-avea nimic împotriva cîte unei mici aventuri, dar o făcea rar, şi de obicei numai după ce se certau sau aveau alte probleme.

Sally era o regină ciocolatie pe care o adora, însă uneori Tyrell simţea nevoia anonimatului unui trup străin. Acum cugeta la acest lucru, întrebîndu-se dacă şi fiul lui cel mare îi moştenise apucăturile. Tyrell fusese la un pas de a-şi distruge viaţa pentru un futai scurt. Sally nu ştia, dar el încă o mai făcea, îi plăcea teama de a fi prins, savura pericolul. Oare acest gust al riscului i se transmisese şi lui Sonny?

Ceilalţi doi copii ai lui erau stabili, sîrguincioşi şi muncitori, şi-atunci, care era situaţia cu Sonny Boy? De ce fusese desfigurat în bătaie, în casa cuiva, în timp ce încerca, pare-se, să dea o spargere?

Tyrell îşi trecu o mînă peste faţă. Era frînt de oboseală, dar ştia că somnul avea să-l ocolească încă multă vreme.

Nu voia să dea vina pe fosta lui soţie, Judy, pentru stilul de viaţă al fiului lor, însă i-ar fi fost greu să n-o facă. Işi amintea toate ocaziile cînd fusese chemat la orice oră din zi şi din noapte ca să-i scoată pe cauţiune din arestul local, pe Sonny sau pe mama lui. Uneori, o salvase pe Judy şi din situaţii proaste, nu numai din secţii de poliţie. Dar, orice-ar fi făcut, Judy era demnă de milă. Trebuia să ţină minte asta acum, să n-o condamne pentru cele întîmplate. Sonny fusese întotdeauna un băiat dificil, care umbla cu nasul pe sus. Şi totuşi, îşi iubise fraţii după tată. Le purtase de grijă, întotdeauna întrebase de ei şi se bucura să-i vadă.

Iar acum, Tyrell trebuia să le dea şi lor vestea, să declare în faţa tuturor că primul lui născut, fiul pe care-l iubea cel mai mult, era ca şi mort, şi fusese un hoţ. Ştia ca Judy îl aştepta doar să dea aprobarea pentru oprirea aparatelor. Trebuia să-şi asume şi această povară, şi urma s-o facă, n-avea încotro.

Tyrell scutură din cap furios, revenind în prezent.

I-ar fi dat lui Sonny orice-i stătea în putere, nu trebuia decît să ceară. Dar, în fond, Tyrell îi spusese asta toată viata, iar băiatul o apucase totuşi pe calea crimei. Sonny nu avea nimic

sfînt. Injura din două-n două vorbe, se certa incontinuu fără motiv, şi aproape mereu era în luptă cu lumea pentru tot ce i se părea că acţiona împotriva lui - real sau imaginar.

Şi totuşi, pe tot parcursul, în timpul întîlnirilor de la scoală şi al şedinţelor de judecată, Tyrell nu încetase nici un moment să-l iubească pe băiatul acela debusolat care- i purta numele. Şi, cu toate defectele lui, nu l-ar fi renegat pentru ceea ce făcuse, nici într-un milion de ani. Jaf cu mina armată? Pentru că aşa se numea. Intrase în casa cuiva, înarmat.

In casa lor.

Işi imagină cum ar fi fost să-l vadă acolo cu un pistol, şi se cutremură din nou.

Dar de ce-o făcuse? Asta voia Tyrell să ştie.

De ce?

Sonny fusese cam derbedeu în trecut, însă acum comisese o infacţiune în stil mare, iar Tyrell ar fi fost gata sa parieze că fiul lui nu se degradase atît de mult încît să facă una ca asta.

Se părea că se înşelase.

Iar dacă în privinţa asta se înşela, în care altele mai greşise? Cum putea să mai aibă încredere în instinctele lui? Cum să oprească aparatele, pentru ca apoi să-şi îngroape fiul cel mare? Cum să le facă faţă tuturor, după ce avionul ateriza, iar el păşea din nou cu picioarele pe pămînt?

Işi punea la îndoială întreaga viaţă, o cîntărea şi-i găsea numai lipsuri.

Lipsuri mari.

* * *

Verbena Hatcher era obosită, dar ştia că n-avea sa doarmă. Işi luă Biblia şi, strîngînd-o cu putere în mîini, se rugă pentru nepotul ei. Camera era plină cu fotografii ale celor dragi. Copiii ei, părinţii, chiar şi bunicii. Fiecare palmă de loc era acoperită cu chipuri zîmbitoare şi evenimente importante din viaţa ei şi a familiei. Botezuri, nunţi - a ei şi ale copiilor ei - fotografii de absolvire... copii rîzînd şi adulţi zîmbitori. Toate însemnau o viată bine trăită.

Şi, printre toate acele feţe zîmbitoare, stătea o fotografie mică, în ramă de argint. Le reprezenta pe Verbena şi Judy, cu micul Sonny Boy dormind în poala maică-sii. Cel mai mult îi

plăcea Verbenei în acea fotografie expresia lui Judy. Ca prin minune, arăta fericită, complet şi total fericită, iar Verbena ştia că se simţea astfel fiindcă în sfîrşit avea o familie proprie, în acel băiat.

Buzele i se mişcau mut în timp ce murmura Tatăl Nostru, după care îl rugă să-i vegheze nepotul. Il rugă să uşureze durerea lui Judy, şi-i oferi viaţa ei în schimbul celei a băiatului pe care-l iubea mai mult decît pe oricine pe lume.

Fiica ei, Maureen, intră cu un pahar mic de rom negru.

-Bea-l, o să ai nevoie.

Verbena clătină din cap. Rareori se atingea de alcool.

-Te rog, mămico.

Ştia că nu era o veste bună şi, ascultătoare, luă paharul şi-l goli. Arsura fu surprinzător de plăcută, iar gustul era aşa cum şi-l amintea. Ii reamintea mirosul de iarbă proaspăt cosită, aroma de soare pe ferestrele lustruite şi aparatele de radio care se auzeau de pe stradă. Ii readucea in minte sunetele verii, rezultatele la cricket şi momentele cind îl asculta pe Barrington Levy. Ţîrîitul greierilor şi risetele, amintirile fericite, fură înlocuite de disperare.

Fusese plăcut să-şi amintească, dar acum totul era distrus, înlocuit de vestea proastă pe care nu se îndoia c-avea s-o audă. Altfel, de ce s-o anestezieze?

-Maureen, a sunat Jude?

Tînăra clătină din cap.

-Nici o vorbă. Mă duc imediat la spital, mămico.

Verbena dădu din cap, absentă.

Ştia că era o minciună - din bunătate, dar tot minciună. Se uită prin cameră, imaginîndu-şi-l pe Sonny Boy cum stătea culcat pe canapea, ascultînd Bennie Man sau Bob Marley, fredonînd în ritmul muzicii. Băiatul ei, Sonny Boy al ei, murea, iar Verbena nu putea face nimic.

Se încordă să primească vestea despre care nu se îndoia că sosise.

* * *

Judy Hatcher se ţinea de braţul lui Tyrell. Simţea mirosul distinctiv de ţigări, iarbă şi deodorant. Arăta la fel de bine pe cît mirosea. Judy tremura, iar Tyrell o ţinea blînd cu braţul, în timp ce-şi priveau fiul care zăcea în comă.

- E-n regulă, Jude, totul o să fie-n regulă.

Trebuia să spună ceva, vorbe goale, căci amîndoi ştiau că niciodată n-avea să mai fie nimic în regulă, nici pentru el şi nici pentru ea.

* * *

Nick Leary privi chipul de pe monitor şi apăsă pe buton, deschizîndu-i poarta poliţistului. Păru să treacă o veşnicie pînă cînd maşina străbătu aleea, ajungînd la uşa din faţă. Tammy puse ibricul pe foc, zîmbindu-i soţului ei fără tragere de inimă. Pentru prima oară de cine ştie cînd, simtea nevoia să-l protejeze. De obicei, Nick era cel protector cu ca. Dar, cînd îi vedea albeaţa chipului şi tremurul inimilor, îi venea să plîngă. In douăzeci şi patru de ore, vieţile lor fuseseră întoarse cu susul în jos, şi numai fiindcă un puşti pusese ochii pe ceea ce le aparţinea. Pentru care munciseră toată viaţa.

Era nedrept, strigător la cer, că putea fi nevoie să lupte ca să se apere în instanţă. Avocatul îi avertizase deja in acest sens.

Nick nu era un sfînt, Tammy ştia. Dar nu merita una ca nsta. Mai escrocase şi el pe ici, pe colo, însă o făcuse pentru familia lui, pentru soţie, pentru copii.

In timp ce Tammy turna apa în ceainic, poliţistul intră in bucătărie, împreună cu soţul ei. Detectivul Inspector Rudde era un om cinstit. Tammy ştia că se afla de partea lor.

-Domnule Leary... salută el, înclinînd din cap cu respect. Doamnă Leary...

Zîmbindu-i, Tammy îşi înălţă sprîncenele pensate impecabil.

-Să vă servesc cu un ceai? Un scotch?

-Ambele, dacă nu vă supăraţi.

Zîmbiră toţi trei; gheaţa se spărsese, dar teama încă mai era tangibilă; stătea între ei ca un geam.

-Am în cabinet un malţ bun, vechi de douăzeci de ani.

Nick ieşi din bucătărie cît îl ţineau picioarele. Işi simţea bătăile inimii, o auzea bubuindu-i în urechi. Spera ca totul să se clarifice. Ajunsese chiar să-şi dorească, dacă tot aveau să-l aresteze, s-o facă mai repede. Orice era de preferat în locul acelei aşteptări care nu se mai termina.

In bucătărie, Tammy îl privi pe Rudde în ochi.

- Ce-o să i se întîmple lui Nick?

Detectivul zîmbi cu blîndete.

- Dac-ar fi după mine, e nevinovat, dar e clar că nu pot vorbi în numele procuraturii. Am recomandat ca tot cazul să fie închis, dat uitării.

- Şi băiatul?

- Ii vor opri aparatele.

Tammy dădu din cap. După ce înghiţi un nod cît pumnul, întrebă:

- Deci, ar putea fi acuzat de crimă?

Rudde confirmă.

- Totuşi, mă îndoiesc. De omor din culpă, poate.

Tammy îşi făcu de lucru cu ceaiul, copleşită din nou de teama pentru Nick.

- Ce viaţă irosită...

Detectivul nu-i răspunse; nu ştia ce să spună. In meseria lui, vedea multe vieţi irosite şi încetase să-şi mai facă griji pentru ele.

- Nick şi cu mine, venim de jos de tot, noi doi. Am crescut în case cu chirie. Dar am făcut sacrificii. Am muncit. Şi încă mai muncim. Ne-am făurit viaţa pe care-o avem, şi uneori a fost o muncă al dracului de grea. Insă ne achităm datoriile şi ne trăim viaţa. De ce să atîrne ameninţarea asta deasupra capetelor noastre, doar fiindcă golanului ăluia i-a venit să ne intre-n casă şi să ne prade?

Tammy Leary îl privea cu ochi mari, în aşteptarea răspunsului.

- De ce am senzaţia că am făcut ceva rău? Că noi sîntem vinovaţii în toată povestea asta? Nu sîntem! Noi sîntem nişte oameni cinstiţi, care respectă legea, iar acum vieţile noastre sînt distruse de nenorocitul ăla de nimic!

Incepu să plîngă.

- Nici n-avea ce să caute aici. Nu noi l-am invitat, a venit singur! Asta-i casa noastră, am plătit pentru ea cinstit, de ce să ne simţim vinovaţi pentru că el a intrat cu forţa? Soţul meu avea grijă de noi, de mine şi de copii. E un om de treabă, decent. Intrebaţi pe oricine care ne cunoaşte.

Plîngea de-a binelea, suspinînd de spaimă.

Rudde o privi lung, fără a şti ce să-i spună. Işi bău ceaiul şi scotch-ul, încercînd să le transmită fără cuvinte solidaritatea lui.

Dar ceaiul avea un gust de pişat, iar scotch-ul i se urcă direct

la cap. Pe lîngă toate celelalte, îşi dădu seama că mai şi îmbătrînea.

Nu ştia ce anume îl deprima mai mult.

CAPITOLUL 2

Interviul de la G.M.T.V mersese mai bine decît se aşteptaseră cu toţii. In studio, Tammy se simţea în elementul ei. Acum, că

şocul trecuse, iar pericolul iminent al punerii sub acuzare era mai îndepărtat, găsea foarte plăcut noul lor statut de celebrităţi.

In plus, dreptatea era de partea lor. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît vedea mai clar că dreptatea era de partea lor. Băiatul ăla voise să-i jefuiască, era înarmat şi periculos. Nick al ei nu făcuse decît să apere ceea ce-i aparţinea. Se părea că postul G.M.T.V nu primise niciodată atîtea telefoane şi email-uri cu privire la un invitat, şi toţi păreau în consens că Nick nu făcuse decît ceea ce-ar fi făcut oricine într-o asemenea situaţie.

Era mîndră de el, mîndră că luase acea poziţie, şi bucuroasă că reuşise.

Pentru că hoţul l-ar fi putut împuşca pe Nick. I-ar fi putut ucide pe toţi.

In timp ce-şi aplica meticulos machiajul, îşi imagina reacţia de la clubul country unde avea întîlnire cu cîteva prietene, mai tîrziu, la prînz. Fu cît pe se să se îmbrăţişeze singură. In patruzeci şi opt de ore, vieţile lor se întorseseră pe dos, şi surescitarea era acum la ordinea zilei.

Ştia, în adîncul inimii, că un băiat trăgea să moară, iar entuziasmul ei era cam deplasat. Dar Tammy era genul de persoană care profita la maximum de orice, nu lăsa să-i scape nici o ocazie şi puţin îi păsa pe cine călca în picioare. Nu era crudă sau rea, ci se considera mai degrabă o realistă - o femeie care-şi purta singură de grijă.

Iar notorietatea era distractivă, nu încăpea nici o îndoială.

* * *

Tyrell privea chipul fiului său. Sonny încă mai era un băiat arătos, dar acum, cu toate tuburile ataşate şi aparatul de respiraţie artificială care gîfîia zgomotos în locul lui, arăta atît de vulnerabil...

Judy intră pe furiş în rezervă. Părea să umble numai pe furiş, peste tot. Tyrell îi privi faţa hăituită şi i se strînse inima. Ştia că se dusese să bea ceva, sau să se drogheze - probabil şi una şi alta, după cum o cunoştea. Dar Sonny era tot ce avea. Tot ce avusese vreodată. Şi Sonny o adorase. De aceea nu încercase niciodată să i-l ia. Sonny încercase tot timpul, în felul lui, să-i poarte de grijă, de vreme ce Judy n-o putuse face niciodată

singură.

- Stai jos, Jude. Mai linişteşte-te, mm?

Judy îi zîmbi, bucuroasă ca de obicei că auzea o vorbă bună de la omul acela care o părăsise pentru că nu putea trăi de la o oră la alta fără nici un fel de stimulent chimic.

De fapt, nici nu mai ştia care era senzaţia adevărată a vieţii; de ani de zile nu mai trăise ca oamenii normali.

Deodată, întoarse capul spre el, cu ochii bîntuiţi. Cîndva, fuseseră de un albastru orbitor, însă acum erau atît de şterşi, încît nu mai aveau aproape nici o culoare.

- Vrei să închizi aparatele, nu? Să scapi de el o dată pentru totdeauna.

Tyrell nu-i răspunse.

Dacă odinioară îl atrăsese, acum îl speria, pentru că n-avea idee ce drog luase - şi, în cea mai mare parte a timpului, nici ea nu mai ştia. Aproape că-i simţea mirosul fricii.

Se întrebă dacă şi ea îl simţea pe al spaimei lui.

* * *

Tammy intră în clubul country ca şi cum ar fi fost o stea de cinema. Purta pînă şi ochelari de soare. Stătu cîteva secunde în uşă, ca să se asigure că o vedea toată lumea, înainte de a şi-i scoate, pornind spre restaurant. Arăta bine şi o ştia. Intotdeauna imaculată, în dimineaţa aceea se aranjase cu şi mai multă grijă.

Le făcu cu mîna prietenilor, în timp ce mergea spre masa unde se adunase gaşca amicelor. Aşa le numea mereu soţul ei, iar Tammy protesta, dar ştia că ar fi fost prea mult să le considere prietene adevărate.

- E totu-n regulă, Tam?

O întrebase Melanie Darby. Aceasta era vioara a doua pe lîngă Tammy şi chiar era o femeie cumsecade. Soţul ei, Ray, se ocupa de tot felul de afaceri dubioase, dar nimeni n-o lua vreodată la întrebări.

Tammy se aşeză, cu un oftat dramatic.

- A fost un coşmar, fetelor.

Fiona Thomson îi puse în mînă un pahar de şampanie. Tammy observă că sticla avea o etichetă foarte scumpă şi-şi dădu seama că ea plătea prînzul acela. Nick avea să-şi iasă din minţi, dar de asta avea să se ocupe la momentul potrivit. Unele

dintre prînzurile ei cu fetele costau aproape o mie de lire sterline, iar Nick avea şi el meschinăriile lui, oricît de bine stăteau cu banii.

Tocmai îşi termina relatarea, cînd Fiona o întrebă cu blîndeţe:

- Deci, n-au să-l salte pe Nick?

Tammy îşi puse paharul de şampanie pe masă, aruncîndu-i o privire care pe altă femeie ar fi făcut-o să intre în pămînt. Fiona, însă, era plămădită dintr-un aluat mai dur decît majoritatea.

- Mă scuzi?

- Ascultă, Tams, nu spun decît ce-a zis bătrînu' meu, că Nick ar putea fi acuzat de omor din culpă...

Tammy însă mai avea un pahar de şampanie pînă să sară la harţă, şi se vedea. Celelalte femei începură să-i arunce Fionei priviri semnificative, încercînd s-o facă să tacă.

- Iar bătrînu' tău se pricepe la de-astea, nu? Un hoţ de bănci ca el...

Fiona rîse.

- Nu-i nici un secret, Tams. Şi-a ispăşit pedeapsa, iubito, aşa că, mda, ştie el ce vorbeşte. Şi a spus că dacă Nick are un dram de minte, ar face bine să-şi ia un avocat bun.

- Nick al meu are minte, scumpo, ştie cum stă treaba. Aşa că zi-i bătrînului tău să nu-şi facă griji pentru el, bine? Dac-ar avea cap, pentru el însuşi şi-ar face griji, sau cel puţin aşa zice Nick al meu.

Era o afirmaţie cu dublu sens, iar Fiona oftă.

- Cum spui tu, Tams. Eu n-am făcut decît să-ţi zic, atîta tot.

- Mda, bine, nu-mi mai zi. Nick al meu n-a făcut decît să-şi apere familia. Ai să ţii minte asta, nu, cînd ai să te-ntinzi la bîrfă? Nu dădea o spargere la sucursala locală Tesco, ca alţii al căror nume-mi scapă.

Toate femeile tăcură. Tammy mersese prea departe, şi o ştia. Ii făcu semn ospătarului şi mai comandă încă două sticle de şampanie. La aproape patru sute de lire sterline bucata, era unul dintre cele mai scumpe prînzuri ale ei. Dar Tammy, care fusese gata să plece înaintea acelei ciocniri, avea de gînd acum să stea pînă la capăt. Soţul ei avea defectele lui, nenumărate, dar a dracului să fie dacă se lăsa pusă la punct de Fiona.

Cu un zîmbet plin de răutate, adăugă:

- Mai bine du-te la telefon, Fiona. Vezi dacă maică-ta poate să ia copiii. In fond, guvernantă n-aveţi, nu-i aşa, şi trece timpul.

Fiona zîmbi încîntată. Nimic n-o descuraja - încă un lucru care o irita pe Tammy îngrozitor.

- E vacanţă, nu? Sînt în Spania, cu soacră-mea.

Cuţitele ieşiseră din teci, iar celelalte femei se rezemară de spătare, să savureze spectacolul.

Nu fură dezamăgite.

* * *

Nick se afla la secţia de poliţie, cu partenerul său de golf, Detectivul Inspector Rudde. Se cunoşteau de ani de zile. Acum erau aproape intimi, deşi nimeni nu ştia asta - altă lege nescrisă.

- Deci, care-i scoru', Peter?

Rudde oftă.

- Eşti curat, mai mult sau mai puţin. Am zis că nu consider că există nici un motiv rezonabil ca să te dea în urmărire penală. Sonny Boy era un derbedeu cunoscut cu antecedente penale, şi avea un pistol încărcat. Am spus că nu mă îndoiesc că l-ar fi folosit, la nevoie. Acu' cîteva luni, a fost suspect într-un caz de înjunghiere. Nu văd cum ar putea procurorul să deschidă un dosar împotriva ta.

Nick se relaxă vizibil.

- Tot nasol mă simt, Pete.

- Ştiu, colega, da' asta fiindcă eşti un om cinstit - ceea ce nu se poate spune şi despre micul bulangiu. N-a avut nici o şansă, este? Maică-sa se droghează, toată viaţa lui a fost doar o serie de necazuri şi probleme. Era inevitabil să i se întîmple într-o zi, atîta doar că s-a întîmplat acum.

- Nu l-am dezarmat doar, l-am schilodit! O să moară, nu?

Peter Rudde nu-i răspunse.

- Nu? insistă Nick, începînd să strige. Trebuie să ştiu, Peter. O să-i oprească aparatele?

Detectivul îl bătu pe braţ.

- Din cîte ştiu, taică-su s-a-ntors din Jamaica şi a luat problema-n primire. Maică-sa nu se poate hotărî nici cu ce să-se-ncalţe, fară o doză de ceva.

Işi privi prietenul cum se destindea din nou, pe scaun.

- Haide, să mergem la o bere, mm?

Nick dădu din cap cu tristeţe.

- Ai să mă anunţi imediat ce...

- Sigur că da. Şi-acum, hai, un scotch mare şi n-o să mai ai nici o problemă.

Era o prostie, şi o ştiau amîndoi.

* * *

- Mami, mîine putem să mergem iar la şcoală?

Tammy îşi privi fiul cel mare fără să-l vadă. Incă mai retrăia insultele pe care le primise în aceeaşi zi de la una dintre aşa-zisele ei prietene.

- Ce zici, fiule?

Nicholas Leary junior oftă adînc.

- Ziceam, putem mîine să mergem la şcoală?

Absentă, Tammy dădu din cap.

- Aşteptaţi să vină acasă tatăl vostru, şi-o să vă spună el.

- Ne plictisim, mami, avem şi noi nevoie de-un program...

- Lăsaţi-l pe tatăl vostru să hotărască, da?

Nicholas o privi încă o dată şi spuse scurt:

- Mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuie să revenim la normal.

- Da' nu eraţi în vacanţă?

Ca prin ceaţă, în creierul toropit de băutură, Tammy îşi amintea ce spusese Fiona.

- Şcolile particulare nu, mami. Am avut vacanţă săptămîna trecută, mai ştii?

Ii vorbise pe un ton sarcastic, iritînd-o - aşa cum şi intenţionase.

La asta, Tammy începu să strige:

- Şi tu cine eşti, Nicky? Domnu' Ştie-Tot?

Băiatul oftă din nou.

- Of, mai las-o baltă!

Nepăsarea cu care o expediase o aduse pe Tammy în culmea furiei.

— Taică-tu ar putea să fie arestat pentr-un fleac de crimă, băi labagiu mic şi egoist ce eşti!

La doisprezece ani, Nicholas Leary junior era deja o forţă redutabilă în casă. Avea spiritul acerb al mamei sale şi deplina desconsideraţie a bunicului după tată faţă de sentimentele celorlalţi. Mama lui Tammy îl adora. Propria lui mamă gravita între dorinţa de a-l săruta şi pofta de a-l ţine toată ziua numai în

şuturi.

Acum era supărată, după ce aflase că încă se mai putea ca soţul ei să fie acuzat de omor din culpă. Asta o speria, mai ales că ştia că nu s-ar fi putut descurca fără Nick în preajmă, deşi îşi petrecuse toată căsnicia imaginîndu-şi că el nu era decît o podoabă la gîtul ei.

Dar prietenele sale vorbiseră ca şi cum ar fi ştiut ce spuneau şi, dintr-o dată, pe Tammy o treceau toate spaimele la gîndul de a-şi pierde soţul. Făcuse ceea ce considera el că era just; chiar puteau să-l închidă pentru că-şi apărase familia? Conform aşa-ziselor ei prietene, da. Puteau s-o facă foarte uşor.

Pentru prima oară în ani de zile, Tammy îşi vedea cu adevărat casa aşa cum era: o casă frumoasă. Nick al ei le dăruise tot ce era mai bun, iar ea niciodată nu apreciase just asta, pînă acum. Nick o scotea din minţi. Era afemeiat, fustangiu, băutor - dar facea şi sacrificii, şi făcuse destule, pentru ea şi copii. Pentru prima oară, îşi închipuia viaţa fără el, iar imaginea pe care i-o inspira în minte era sumbră.

Nicholas junior ieşi din cameră, întorcîndu-se la fratele său, James. Guvernanta plecase deja acasă. Nick senior nu era de acord s-o ţină internă, spunea că atunci le-ar fi fost prea uşor să neglijeze băieţii, şi se dovedise că avea dreptate.

* * *

- Deci, vreţi să spuneţi că în esenţă casa unui englez e castelul lui?

Nick dădu din cap cu tristeţe.

- Cred că da. Faptul că băiatul era negru n-avea nici o legătură. N-am ştiut nimic despre el, pînă după consumarea faptului. Cînd infirmierii i-au scos masca...

Se temea la un nivel de-a dreptul paranoid ca nimic din relatarea lui să nu pară suspect. Fata dădu din cap cu înţelegere. Ceea ce spuneai era una, iar ce apărea în presă era de multe ori cu totul altceva.

- Ce părere aveţi acum despre băiat?

Cel mai tare îl irita tonul pe care pronunţa cuvîntul „băiat“. Dădea senzaţia că Sonny Hatcher ar fi fost un copil de zece ani.

Nick oftă.

- Imi pare rău din toată inima pentru starea în care a ajuns - dar, una peste alta, el era înarmat, iar eu, nu...

Fata îi zîmbi enigmatic, îndreptînd spre el un deget cu unghia bine manichiurizată, în timp ce spunea cu vocea ei ultra-cultivată:

- Dar de fapt eraţi înarmat, nu-i aşa?

Vocea îi devenise mai aspră. Provocatoare.

- Aveaţi o bîtă de baseball.

Nick îi privi ochii albaştri şi frumoşi. Păcat că era o femeie cît malu', altfel ar fi fost drăguţă la faţă. Dar îşi impuse să se calmeze, înghiţindu-şi răspunsul care-i venise pe buze.

- Păi, dragă, tot ce pot spune, e că bîta mea de baseball nu era încărcată cu gloanţe, ca pistolul lui.

Se ridică brusc.

- Si acum, dacă mă scuzi...

O iritase şi o ştia, dar nu-i mai păsa. Toţi erau nişte hiene, numai că pînă acum încă nu-şi dăduse seama.

In timp ce stătea în salon, privind înregistrare: originală a interviului, se întreba ce Dumnezeu îl determinase să dea acele declaraţii presei. Işi citea pe propriul chip vinovăţia - şi totuşi, cînd văzuse la televizor interviurile, totul părea altfel. Montaseră şi aranjasera materialul astfel încît acum arăta ca un cetăţean cinstit care nu făcuse decît ceea ce-ar fi făcut oricare altul în aceleaşi împrejurări.

Se părea că pînă şi presa de scandal era de partea lui.

Avocatul îl sfătuise să-şi înregistreze fiecare interviu, iar acum Nick se bucura că o făcuse. Era mulţumit că se asigurase, în caz că întrebările şi răspunsurile erau pe urmă combinate altfel.

Soţia lui intră în cameră, iar Nick îi zîmbi.

- Te simţi bine, fată?

Aşezîndu-se pe canapea, Tammy se ghemui în braţele lui.

- Mi-e frică, Nick.

- Să nu-ţi fie.

O sărută pe creştet, simţind mirosul de şampon scump şi parfum.

- Dar Fiona a zis că s-ar putea să te aresteze.

- Dă-o-n mă-sa pe Fiona, Tams. N-au să-mi facă nimic. Am vorbit cu Peter Rudde, a zis că nu se aşteaptă ca procurorii să

dea curs cazului.

Chiar atunci, sună mobilul. Nick nu răspunse, preferind să respingă apelul.

- Cine era?

- Nimeni, iubito.

Tammy oftă adînc, iar el o mai sărută o dată.

- O păsărică?

La asta, rîse - deşi suna mai mult ca un geamăt.

- Hai, mă Tammy, ai şi tu puţină încredere-n mine, vrei?

Nu-i răspunse, dar momentul de comuniune dintre ei se pierduse, şi o ştiau amîndoi.

CAPITOLUL 3

- Jude, ascultă-mă, vrei?

Il privea fix, cu ochi mari, iar Tyrell ştia că era drogată. Ştia că-i dădeau metadonă pe reţetă, dar avea senzaţia că de data asta luase McCoy adevărat. Din felul cum se uita la el, cu ochii ăia goi. Din expresia vidă de pe faţa ei.

In timp ce o privea, ţinîndu-şi fiul de mină, îi trecu pentru prima oară prin minte cît de mult semănau.

- Nu opresc nimic.

Tyrell oftă.

- Lasă-l să se ducă, Jude, te rog. E îngrozitor, să-l vedem aşa...

In sfirşit, se uită la el. Aproape că-i simţea durerea, şi din nou

fu biruit de regret pentru femeia aceea care-i născuse fiul, după care îl distrusese, pe el ca şi pe ea însăşi.

Sonny se născuse intoxicat. Jude încercase să nu se drogheze înainte de naştere, dar îi era imposibil să stea o singură zi fară un stimulent chimic. Exista o teorie despre heroinomani, care spunea că majoritatea erau oameni cu tulburări profunde, dar cîţiva, ca Judy, păreau să devină tot mai dependenţi de heroină pe măsură ce viaţa li se îmbunătăţea. Un medic îi explicase lui Tyrell că o facea de teamă că va pierde totul şi pe toţi cei apropiaţi, întotdeauna erau prea speriaţi de fericire, fiindcă în trecut aceasta nu durase niciodată prea mult. în consecinţă, distrugeau pe toată lumea din jurul lor.

Ea, cu siguranţă, pe el încercase să-l distrugă. In cele din urmă, Tyrell bătuse în retragere numai fiindcă se saturase să mai tot adune cioburile.

- Dacă mi-l iau, n-o să mai am nimic, Tyrell. Ţie ţi-e uşor, ai alţi copii, o nevastă, familie...

- Nici acum n-ai nimic, nu-i aşa? Haide, Jude, ce ai tu de fapt? Un băiat care nu mai poate să-ţi vorbească, să te îmbrăţişeze, să te-ajute cînd nu mai eşti în stare de nimic. L-am iubit, Jude, a fost primul meu fiu şi niciodată nu i-am întors spatele - şi nici ţie, dacă stai să te gîndeşti. Aşa că nu-mi veni acum cu gogoşi din-astea, te rog.

Judy ştia că Tyrell avea dreptate, dar îi era atît de greu să accepte totul... Ii pierduse pe oamenii din viaţa ei la fel cum alţii îşi pierduseră slujbele - toţi se săturaseră de ea. Numai Sonny Boy nu. La fel ca majoritatea toxicomanilor, Judy fura, minţea şi înşela ca să-şi obţină dozele, iar el era singurul care o ierta întotdeauna, orice-ar fi făcut. Era singurul element constant din toată viaţa ei nenorocită.

- Le-am spus că-i pot prelua organele. Poate va ieşi ceva bun din toate astea, hmm?

- Crezi că el a fost de vină, Tyrell, nu? Crezi că era un băiat rău...

Tyrell clătină din cap.

- Era bun, Jude, cel mai blînd băiat pe care l-am cunoscut vreodată. Avea o inimă mare cît lumea. Dar acel Sonny Boy nu mai e. A murit. Lasă-l să se odihnească în pace.

- Şi cu mine cum rămîne? Dacă el se duce, ce se va alege de mine?

Tyrell oftă din nou.

Egoismul dependenţei ei era întotdeauna factorul precumpănitor care o împingea pe Jude înainte. Nici nu era de mirare că Sonny ajunsese unde ajunsese.

- Dar nu e vorba despre tine aici, nu-i aşa? Măcar de data asta, numai de tine nu e vorba. Acum contează Sonny Boy şi nevoile lui. O să am eu grijă de tine. Intotdeauna am avut, nu?

Jude îl privi, pe gînduri. O părăsise, dar era adevărat că-i purtase tot timpul de grjă. Tyrell avusese întotdeauna o undă de slăbiciune, probabil că de la el o moştenise şi Sonny.

- Bine... mormăi ea. Atunci, fa-o. Dar să nu te-aştepţi să mai stau pe-aici. E copilul meu, mi-e prea greu să mă uit.

Şi prea mult de cînd îşi luase ultima doză - se vedea în ochii ei neliniştiţi. Dar cel puţin îşi dăduse acordul. Sonny Boy putea să plece în linişte.

* * *

Tammy îşi auzi soţul înainte de a-l vedea. Culcată în pat, sorbindu-şi cafeaua şi răsfoind „The Daily Mail“, îi auzi paşii sonori pe scară şi glasul răcnind. Nu înţelese altceva decît că avea de gînd s-o omoare cînd punea mîna pe ea.

Nick năvăli pe uşa dormitorului, cu nota de plată de la clubul country în mînă.

- Ce-i asta?! întrebă el răstit, împingîndu-i în faţă hîrtia. Tammy se retrase tăcută, punînd cu grijă cafeaua pe noptieră, ca nu cumva să păteze aşternutul Jacquard care o costase o adevărată avere.

- Nu glumesc, Tammy, şi să ştii c-o s-avem un scandal îngrozitor pe chestia asta!

Nick fierbea de furie. Era atît de nervos, încît tremura, iar această imagine o afecta mai mult decît ar fi crezut că era posibil. Pentru prima oară în viaţa ei, Tammy se temea de el.

De multe ori o certase pentru că era cheltuitoare, devenise aproape o glumă de familie, dar acum era altceva. Pînă si ea îsi dădea seama că de data asta întrecuse măsura. Faptul că în sinea ei se simţea vinovată o făcea să fie şi mai furioasă decît el. Doar era soţia lui, avea tot dreptul să-i cheltuiască banii!

- Iţi poţi permite, ce te-a apucat?

- O mie opt sute de lire sterline pe pileală pentru adunătura

aia de lipitori împuţite? răcni şi el, apropiindu-se atît de mult încît Tammy îi simţi mirosul respiraţiei.

- Trei sute ca să aibă ce bea tîrfele alea anorexice? Nici una din ele n-a luat o masă ca lumea de la ultima sarcină. Iţi rîzi de mine, sau ce?

In culmea furiei, Tammy ţipă şi ea:

- Şi tu cine te crezi să vorbeşti, mm? Sînt nevastă-ta!

Nick o privi de sus în jos, nevenindu-i să creadă.

- N-am destule pe cap fără să m-aduci şi tu-n sapă de lemn cu orice ocazie? Asta-i o boală la tine, nevoia asta nebună de-a folosi credit cârdurile, că nici o-mpuţită de zi nu eşti în stare să rezişti! Două miare pe-o masă! Asta-nseamnă o maşină pentru unii, sau o vacanţă-n străinătate. Chiar nu mai ştii pe ce lume trăieşti?

Lui Tammy îi era ruşine, dar nu voia să arate. Nici măcar nu fusese un prînz reuşit. De fapt, regreta că se dusese - dar pe-asta n-avea de gînd să i-o spună. Să-i dea muniţie pentru viitor, cînd îi venea iar cheful să cheltuiască?

- Of, mai scuteşte-mă. Ne putem permite, ştii bine că da. Cu cine m-am trezit maritata,cu fratele Marx de mult pierdut,scirtanu' de Zgirco? Am dat şi eu cîteva lire. Ei, şi? Mare scofala mă-sii.

Se ridică de pe pat, dîndu-l la o parte din drum.

- După cum o ţii, Nick, oricine-ar crede că ne suflă vîntul prin buzunare. Banii-s făcuţi ca să se cheltuiască...

Coborînd tonul, Nick mîrîi:

- Ştii ce-o să iasă dacă află ăia de la ziare de nota asta de plată, mm?

I-o împinse în faţă, cu un gest agresiv.

- Băiatul ăla moare-n spital, şi maică-sa, săraca, se-ntoarce în apartamentul ei cu chirie, şi tu toci pe-o masă mai mult decît or putea ei plăti pe-nmormîntare?

Aceste cuvinte o făcură să se oprească brusc. Pentru Tammy, ceea ce vorbeau oamenii despre ea era întotdeauna esenţial. Nick privi cu satisfacţie cum o cuprindea treptat teama.

- Chestia asta trebuie să-nceteze, Tammy. Trebuie să termini cu cheltuielile. Nu dă bine. Vreau să zic, pînă ţi-ai făcut tu părul şi unghiile, ţi-ai luat haine noi şi toate celelalte... Ieri am găsit şi chitanţele de la Lakeside, apropo... Peste trei miare ai tocat, numai ieri. In cîteva ore, cheltuieşti mai mult decît cîştigă alţii

într-o lună.

In sfîrşit, începea s-o convingă, şi o ştia.

- Imi pare rău, Nick, da' ştii cum sînt... nu mă pot stăpîni.

Nick oftă.

- Am să retrag credit cardul ăla şi pe cale chirurgicală, dacă altfel nu se poate. Asta-i ultima ta şansă. O dată să mai cheltuieşti aşa, Tams, şi l-am anulat. M-auzi ce-ţi spun?

Tammy dădu din cap, spăşită.

-Azi îi duc eu pe băieţi la şcoală. Am aranjat să doarmă acolo cîteva săptămîni, pînă se termină toată povestea asta, O.K.?

Cînd ieşi din cameră, mai întoarse o dată capul spre ea, zîmbind.

- Imi pare rău c-am strigat la tine.

- Şi mie, Nick!

O privi din nou.

- E totul O.K.?

Tammy ridică din umeri.

- O să supravieţuiesc, ca-ntotdeauna.

Nick plecă, iar Tammy se vîrî la loc în pat şi, pentru prima oară de ani în şir, plînse după mama ei.

Mama ei nu era moartă, locuia în Spania, cu un gigolo, dar era totuna - că mult îi mai fusese de folos lui Tammy.

***

Verbena era supărată. Işi făcuse un ceai şi asculta radioul. In casă mirosea a parfum. Nevasta lui Tyrell îşi dădea mereu cu prea mult parfum. Acum ieşise cu băieţii la cumpărături, şi-n casă încă mai mirosea. Verbena o simpatiza, şi de ce nu? Era drăguţă, bună, îşi iubea fiii şi-l adora pe bărbatul ei.

Dar o irita vocea ei. Apucăturile ei. Tot ce facea fata aia o călca pe nervi. Şi ştia că nu era vina lui Sally - ci a faptului că, ori de cîte ori se uita la ea, Verbena o vedea pe Jude.

Il acuza pe fiul ei pentru cum ajunsese Jude. Considera că ar fi trebuit să-şi salveze prima căsnicie. Numai Dumnezeu ştia cît luptase ca să se mărite cu ea.

Tatăl lui Tyrell îi aruncase o singură privire şi hotărîse că nu era în nici un caz femeia potrivită pentru fiul lui. I-o şi spusese.

Ceea ce nu le căzuse bine nici Verbenei, nici lui Tyrell.

Dar de Jude se ataşase, nici ea nu ştia de ce. Cînd o cunoscuse pe mama ei, înţelesese totul. Femeia - sau fata aia,

în fond avusese doar şaisprezece ani cînd o născuse pe Jude - era cea mai egoistă individă pe care o văzuse Verbena vreodată. Iar Jude îi moştenise egoismul.

Cînd îi telefonase ca s-o anunţe despre nepotul ei, mama Verbenei replicase că primise ceea ce merita. Sonny Boy stricase totul în viaţa lui, iar Verbena nu putuse face nimic. Fura încă de mic, chiar şi de la ea. Minţea, înşela, lua tot ce i se năzărea. Soţul ei, Solomon, spunea că Verbena fusese cucerită de ochii mari şi aerele de victimă ale lui Sonny, dar ea ştia că între ei era o legătură specială. Şi-l afectase şi stilul de viaţă al lui Jude. Mereu fuma iarbă, pacostea tinerilor din ziua de azi. O văzuse la mama lui de cînd se ştia. Ai o problemă? Ia o ţigară, înghite o pastilă, injectează-ţi o fiolă de fericire-n braţ, şi du-te...!

Verbena ura drogurile, dar înţelegea dependenţa lui Jude de ele. Le folosea ca pe nişte proptele, iar Verbena considerase întotdeauna că, dacă Jude şi-ar fi dat voie să fie ea însăşi, lumea n-ar mai fi speriat-o aşa - nici pe ea, nici pe fiul ei.

Dar toate astea fuseseră în trecut, iar trecutul era mai bine să fie lăsat în pace.

Sorbi din ceai, aşteptînd telefonul care urma să-i spună că, în sfîrşit, Sonny Boy nu mai era. N-avea să plîngă - decît cînd rămînea complet singură.

Verbena se mîndrea cu puterea ei. Numai de-ar fi putut şi toţi ceilalţi să-şi trăiască vieţile aşa cum se cuvine, cît de diferită ar fi fost lumea!

* * *

James şi Nicholas junior se stabiliseră în internatul şcolii, iar Nick se întorsese în Essex. Coti de pe şoseaua de ţară din Dunton, hurducîndu-se pe un drum desfundat pînă ajunse la un şantier de construcţii.

Coborînd din maşină, privi un timp activitatea frenetică din jur. Nick se afla la baza acelei antreprize, şase proprietăţi detaşate, conţinînd totul, de la căzi cu apă fierbinte pînă la săli de sport. Aveau să se afle pe un lot privat, împrejmuit, şi toate fuseseră vîndute în avans. Mai aveau cel puţin un an pînă să le termine, dar casele arătau deja bine.

Şeful şantierului, Joey Mills, veni spre el.

- Nu te aşteptam.

Nick zîmbi.

- Ei bine, am venit. A trebuit să scap pentru un timp...

Doi zidari îi făcură cu mîna. Unul strigă:

- Bravo, dom' Leary! Bulangiul ăla mic a primit ce-a meritat!

Nick nu-i răspunse.

Joey văzu expresia şefului său şi se înfurie pe băiatul care o cauzase.

- Toţi sînt alături de tine, Nick. Vreau să zic, nu tu i-ai cerut să te prade, nu? Dacă eu mă trezeam în toiul nopţii şi găseam în casă un nenorocit venit la furat, la fel aş fi făcut. Şi eu, şi oricine.

Nick coborî privirea spre omul îndesat şi chel care lucra pentru el de ani de zile şi răspunse:

- Dar nu tu ai facut-o, nu-i aşa? Ci eu.

Joey îl bătu pe spate.

- Ascultă, aşa i-a fost scris. Tot trebuia să-i facă de petrecanie cineva într-o zi, era un gunoi. Un spărgător şi-un pungaş, încă de mic. Poa' să zică familia lui despre el ce-o vrea, că doar nu pe ei îi fura-n mă-sa, nu? Că dac-o făcea, altfel stăteau lucrurile, pe pariu. Hoţoman mic...

Nick închise ochi.

- Las-o moartă, Joey, da? Spune-mi doar cum merge cu casele, şi pe urmă plec.

Joey îl însoţi pînă la maşină, dîndu-i toate ştirile importante. Cînd Nick se urca în Mercedes, adăugă:

- Vorbesc serios, Nick, n-ai de ce să te consideri responsabil. Ai făcut ceea ce-ar fi făcut orice om normal. Ai apărat ceea ce era al tău. Revino-ţi.

Nick dădu din cap.

In timp ce se îndepărta, Joey privi în urma lui cu tristeţe. Nick Leary era un tip de treabă. Iar acum, din cauza prostiei băiatului ăluia, plătea un preţ cumplit fiindcă-şi ocrotise propria familie.

Lumea îşi ieşise din minţi.

* * *

Jude Hatcher intră în apartament şi se aşează- pe canapeaua din living. Era aşa de linişte, fără fiul ei...

Inchise ochii şi şi-l imagină pe Sonny Boy cum zăcea murind

în braţe ei. L-ar fi ţinut aşa toată ziua şi toată noaptea, dacă n-o învingea nevoia. Işi deschise poşeta şi scoase trusa.

Şi-o puse în poală şi privi cutia mică de metal care conţinea tot ceea ce-i aducea uitarea. Il auzi pe Tyrell intrînd imediat ce-şi fierse doza într-o lingură. Din uşă, Tyrell privi tăcut cum şi-o injecta încet în braţul stîng. Avea venele ciuruite pline de vînătăi.

- Ca pe vremuri, hmm, Jude?

Sarcasmul lui trecu pe lîngă ea, aşa cum Tyrell se şi aşteptase.

* * *

Tammy umbla prin casă fără nici o ţintă. Vedea draperiile scumpe, covoarele ţesute manual şi antichităţile alese cu grijă.

Işi amintea de casa ei din copilărie. Un apartament din fondul primăriei cu paltoane pe pat, miros permanent de prăjeli şi un tată care răcnea la toată lumea cînd se întorcea de la cîrciumă. O mai facea şi acum, numai că era proprietarul cîrciumii, graţie lui Nick, şi bea încet pînă nu mai ştia de el.

Mama ei fugise mereu cu cîte unul, aşa era ea, dar tata o voise întotdeauna înapoi. Dăduse turul terenului de mai multe ori decît o campioană olimpică, iar el încă o mai voia.

Nick îi cumpărase circiuma. Fusese aşa de bun cu el, toţi! Şi el bătuse acelaşi drum, învăţase la aceeaşi şcoală cu Tammy, începuse s-o curteze de cînd avea treisprezece ani, iar ea, doisprezece.

Toată viata muncise ca un demon. Incă de mic ducea ziarele, laptele, lucra în piaţă... Din piaţă cîştigaseră primii bani care să fie cu adevărat ai lor. Nick al ei ar fi putut vinde pînă şi un frigider unui eschimos.

Iar acum încerca să-şi imagineze cum ar fi fost viaţa ci fără tot ceea ce avea de la Nick, întrebîndu-se pentru prima dată dacă nu cumva băiatul acela încercase să-i jefuiască din invidie, fiindcă ei aveau totul, iar el, nu.

Dar nu ştia că nici ei nu avuseseră nimic la început. Cît de greu fusese drumul, pînă să dea lovitura în sfirşit. Iar Nick al ei, cu toate cusururile lui, muncise zi şi noapte ca să aibă o viaţă mai bună. Ar fi trebuit să-i fie mai recunoscătoare, şi o dorea, dar cumva, cînd erau singuri, totul se strica, fiindcă nu mai ştiau

să fie singuri. Vremurile acelea trecuseră, zilele cînd se aşteptaseră unul pe altul cu respiraţia tăiată. Nu că Nick ar fi fost prea grozav la pat. Intotdeauna fusese prea ocupat. Abia la prima aventură, Tammy îşi dăduse seama ce pierduse.

O scosese din minţi, tot ce-i făcuse acel prim amant, în sfirşit, înţelegea cu ce se lăudau de-atîţia ani amicele ei. Dintr-o dată, faptul că avea cea mai mare casă şi cea mai nouă maşină nu mai însemna nimic, căci acum ştia că sexul era cel care-i ţinea pe oameni împreună chiar şi cînd se urau. Incercase şi acasă noile trucuri pe care le învăţase, iar Nick se urcase pe pereţi, vrînd să afle de unde le ştia. Ii spusese că din reviste, dar bănuia că n-o credea.

Asta o durea cel mai mult. Presupunea că Nick aflase dar, în loc s-o pedepsească, o ignora şi mai mult.

Poate fiindcă marele afemeiat ştia că nu era bun de nimic. Nu că Tammy i-ar fi spus vreodată asta, desigur - nu era chiar atît de proastă. Şi totuşi, încă îl mai iubea. In felul ei, îl adora.

Nick stătea în şezlongul din salonul de lîngă dormitor. Se vedea clar că băuse.

- Te simţi bine, Nick? Nu te-am auzit intrînd.

- I-au oprit aparatele, Tams. Băiatul nu mai e.

Ingenunche lîngă el şi-l luă de mînă.

- Nimeni nu poate să te condamne, Nick, ai făcut ceea ce-ar fi făcut orice om.

Văzu cu surprindere că plînsese.

- Nu te poate acuza nimeni, iubitule.

Ii simţi în respiraţie mirosul de bere si whisky şi deduse că începuse la cîrciumă, înainte de a veni acasă pentru a termina treaba.

Il cunoştea atît de bine...

Nick o dădu încet la o parte şi se ridică. Luîndu-şi capul în mîini, gemu:

- Ba pot să mă acuz eu singur, Tams. Şi am s-o fac cîte zile oi avea.

Acum suspina, cu umerii lui uriaşi zbuciumîndu-se de emoţie. Tammy îl strînse la piept, pe omul acela mare, marele afemeiat, care plîngea ca un copil. Din cine ştie ce motiv, acest lucru o tulbura şi mai tare decît moartea băiatului.

CAPITOLUL 4

- Date fiind faptele din noaptea respectivă, noi cei de la Serviciul Procuraturii Coroanei am hotărît să nu deschidem nici o acţiune împotriva domnului Nicholas Leary. Nu este de interes public. Considerăm că a fost o victimă a unor circumstanţe aflate în afara controlului său şi prezentăm condoleanţele noastre familiei lui Sonny Hatcher. Vă mulţumim.

Purtătoarea de cuvînt plecă din faţa camerei. Era evident că fusese nervoasă, vocea îi tremurase, şi strîngea hîrtiile în mîini de i se albiseră degetele. Tammy, care urmărise declaraţia în direct pe Sky News, răsuflă uşurată. Aşadar, totul se sfîrşise.

Deodată, pe ecran apăru faţa lui Judy Hatcher, ţipînd cu o voce ascuţită:

- Criminalilor! Toţi sînteţi nişte criminali. Imi eşti dator, Leary! Imi eşti dator cu viaţa fiului meu!

Tammy se ridică brusc în capul oaselor, făcînd apa să se reverse peste marginile căzii. Deşi i se spusese în ajun care era concluzia, nu crezuse înainte de a o vedea cu ochii ei. Iar acum,

femeia aia strica totul.

- Fiul meu a fost omorît, şi n-a făcut rău la nimeni. Nici măcar pistol n-a avut, în viaţa lui! .

Prin cine ştie de minune, Jude părea lucidă. Numai cei care o cunoşteau bine ştiau cît de capabilă putea fi, cînd voia. Păcat că niciodată nu dura prea mult.

Fu scoasă din încăpere de doi poliţişti. Se vedea clar ce efect avusese moartea fiului ei, iar Tammy nu-şi putu stăpîni un junghi de compasiune.

Şi-l alungă curînd.

Repoterul de la Sky anunţă că Judy Hatcher era în grija unui psihiatru şi că susţinea cu ardoare nevinovăţia fiului ei. Din tonul lui reieşea că Sonny Hatcher fusese un tînăr periculos, şi numai mama lui nu era conştientă de acest lucru,

Tammy nu mai putea să asculte nici o clipă.

Se rezemă la loc în cada enormă, şi mută pe I.T.V. 2, pentru ediţia de prînz a lui „Emmerdale“. Nu urmărea emisiunea, dar sunetul vocilor o calma. Trase o duşcă inimoasă din Chardonnay şi un fum prelung din ţigară.

Dracu’ s-o ia pe femeia aia! Ce-i datorau? Era o heroinomană, îşi crescuse singură fiul şi făcuse din el un hoţ. Ochii lui Tammy alunecară spre mica pudrieră plină cu cocaină de care nu se despărţea niciodată. Propria ei ipocrizie n-o descumpănea cu nimic.

Goli paharul de vin şi-şi mai turnă unul.

Se terminase.

Cel mai ciudat era că toţi le ţineau partea, şi totuşi Nick se comporta ca şi cum ar fi conspirat împotriva lui.

Sonny Hatcher n-avusese ce să caute în casa lor. Tammy i-o reamintea soţului ei cu fiecare ocazie. Oricît de mult ar fi încercat, nu putea simţi nici o fărîmă de compasiune pentru băiat. Trebuia să stea acasă-n noaptea aia, nu să răstoarne lumea cu susu-n jos.

* * *

Detectivul Inspector Peter Rudde bea un brandy mare in compania lui Frank Ibbotson. Ofiţerul inferior ridică paharul, apoi îl goli dintr-o sorbitură.

- Deci, s-a terminat, domnule, da?

Rudde dădu din cap.

- In cel mai fericit mod. Leary n-a făcut nimic rău. N-ai văzut dosarul băiatului ăluia? Iisuse, nimic nu-i scăpase, la viaţa lui.

Impinse paharul spre Ibbotson, ca să i-l umple din nou, iar tînărul se duse cu el la bar. La televizor se transmitea din nou deznodămîntul cazului Leary. Incă o dată, în barul aglomerat izbucniră urale, iar Rudde îşi spuse că probabil acelaşi lucru se întîmpla în cîrciumile din toată ţara.

Ibbotson se întoarse cu brandy-ul, iar Rudde văzu mjalţumit că îi luase o porţie dublă. Tînărul începea să înveţe, în sfîrşit.

- Bravo, băiete.

Luă o sorbitură, savurînd gustul.

- Acum, putem reveni la normal. Am pierdut prea mult timp cu cazul ăsta.

Ibbotson dădu din cap.

Sorbi delicat din pahar - şi din cine ştie ce motiv, atitudinea lui îl irită pe Rudde îngrozitor.

* * *

La „Fox and Ferret“ era plin, deşi nu trecuse de ora trei după-amiază. Nick cumpărase localul cu cîţiva ani în urmă, printre alte mici investiţii de-ale lui. Azi, glasurile răguşite ale prietenilor care ovaţionau aveau un efect deprimant asupra lui.

Unul dintre muncitori, Danny Power, glumeţul local, strigă:

- Ştii, Nick, am auzit că Biserica Catolică a zis c-o să-l îngroape la treizeci de picioare adîncime... fiindcă în adînc negroteii sînt oameni de treabă!

Izbucni un cor prelung de hohote, pînă cînd pumnul lui Nick pocni bărbia lui Danny, facînd să se lase liniştea în cîteva secunde.

- Ieşi afară.

Ochii lui Nick Leary erau plini de furie şi durere.

- Hai, mă Nick, glumeam doar...

Apucîndu-l de cămaşă, Nick începu să-l tragă spre uşă. Ştia că toţi se uitau, întrebîndu-se ce-l apucase, dar nu-i păsa. Situaţia ajunsese prea departe.

- Deschide uşa aia, Jimmy, altfel îl zbor prin ea pe bulachele ăsta.

Era în stare s-o facă, şi o ştiau toţi. Jimmy Barr, circiumarul,

deschise repede uşa, iar Nick îşi azvîrli vechiul prieten în parcare.

- Eşti concediat. O dată să nu te mai văd pe-aici, ai priceput? mîrîi el, tremurînd de nervi.

Jimmy Barr îl trase repede înapoi şi închise uşa la loc. Stia că era mai bine ca Danny să nu mai aibă de-a face cu Nick, pentru o vreme.

- Calmează-te, Nick, era beat, atîta tot.

Nick îşi împinse mutra în faţa lui.

- Mă doare-n cot! Băiatul ăla a murit, s-a dus... Şi vouă vă arde de rîs? Ei bine, mie nu-mi arde. Nu-mi pasă ce culoare avea, nici ce religie. Era un copil, un băiat de saptişpe ani.

- Un băiat de şaptişpe ani cu un pistol, Nick.

Vorbise Anthony Sissons, unul dintre cei mai bătrîni. Fuseseră colegi de şcoală, aşa că-şi putea permite să spună ce-i trecea prin cap,

Nick îl privi lung cîteva secunde, după care, în sfirşit, zîmbi.

- In regulă, Ant, da' bancurile de soiul ăsta nu-mi plac nici cînd sînt bine dispus. Ştii şi tu asta.

Conversaţiile reîncepură, dar atmosfera se acrise, şi o ştiau cu toţii.

Unul dintre oamenii de la bar, unul dintre noii muncitori ai lui Nick, îl întrebă pe cel de alături:

- Ce l-a apucat? A fost doar o glumă.

Joey Mills răspunse cu blîndeţe:

- Sora lui Nick, Hannah, e măritată cu un tip din Indiile de Vest, pe nume Dixon. Iar Nick e foarte apropiat de ea.

- Nu ştiam.

Auzind surprinderea din glasul celuilalt, Joey rîse.

- Cei mai mulţi nu ştiu, şi dacă nu vrei să-ţi pierzi pîinea, ţine-o pentru mine. Acuma, că-s beat, vorbeşte gura fară mine. E timpul să mă duc acasă.

Coborî cu greutate de pe taburetul de la bar, îl bătu pe Nick pe spate şi ieşi.

* * *

Verbena era neconsolată. Fiica ei cea mai mare, Hettie, venise tocmai de la Birmingham ca să-i stea alături. Verbena nu avea chef de ea; n-avea chef de nimeni. Nu voia decît să-şi

plîngă singură amarul. Dar Hettie ştia prea bine cum se simţea mama ei.

- Mămico, pentru numele lui Dumnezeu, măcar mănîncă ceva, nu vrei?

Toate fiicele ei îi spuneau „mămico“, dar din gura lui Hettie suna mai mult ca o poreclă. Nu conţinea nici un sentiment. Fiica mai mare îşi pierduse orice respect pentru mama ei, şi o durea. Incerca să-i dea de mîncare pui, dar Verbena n-avea poftă.

- Cînd te duci acasă, Hettie?

Era o întrebare cu subînţeles şi o ştiau amîndouă.

Hettie oftă.

- Nu-ncepe, mămico. Ştii bine ce gîndeam despre Sonny. Mă fura, pe toţi ne fura. Spre deosebire de tine, eu n-am în suflet spiritul creştin al iertării.

Verbena oftă şi ea. La înfăţişare, Hettie îi semăna leit. Era masivă, de o tipologie caraibiană, cu şolduri late şi sîni moşteniţi de la o lungă succesiune de femei jamaicane. Dar nu avea şi bunătatea lor obişnuită. Se certa încontinuu, din orice. Totuşi, Verbena o iubise mai mult decît pe oricine - pînă la naşterea lui Sonny. Poate că Hettie ştia asta. O simţise? Verbena prefera să nu se gîndească.

- Voiam să spun că poate le-o fi copiilor dor de tine, atita tot. Ştiu ce părere aveai despre Sonny. Nu e nevoie sa fii la înmormîntarea lui. Şi, oricum, nici nu ştiu cînd ni-l vor da în primire.

Vorbea pe un ton atît de firesc, încît o trecea fiorii numai ascultîndu-se singură. Dar voia ca la înmormîntare sa vină doar oameni care ţinuseră la Sonny.

Impinse mîncarea la o parte şi se uită iar pe fereastră, privind copiii care se zbenguiau pe-afară, în timp ce ea aştepta noi veşti. Orice veşti ar fi fost binevenite, în acel moment. Auzise deja tot ce putea fi mai rău. Nimic altceva li ai fi putut-o răni la fel de dureros.

***

Tyrell se afla într-un club din Brixton Heights - „Railton Road“, pentru cei neiniţiaţi. Ştia că n-ar fi trebuit să se ducă, dar nu mai suporta să stea lîngă mama lui şi s-audă cum fiul îi era terfelit ca un gunoi de toată lumea, în afara ei. In fond, bietul

Sonny primise ceea ce meritase - dacă într-adeăr merita cineva să moară pentru că încercase să şterpelească un video sau un DVD recorder. Pistolul era cel care încă-l mai tulbura pe Tyrell cel mai mult. De unde avusese fiul lui un pistol? Nimeni nu părea să ştie, dar Tyrell era hotărît să afle.

Lucrase ani de zile în diverse firme de securitate, la Londra; acum avea propria lui companie. Nu ducea lipsa de amici şi angajaţi care să stea cu el cînd se îmbăta. Nu era un băutor de rom din fire, dar romul mergea de minune cînd voia să se afume. Oricine-l încercase măcar o dată înţelegea asta.

Rîse de propriile lui gînduri, apoi îi zîmbi prietenului său, Paxton Regis.

- Ştii, cînd a citit autopsia, legistul a spus că tipul ăla a folosit forţa excesivă asupra băiatului meu. Excesivă... spune multe, cînd o rosteşti cu voce tare, nu?

Tuşi sonor, înainte de a continua:

- A continuat să-l lovească şi după ce Sonny îşi pierduse cunoştinţa.

Trase un gît din pahar.

- De frică, înţelegi... Ii era frică. Pistoalele au efectul ăsta asupra oamenilor, nu? Şi pe mine mă sperie, pot să-ţi spun. Odată, am avut un incident la o uşă, în Ilford. Am dat afară nişte bătăuşi, şi s-au întors cu un pistol.Bulangiii! Aşa de tare m-am înfuriat cînd am văzut, nici nu ştii... Aşa că, pricep ce-a simţit tipul ăla, înţelegi?

Paxton dădu din cap cu tristeţe.

- Ii pot înţelege spaima fiindcă şi eu am simţit-o, înţelegi? Insă chiar dacă ştiu de ce a reacţionat aşa, nu pot sa-l iert că mi l-a luat pe Sonny. Dacă l-ar fi cunoscut pe fiul meu, ar fi ştiut cum era de fapt; nu era deloc un băiat rău.

Tyrell se îmbătase de-a binelea, iar Paxton se întreba dacă nu era timpul să-l ducă acasă.

- Acuma trebuie să-l îngropăm, să îngropăm copilul, e aiurea... E aiurea...

Vorbea tot mai incoerent. Paxton dădu din cap spre barman, să mai aducă un rom. Spera ca prietenul lui să bea pînă nu mai ştia de el. Tyrell îşi greşise cariera – şi viaţa. Era un om prea bun, asta era problema cu el.

Bău iar din pahar. Nu era cu adevărat un băutor, aşa ca n-avusese nevoie de prea mult ca să se îmbete. Dar în club era

linişte, mai linişte decît de obicei, ca şi cum toţi ar fi ţinut doliu alături de el, deşi fiecare dintre cei prezenţi recunoştea în sinea lui că ar fi făcut acelaşi lucru ca Nick Leary. Aperi ce-i al tău - mai ales copiii şi femeia.

Sonny trecuse peste această linie.

Dar nimeni n-o rostea cu voce tare, desigur. Il simptizau şi-l respectau pe Tyrell prea mult ca s-o spună.

* * *

- E-n regulă, Jude?

Auzi vocea şi încercă să-şi focalizeze ochii, dar nu prea putea.

Sally Hatcher îi zîmbi, deşi încerca să nu strîmbe din nas simţind mirosul din jurul ei. Ii promisese lui Tyrell că avea să treacă pe la Jude ca să vadă ce mai făcea. După cum arăta, nu făcea bine deloc.

Tyrell spusese că trebuia să se ducă la lucru. Sally ştia că în ziua aceea n-avea nici o treabă, dar nu suporta s-o vadă pe femeia aceea cum se distrugea singură.

- Ia-ti haina si hai să te duci la Verbena, vrea să stai cu ea.

- Pleacă.

Sally oftă. Părul ei scurt stătea pieptănat impecabil pe capul cu o formă graţioasă, iar trupul zvelt şi atletic îi plesnea de sănătate, făcînd-o pe Jude să arate şi mai, bătrînă, şi mai hăituită decît era de fapt.

- Haide, Jude, Verbena are nevoie de tine.

- Nimeni n-are nevoie de mine, Sonny. N-au avut, şi nici n-or să aibă vreodată. Şi-acum, fa-mi hatîrul şi cară-te-n aia mă-tii.

Nu voise s-o insulte; pentru Jude, înjurăturile erau la fel de fireşti ca respiraţia. Işi răsucea deja o ţigară, dar aceasta avea să conţină heroină. Uneori, prefera s-o fumeze. Numai să plece Sally şi putea pluti în voie.

Sally o privi cu dezgust. Oricîte fotografii de-ale ei văzuse, din tinereţe, cînd fusese mai drăguţă, nu putea recunoaşte în ele epava din faţa ei.

Sonny ar fi ştiut ce avea de făcut cu ea, cînd era în starea aia. Pentru el, Jude fusese ca o sarcină profesională. Acum,

trebuia să se obişnuiască să-şi poarte singură de grijă.

Uşa din faţă se deschise brusc şi trei tineri intrară, fară să bată. Toţi trei erau albi, cu părul tuns şi aranjat. Unul avea sigla West Ham Utd rasă într-o parte a capului: două ciocane încrucişate.

Sally îi privi, nevenindu-i să creadă.

- Cum ati intrat?

Băiatul cel mai înalt o măsură cu privirea. Se vedea clar că nu-i inspira încredere.

-Aş putea să-ntreb şi eu acelaşi lucru.

-Sînt prieteni de-ai lui Sonny, răspunse nervoasă Jude. Şi-acum, du-te-acasă, Sally, ce mama mă-sii. Nu mai suport, şi cu tine aici...

Sally îşi luă poşeta, spunînd cu blîndeţe:

-Dacă eşti sigură...

Jude o privi lung, bănuind că cealaltă femeie se bucura ca avea o scuză ca să plece.

-A, sînt sigură.

Sally plecă. Altceva nu-i mai rămăsese de făcut.

* * *

Era ora zece, cînd Nick ajunse în sfirşit acasă. Tammy se uita la un film, în camera cu televizorul. Avea lîngă ea un pahar mare de vin şi o ţigară în mînă. Nick intra împleticit şi se trînti lîngă ea. Soţia lui îi zîmbi scurt înainte de a reveni cu privirea spre televizor.

Nick se uită în jur. Era o cameră confortabilă, plăcută. Mulţi oameni ar fi vrut să fie a lor. Şi totuşi, pentru ei nu era decît un loc oarecare, unde tăceau şi se uitau la televizor.

Se apropie şi mai mult de Tammy. Avea nevoie de e; simţea nevoia să fie iubit. Dorit. Niciodată în viaţa lui nu se mai simţise atît de decăzut. Vinovăţia îl apăsa îngrozitor. De fiecare dată cînd închidea ochii, vedea chipul acelui băiat.

Apucă strîns mîna lui Tammy, iar ea i-o strînse la rîndul ei, afectuos.

- Tam...

- S-a terminat, Nick.

Nick dădu din cap.

- Dar, Tam...

- Eşti supărat.

Vorbea fara să-şi ia ochii de la televizor.

- Trebuie să-ţi vorbesc, Tam.

La asta, îl privi.

- Imediat, stai numai să se termine.

Vocea ei era mai caldă acum, mai blîndă. Nick privi ecranul. Richard Burton şi Genevieve se certau.

- Ce film e?

Tammy oftă nemulţumită.

- „Anna celor o mie de zile“. Despre Henric al VIII-lea şi Anne Boleyn. Tocmai a închis-o în Turnul Londrei si-i oferă o anulare a căsătoriei dacă-şi ţine gura şi nu-i mai cere nimic altceva. Dar ea ripostează, aşa c-o s-o decapiteze.

- Sună interesant.

Tammy rîse, împotriva propriei voinţe.

- Ascultă, stai numai să văd cum moare, şi pe urmă-ţi pun ceva de băut şi putem vorbi toată noaptea, dacă vrei.

Nick privi ecranul, uimit de pasiunea soţiei lui pentru istorie. Cu toate cusururile ei, Tammy era fără îndoială o mină de informaţii despre vieţile regilor. După moartea prematură a Prinţesei Diana, plînsese trei zile. Ţinea mai mult la o femeie decapitată cu secole în urmă, decît la baiatul ucis de mîinile soţului ei.

Dar asta era Tammy.

Nick se uită din nou spre ecran. Anne Boleyn mergea spre eşafod, parcă în transă. Un moment, Nick se întrebă cum s-o fi simţit, lăsîndu-şi fetiţa în grija omului care poruncise să fie executată.

O auzi pe Tammy plîngînd încet şi o strînse lîngă el. In multe privinţe, Tammy era un coşmar, dar Nick era nevoit să-i admire consecvenţa. O idolatriza pe Anne Boleyn. Ştia tot ce era de ştiut despre ea. Se cuibări în braţele lui Nick, lăsîndu-l s-o consoleze.

Nu-i trecu prin minte că şi el avea nevoie de o consolare, în ce-o privea pe ea, totul se terminase.

Era şi timpul.

* * *

Tyrell zăcea pe canapeaua mamei sale, mai beat decît

oricînd în viaţa lui. Deşi Verbena nu agrease niciodată alcoolul, îi înţelegea nevoia de a-şi şterge din memorie ultimele cîteva zile.

Sally intră cu două căni de ceai, preparat aşa cum îi plăcea Verbenei - cu mult zahăr şi lapte condensat. Licoarea dulce şi caldă o ajută să se destindă pentru cîteva momente.

- A fost chiar aşa de rău?

Aşezîndu-se pe marginea canapelei, Sally ridică din umeri.

- Ca de obicei.

Verbena oftă.

- N-ar trebui să-i porţi pică, Sally, să ştii. E vrednică de milă.

Nora ei nu-i răspunse, zîmbind doar crispat. Auzise de-atîtea ori aceste cuvinte, încît nu mai aveau nici un efect.

- Să-ţi aduc ceva de mîncare? schimbă ea subiectul.

Inainte ca Verbena să răspundă, geamul se sparse şi o cărămidă căzu pe masa de cafea. Zgomotul neaşteptat le făcu pe ambele femei să ţipe. Tyrell deschise ochii şi sări de pe canapea, la fel de speriat şi el.

- Ce futu-i...?

Parcă toate s-ar fi derulat cu încetinitorul. Verbena îsi văzu fiul cum alerga la fereastra spartă, înjurînd. Peste tot zăceau cioburi. Abia peste cîteva secunde îşi dădu seama că-i ajunseseră şi în poală, şi avea tăieturi pe picioare şi faţă. La început crezuse că erau lacrimi. Abia zbieretul lui Sally o facu să-şi dea seama că-i curgea sînge.

* * *

Elsa plutea. In mintea ei, Sonny Boy era din nou acasă, din nou mic - dar nu prea mic. Destul de mare ca o ajute. Fusese un copil atît de bun... Ii adusese dozele de cînd crescuse îndeajuns ca să ceară un plic de cinci lire.

Trase cu dinţii de garou. Continua să-şi oficieze ritualul ca întotdeauna. Flezarea muşchiului lacea parte din plăcere, întregul proces contribuia la extazul de care avea parte.

Partea asta îi plăcea cel mai mult, cînd efectul principal era înlocuit de o stare totală de bine. „Perioada de gîndire", cum îi plăcea ei s-o numească. Perioada cînd conversa ore întregi cu Sonny Boy. El n-o judeca niciodată, niciodată nu se sătura de ea, ca alţii.

Din ochi i se prelinse o lacrimă. Pentru prima oară, Jude

plînse în tăcere. Numai cînd era singură putea să-l plîngă cu adevărat. Se ridică de pe canapea, împleticindu-se prin haosul din jur, pînă în camera fiului ei. Acolo se aşează pe pat, inspirînd adînc, şi deschise sertarul mesei de toaletă. Intr-o tabacheră se afla inelul lui cu sigiliu. Tatăl său i-l cumpărase, iar Jude avusese grijă, la spital, să-l ia înapoi.

Il cîntări în palmă. Era destul de greu, cu un diamant mic în montură simplă de aur. Litera S era scrisă într-un stil italic vechi, în colţul din stînga.

Era tot ce-i mai rămăsese de la el, aproape toate celelalte le vînduse deja. Dar, în timp ce-i privea sclipirea, ştiu că Sonny Boy al ei avea să înţeleagă ceea ce urma să facă.

Dacă se grăbea, o mai găsea pe Big Ellie şi-şi lua banii pentru doza de dimineaţă. Jude se ridică de pe pat cu dificultate, ţinînd inelul strîns în mînă.

Una peste alta, Sonny o cunoscuse mai bine ca oricine. Pînă-şi găsea o sursă regulată de bani, inelul trebuia să se ducă. Sonny ar fi înţeles-o. Ii ştia nevoile şi mai înţelegea şi de ce le avea.

Fusese un copil bun, Sonny Boy al ei, şi nu murise degeaba. Jude era hotărîtă să se aleagă cu ceva de pe urma morţii lui, indiferent cît o costa.

CAPITOLUL 5

Pe Tyrell nu-l interesa ce avea de spus poliţia despre atacul de la domiciliul mamei lui, şi plecă la lucru încruntat. Se săturase de moarte, de toate. Nu voia decît să-şi plîngă fiul în linişte.

Nimeni nu fusese surprins de evenimentele din noaptea trecută. Poliţiştii îşi exprimaseră regretul faţă de mama băiatului, dar nu se prea preocupaseră de fereastra spartă. Sonny fusese o legendă vie în cartier, şi nimeni nu-l prea simpatiza. Ii prădase pe destui, de-a lungul anilor, ca să fie antipatizat pe scară largă.

Mama lui Tyrell, însă, era o femeie respectabilă şi agreată, deşi acum nu mai ieşea din casă. Toţi veneau la ca să-i ceară sfaturi, iar la gîndul că cineva ar fi duşmănit-o, Tyrell se simţea în stare să facă moarte de om.

Infirmierii îi cususeră arcada spartă, în casă. Dîndu-şi seama că nu voia să-i urmeze la urgenţă, fuseseră nevoiţi s-o calmeze înainte de a-i îngriji rana. Verbena se temuse mai mult să plece de-acasă, decît de atac. Dar Tyrell o înţelegea. Ii înţelegea teama mai bine chiar decît ea însăşi.

Mama lui nu mai ieşise din casă de peste douăzeci de ani, şi ştia că nici de-acum încolo n-avea să mai iasă vreodată. Se îmbolnăvise de nervi cu mult timp înainte de moartea fratelui lui, însă acela fusese catalizatorul care le schimbase tuturor vieţile atît de dramatic.

Işi alungă din minte gîndul. Il durea capul de la băutură, avea stomacul deranjat şi se simţea gata să moară de durere. Una peste alta, era complet secătuit de puteri.

Oriunde se uita, vedea tineri cu zîmbete luminoase şi toată

viaţa înainte. De jur împrejurul lui erau numai băieţi care se duceau la muncă sau la şcoală, fără să ştie că fiul lui era mort. Cînd coborî dîn maşină, Tyrell Hatcher se întrebă cînd aveau să-l poată îngropa.

Dinny White, curierul şi ajutorul lui, îl aştepta cu răbdare. Dinny avea pielea deschisă la culoare, un zîmbet ca un fulger şi un păr lung, cu fir moale. Ştia cît de arătos era, n-avea nevoie să-i amintească nimeni. Fuma drog încontinuu, era mereu bine-dispus şi se pricepea de minune să asculte. Intrară agale într-o casă din apropiere, conversînd nimicuri.

Dinny iubea viaţa şi-i era greu să-şi vadă prietenul şi şeful atît de nefericit. Dar păstra tăcerea. Dacă Tyrell voia să vorbească, avea s-o facă.

In casă, Johhny Marks, un alb înalt cu părul negru şi des şi o vestă imaculată, pregătea ceaiul. Casa aceea era axa afacerilor lui Tyrell. Acolo-şi chestiona oamenii şi-i plătea. Acolo îşi ţinea diversele telefoane celulare şi tot de acolo îşi coordona celelalte activităţi - cele despre care soţia si mama lui habar n-aveau.

Johhny Marks le deschise uşa.

- E-n regulă, Tyrell? Imi pare rău pentru Sonny Boy, da' şi-a făcut-o cu mîna lui.

Johnny era singurul om de la care Tyrell înghiţea asemenea afirmaţii.

Ridică din umeri.

- Las-o moartă, hmm, Johnny?

Celălalt desfăcu larg braţele, cu un gest de neputinţă.

- Fă bine si te-obisnuieste să auzi comentarii de-astea, fiindcă toţi zic la fel, amice. Era o pacoste pe capul tuturor, cum ştii şi tu.

- Tot băiatul meu era.

La asta, Johnny zîmbi, larg şi dinţos, părînd mult mai cumsecade decît era de fapt.

- Judy ce face, săraca?

- Tu ce crezi?

- E dusă?

- Ai zis-o.

- Păi, e şi de înţeles, nu? Şi acum, ne-apucăm de treabă? Cafea sau ceai?

Făcu cafeaua şi aduse cănile în salon, pe o tavă. Tyrell il invidia pentru uşurinţa cu care le lua pe toate. Nimic nu-l

impresiona. Toate erau, fie albe, fie negre.

Işi începură treburile pe ziua în curs.

***

Angela Leary era obosită, nu prea dormise în noaptea dinainte. In timp ce făcea ordine în bucătăria spaţioasă din casa fiului ei, nu putea să nu-i invidieze nevasta pentru luxul pe care şi-l permitea. Nici nu se compara cu casa în care crescuse Nick. Işi făcuse cu adevărat un rost în viaţă, iar Angela era mîndră de el - foarte mîndră.

L-ar fi apărat cu viaţa ei, orice-ar fi spus lumea. Nu că spunea cineva ceva, desigur, dar dacă o făceau... Ei bine, atîta le-ar fi trebuit.

Noră-sa era pacostea vieţii ei. Tammy avea tot ce şi-ar fi putut dori o femeie, şi nici aşa nu era mulţumită. Era înnebunită după bărbaţi, şi pe urmă se mai întreba de ce soţul ei n-avea timp pentru ea.

Copiii fuseseră expediaţi la şcoala aia dichisită şi nimeni nu-i vedea tot anul. Şi chiar şi cînd veneau acasă, Madam, cum o numea în sinea ei Angela pe Tammy, nu era niciodată pe-aproape. Biata guvernantă, cea mai insipidă boarfă din lume, făcea toate corvezile cu copiii.

Angela îşi făcu o ceaşcă de ceai şi se aşează în fotoliul pe care i-l adusese fiul ei, împotriva dorinţei neveste-sii. Era vechi, iar Nick îl luase din apartamentul ei, cînd se mutase în casa lor. Spre marea nemulţumire a lui Tammy. Deşi fusese recondiţionat, aia încă mai credea că era plin de purici de la sărmana pisică a Angelei, care murise.

Chiar în fotoliul ăla îşi alăptase fiul, îşi dezgolise sînul şi-l ospătase pe săturate. Incă un lucru despre care lui Madam nu-i plăcea să i se amintească.

Aşa că Angela avea grijă să-i aducă aminte. Cît mai des. Pentru asemenea mărunţişuri merita să fie trăită viaţa.

Parcă atrasă de gîndurile soacră-sii, Tammy năvăli în bucătărie ca un vînt de furtună.

- Eu ies. Faci tu cina? S-ar putea să întîrzii.

Era un joc al lor, ca şi cum le-ar fi făcut cine ştie ce favoare, gătindu-le. De parcă n-o făcea în fiecare zi din săptămînă.

- Sigur.

Angela privi spre zarzavaturile deja curăţate şi carnea asezonată şi bătută, gata să fie pusă la fript. Apoi se uită la Tammy, iar aceasta îşi mută cea dintîi ochii.

- Atunci, la revedere.

Vorbea pe un ton vesel, iar Angela zîmbi încet, răspunzînd cu voce scăzută:

- La revedere.

Unu-zero pentru ea. Uşa trîntită o anunţă că avea dreptate, şi zîmbi din nou.

* * *

Nick era în biroul lui de pe şantier. Observase că toate ziarele lipseau, în afara celor sportive. De obicei, îşi începeau ziua cu o discuţie despre calităţile diverselor femei din tabloide. Pe bună dreptate, Nick presupuse că încă se mai scria despre el.

Lynn Starkey intră, iar Nick îi zîmbi. Era o fată înaltă şi destul de amuzantă. Conducea şantierul ca pe-o unitate militară, iar Nick nu ştia ce s-ar fi făcut fără ea.

In jurul biroului ei se vedeau fotografii de bărbaţi tineri mai mult sau mai puţin dezbrăcaţi. Era modul ei se a se răzbuna pe colegii care tapetau toţi pereţii cu poze sexy, iar Nick rîdea cînd se prefăcea că-i lăsa gura apă după ei, ca să-i enerveze pe ceilalţi. Nici unul nu arăta prea bine, iar femeile despre care vorbeau ca şi cum le-ar fi avut la degetul mic i-ar fi ocolit de fapt de departe. Dar nu le plăcea să li se amintească de cheliile lor şi de burţile vîrstei mijlocii.

Lynn îi numea pe cei din poze Humbos, expresie care mereu îl făcea pe Nick să zîmbească. Atmosfera din birou era plăcută şi, cînd începuseră necazurile, toţi fuseseră alături de el.

Ii făcu lui Lynn o ceaşcă de ceai şi i-o aduse la biroul ei.

- Ce mai faci, fată?

Lynn îl privi în ochi. Nick ştia că avea o slăbiciune pentru el, dar nu suferea din cauza asta.

-O.K. Tu?

Ridică din umeri.

- Supravieţuiesc. Cum merge treaba?

Schimbă subiectul repede, căci îi auzea pe oameni intrînd în birourile lor, vorbind gălăgios şi grozăvindu-se, şi nu era sigur dacă le putea face faţă. Oare avea să mai fie vreodată viata lui

ca înainte?

Se îndoia.

Nu ştia decît că avea nevoie de un pahar.

* * *

Jude Hatcher sorbea dintr-o cafea neagră, ascultîndu-i încă o dată pe băieţii care-i povesteau despre Sonny. Dădea din cap, zîmbind la auzul invenţiilor şi exagerărilor bine intenţionate. Pînă la urmă, ajungeau şi ei să le creadă, iar Sonny devenea deja o legendă urbană.

Uşa din faţă se deschise şi intră Gino, cel mai bun prieten al lui Sonny. Ii întinse un pliculeţ, iar Jude îi zîmbi in semn de mulţumire.

Gino promisese s-o ajute în locul lui Sonny şi era hotărît să se ţină de cuvînt. Era tot ce putea face în unintirea prietenului său.

Şi Sonny făcuse orice pentru ea, şi totuşi, Jude nu putuse face singurul lucru pe care i-l ceruse el.

Să se dezvete.

Incercase chiar s-o închidă în casă, dar rugăminţile şi in cele din urmă agresiunile ei îl forţaseră să-i aducă din nou droguri, şi atunci tot ciclul o lua de la început.

In timp ce se culca pe spate, cu ochii sticloşi,tinerii ieşiră pe rînd din apartament. Jude se retrăsese în locul ei secret. Plecară fără a se osteni să-şi ia rămas-bun.

***

Nick era în circiumă, dînd peste cap păhărelele într-un ritm alarmant, cînd îi sună mobilul. Se uită pe display şi respinse apelul, înainte de a închide complet. Era Tammy, şi n-avea nici un chef să stea de vorbă cu ea.

Joey Mills îşi privi prietenul cu tristeţe. Nu suportase şocul. Oricît de mulţi oameni îi spuneau că procedase normal, pentru el nu conta.

- Haide, Nick, să luăm ceva de mîncare, mm?

Nick clătină din cap.

O blondă înaltă, cu sîni proeminenţi şi zîmbet permanent pe

buze, veni spre ei.

- Bună, Nick, nu te-am mai văzut de mult.

Era prietena unui partener de afaceri, dar stătea mereu cu antenele scoase după o variantă mai avantajoasă. Nick nu-i răspunse, iar blonda încercă din nou:

- Nick, nu mă mai ţii minte?

O privi lung, înainte de a clătina din cap.

- Scuze, nu.

Părea complet dezinteresat, lucru care rareori i se întîmpla blondei cînd o vedeau bărbaţii. Un moment rămase nedumerită, iar Joey închise ochii, disperat. I se citea pe faţă că era şocată. Toată lumea şi-o amintea, era gagica lui Des Carter, însemna că toată dandanaua îi luase lui Nick minţile.

- Prietena lui Des?

Continua să facă pe cocheta, acordîndu-i beneficiul îndoielii. Joey o admira măcar pentru perseverenţă.

- Şi Des ăsta cine-i?

Nick arăta ca un marinar care priveşte în largul mării. Cu mîna streaşină la ochi, se uită cîteva secunde prin bar. Văzu pe faţa ei umilinţa şi-şi spuse să renunţe, dar nu putea. In schimb, îi întoarse spatele şi-şi mai comandă o băutură. Nu-i era greu, de vreme ce barul era al lui.

Joey încercă să detensioneze situaţia.

- Lasă-l, iubito. Cere un rînd din partea mea, O.K.?

- Lui Des n-o să-i placă...

Des era un căpos, dar nu atît de căpos încît să se ia de Nick. Se vedea însă clar că blonda vorbea fără să gîndească. Întorcîndu-se, Nick spuse cu răutate:

- Vai de mine, scumpo, tremur de frică.

Ii dădu mobilul.

- Bagă-i o sîrmă şi vorbesc cu el acum, mm?

Joey dădu telefonul la o parte din faţa blondei şocate.

- Gata, Nick.

Vorbea încet, nemulţumit. Oamenii se uitau deja la ei. Prietenele fetei erau încîntate de acea întorsătură neaşteptată, iar blonda o ştia.

- E beat, iubito.

Împungînd aerul cu un deget spre ea, Nick spuse cu glas sonor:

- Nu chiar atît de beat, mm? Nu m-aş atinge de tine nici cu-o

prăjină.

Femeia plecă umilită, iar Joey aşteptă o secundă, înainte de a spune:

- Nu merita asta, Nick.

Nick rîse.

- Nu merita? Nevasta lui Des e o femeie de treabă. I-a făcut cinci copii, şi i-a stat alături în toate căcaturile prin care-a trecut. Şi el, ce face? Se încurcă cu asta. Pînă şi ţîţele alea împuţite i le-a plătit! Iar ea mă vede ca pe-un alt sac de bani pe lîngă el, nici mai mult, nici mai puţin. Ei bine, n-are decît să se care-n mă-sa. Mi-e destul de greu să nu mă las adus zilnic la faliment de Tammy. Numai de una ca ea n-am nevoie.

Işi trecu o mînă peste faţă. Iar transpira. De la moartea băiatului, mereu îl treceau năduşelile. Tremura fără nici un motiv şi avea accese de panică. Ii venea rău, nu putea să doarmă, să mănînce, să gîndească normal. Nu se putea gîndi decît la băiat.

O privi pe barmaniţă şi răcni:

- Şi pe tine de ce mă-ta te plătesc, Candice? Adu-mi odată mizeria aia de băutură, da?

Candice oftă. Luînd sticla de brandy, o trînti pe bar în faţa lui, împinse alături un pahar şi spuse caustic:

- Poţi să ţi-o torni şi singur, nu?

In sfirşit, Nick rîse. Intotdeauna o plăcuse pe Candice, era o gagicuţă curajoasă.

* * *

Femeia mergea încet spre maşină. Sacoşele cu cumpărături erau grele, şi se opri să le mute dintr-o mină în cealaltă. Fetiţa i-o lua razna în toate direcţiile, chemînd-o cu glas afectuos.

Gino o privea. Era subţire, cu păr lung şi negru. Arăta exact aşa cum era, ca o femeie cumsecade şi respectabilă. O pîndea de-o oră, deşi fără ştirea ei, ea fiind prea preocupată de copil şi de cumpărături.

O aşteptă să deschidă portbagajul şi să-şi pună sacoşele înăuntru, înainte de a face prima mişcare.

Cînd femeia deschise portiera din spate a Renault-ului Clio ca să-şi aşeze fiica în scăunelul de pe banchetă, Gino se furşă în spatele ei şi-i apăsă lama cuţitului în coase, ciupindu-i pielea

doar atît cît s-o facă să simtă, fără a o răni cu adevărat.

- Lasă poşeta să cadă şi nu întoarce capul, îi şopti el. Dacă văd că te uiţi, mă întorc şi vă rad şi pe tine şi copilul, O.K.?

Dînd din cap, femeia lăsă imediat să-i cadă geanta de pe umăr.

Fetiţa zîmbea derutată, începînd să înţeleagă că nu era vorba de un joc.

- Drăguţă puştoaică, doamnă, să faci bine să ai grijă de ea.

Gino ridică încet poşeta, apoi o lovi pe femeie în cap, ca să fie sigur. Victima căzu în maşină, iar Gino o luă la fugă, dispărînd în labirintul în care era ca pe moşia lui. Nu se opri pînă într-un loc viran, unde căută nerăbdător prin geantă. Intotdeauna era uimit să vadă ce purtau la ei oamenii. Obişnuitele Tampax-uri şi pastile contraceptive, tablete contra durerilor de cap, rujuri, şerveţele, alături de scrisori şi facturi la gaze - toate pe numele ei, desigur. Chiar şi un plic de la bancă, înăuntru cu declaraţia ei şi un carnet de cecuri.

Oare oamenii ăia nu se-nvăţau niciodată minte?

Avea acolo destul ca să plătească încă o dată ratele casei, sau să deschidă un cont fantomă pe numele ei.

Gino zîmbi, în timp ce lua cele trei sute de lire sterline cash şi cârdurile. Apoi căută prin buzunarele genţii. Găsi o pereche de cercei de aur şi o brăţară cu diamante.

O pradă bună. Gino nu-şi mai încăpea în piele.

După ce se gîndi un moment, luă şi scrisorile. Adresa ei îi putea fi utilă celui căruia avea să-i vîndă recolta.

Fluierînd, Gino părăsi terenul viran. Işi atinsese scopul şi era în culmea fericirii.

* * *

- E-n regulă?

Big Ellie zîmbi.

Era o femeie mare, mare şi puternică, cu nişte braţe ca două barosuri. Dar avea o faţă frumoasă, care-i ascundea răutatea de sub machiaj. Provenea dintr-o familie numeroasă, cunoscută mai ales pentru agresivitate şi talentele beligerante. Vindea droguri, fără să se considere niciodată dealer, iar ea însăşi se atingea numai de alcool. Considera drogurile doar un joc bun de făcut bani. Mai şi ajuta oamenii cu diverse mărunţişuri, cînd

putea. Tot pentru bani, desigur.

- Ai luat?

Gino îi întinse cele trei sute de lire sterline, pe care femeia le numără repede. Apoi îşi deschise geanta imitaţie de Burberry şi-i dădu o punguţă de plastic şi o hîrtie pe care era scris un număr de telefon.

- Numărul ăsta nu de la mine-l ai, e clar?

Tînărul dădu din cap.

- Sigur. Ce, mă crezi prost?

- Frate-miu m-ar omorî să afle, aşa că-ţi dai seama ce-ai păţi tu, da?

Ameninţarea era inconfundabilă, iar Gino dădu din cap a încuviinţare.

Avusese o zi bună. Primise o sută cincizeci pe carduri şi cecuri, aşa că încă mai avea bani. Nu mai trebuia decît să plaseze bijuteriile.

* * *

- Deci ai adus?

Expresia lui Jude era atît de deschisă şi încrezătoare, încît Gino nu mai putu de fericire. Luă plicul din mîna lui, zîmbindu-i.

- Căca-m-aş la semnal! Parc-ar fi Crăciunul, Gino!

Admiraţia ei îl făcea să se simtă ca un uriaş.

- Am eu grijă de tine, Jude, nu te teme.

Era o laudă aruncată-n gol, dar plăcută. Avea să-ncerce s-o aprovizioneze, măcar atîta putea face pentru prietenul lui.

-Am găsit şi numărul pe care-l voiai.

Văzu cum i se ştergea lumina de pe faţă. Rămase fără nici o expresie, şi mai palidă decît de obicei, dacă era posibil aşa ceva.

- Glumeşti?

Gino clătină din cap, dîndu-i cu grijă hîrtiuţa. Cînd văzu numărul, Jude simţi că-i creştea inima. Numerele de mobil se schimbau, dar cele fixe rămîneau aceleaşi.

- O, ce tare eşti, Gino!

Işi ridică la gură o mînă nespălată, ca pentru a nu mai spune şi altceva. Privind-o, Gino se simţea atotputernic.

- Gino, fiule, nici nu ştii ce mi-ai adus aici, continuă ea într-un tîrziu.

Gino ştia prea bine ce-i adusese, dar n-o spuse, desigur,

umflîndu-se doar în pene.

Cînd scoase şi sticla de vodcă, Jude amuţi. Asta-i arăta lui Gino cît de bine se putea simţi ajutînd o persoană şi mai nenorocoasă decît el.

CAPITOLUL 6

Era o dimineaţă răcoroasă. Deşi în casă era cald, pe acoperişurile de-afară încă se mai vedea bruma. Nick Leary se trezise dominat de un gînd: în ziua aceea avea loc înmormîntarea lui Sonny Hatcher.

Il ardea pe dinăuntru. Oricît de mult bea sau dormea, nu-şi putea alunga gîndul. Avusese doar şaptesprezece ani, iar acum era îngropat. Un băiat, doar un simplu băiat. Un hoţoman prost, dar abia un copil, care ar fi trebuie să aibă toată viaţa în faţa lui.

Nick se uită afară pe fereastra dormitorului, privind păsările care-şi vedeau de treburile lor. Oricît era de tulburat, încă se mai minuna că toată priveliştea aceea mirifică era a lui: cîmpii după cîmpii, pînă la estuarul care se zărea în depărtare. Nici o altă aşezare omenească nu strica peisajul. Noaptea, privea luminile navelor în zare, dorindu-şi să fi fost la bordul uneia dintre ele. Acum, cu promoroaca de la începutul lunii octombrie, totul arăta ca o ilustrată de Crăciun.

Tammy intră în dormitor din baia alăturată, toată numai prosoape albe şi parfum Versace.

- ‘Neaţa!

Avea chef de vorbă şi, din cine ştie ce motiv, acest lucru îl irita pe Nick. Era încă o femeie arătoasă, şi încă îl mai putea face să rîdă - cea mai importantă calitate, în ochii lui, deşi ea nu ştia, desigur. Credea că-l atrăgea cu conversaţia ei fascinantă şi trupul bine tonifiat.

- Azi e înmormîntarea.

Nick nu ştia de ce o spusese.

Nedumerită, Tammy ridică din umerii ei înguşti.

-Aşa. Şi?

Pentru ea, totul se terminase.

- Ascultă, Nick, trebuie să încetezi, dragă. Ce s-a întîmplat, s-a întîmplat, şi nu mai putem schimba lucrurile.

Ridică iar din umeri.

- Ai apărat ce era al tău. N-avea ce să caute în casa noastră. Nu trebuia să umble la furat.

O repeta ca pe o mantră, încontinuu. Ar fi vrut să-l liniştească, dar ştia că nu putea. Nick purta acea luptă de unul

singur, aşa cum făcuse întotdeauna în viaţă.

Veni spre pat şi se aşeză lîngă el, scoţîndu-şi prosopul. Sînii ei enormi erau probabil de ajuns ca să trimită sîngele oricărui bărbat între picioare. Din păcate, asupra lui Nick nu aveau nici un efect.

Tammy îi mîngîie coapsa, prin cearşaf.

Nick îi mulţumi pentru intenţie.

Ştia că era nedrept, dar nici în cele mai favorabile momente nu-i venea uşor să se concentreze asupra sexului cu ea. Mereu părea ca o căţea în călduri. Pofticioasă... prea pofticioasă. Nici un dram de fineţe. Sex direct, fără sărutări, fără nici un preludiu - asta era fermecătoarea lui Tams.

Aproape că începea să-i vină cheful, cînd Tammy, involuntar, strică totul.

- Vrei să sar pe tine, puiuţ?

Acel „puiuţ“ risipise orice speranţă. Cu cîţi alţi „puiuţi“ mai avusese de-a face, pe parcursul anilor?

Nick trase plapuma la o parte, spunîndu-i cu un zîmbet afectat si răutăcios:

- Dacă mi-o faci să se scoale, a ta e toată, scumpo. Şi hai să fim cinstiţi, Tams, ai exersat destul cu alţii.

Faţa ei, care fusese atît de languroasă şi deschisă, se înăspri.

- Să te fut!

- Ba-n dimineaţa asta nu, scumpo. Nici măcar să zîmbesc nu-mi arde, necum şi de-altceva.

Rîse, deşi îi părea enorm de rău că o rănea. De ce-i făcea asta? Nu merita. O luă de braţ, înainte ca Tammy să plece de lîngă el.

- Iartă-mă, Tams. Sincer, iubito, n-am nimic personal cu tine, ştii asta?

Tammy îi auzi regretul în glas şi se retrase încet, acoperindu-se din nou cu prosopul.

- Nimic personal? Ei bine, mie nu mi se pare.

Işi luă peria de pe masa de toaletă şi începu să se pieptene furioasă.

- N-ar strica să te vezi cu cineva, şi cît mai curînd. Incepi să mă scoţi din minţi, Nick.

Il privi în oglindă.

- Ai pe alta?

Nick îi distinse teama în ochi şi oftă adînc.

- In nici un caz. N-am pe nimeni, Tams, îţi jur.

Ii spunea adevărul, şi o ştiau amîndoi.

- Nici măcar prostituate?

- Nici mort nu m-aş duce la nişte căcaturi de prostituate.

Deşi, în trecut, i se mai întîmplase.

Se duse la baie şi încuie uşa. Sunetul zăvorului se auzi puternic în tăcerea din cameră.

Tammy se privi cu un ochi critic în oglinda mesei de toaletă. Nu pentru prima oară, se întrebă dacă merita să rămînă căsătorită cu Nick.

Şi totuşi, cel mai ciudat lucru era că îl iubea.

Intotdeauna îl iubise, şi avea să-l iubească mereu.

* * *

Jude era gata de plecare. In taior negru, cu părul coafat anume de fiica unei vecine, era aproape frumoasă. Pînă şi machiajul îi era aplicat corect. Tyrell ştia că n-o putuse face decît abţinîndu-se de la droguri. Probabil fusese nevoie de un mare efort ca să nu se atingă de ele, într-o zi neagră ca aceea.

Privind în ochii ei trişti, pe Verbena o podidiră lacrimile. Nu mergea la înmormîntare, nu se putea îndura să iasă din casă nici chiar pentru Sonny Boy al ei. Dar avea să fie alături de ei cu sufletul.

Sally îi vedea cum se uitau toţi la Jude şi simţea că iar o apucau nervii. Işi înghiţi nemulţumirea, ca întotdeauna.

Reverendul Williams ţinea mîna tremurătoare a Verbenei într-a lui. O respecta pentru fermitatea cu care-i sprijinea biserica şi pentru felul cum luptase ca să-şi crească familia în legea lui Dumnezeu.

Toţi îi făceau cinste - toţi, în afară de Sonny Boy, care fusese ruşinea familiei de cînd învăţase s-o asculte pe maică-sa, în locul celorlalţi din jur. Reverendul Williams se ruşina că nutrea asemenea sentimente pentru Jude Hatcher, însă cînd era vorba de ea pînă şi spiritul lui creştin ajungea la limită.

Dar îşi ţinea gura - nu avea ce face. Cînd mama îndoliată ii adresă un surîs palid, făcu un efort să-i zîmbească şi el. Pentru reverendul Williams, Jude Hatcher era o parazită. Supsese sîngele fiului ei, la fel cum toată viaţa trăise ca o lipitoare pe spinarea societăţii.

- Au venit maşinile.

Reverendul se ridică grăbit, mulţumit că ieşea din casă în sfirşit. După ce îngropau băiatul, aveau să se întoarcă, iar biata Verbena urma să aibă toată familia în jurul ei şi să-şi jelească nepotul în linişte. Ştia că cei din jur nu aveau nici o fărîmă de compasiune pentru Sonny Boy, considerînd că moartea lui fusese oricum inevitabilă. Dar mai ştia şi că oamenii ţineau la biata Verbena, şi se bucura de acest lucru. Era o femeie de treabă. Singura ei greşeală în viaţă fusese aceea de a fi crezut că-şi putea reforma nepotul, deşi acesta o dezamăgise în repetate rînduri.

Acum, n-avea s-o mai dezamăgească niciodată.

* * *

Nick era iar la cîrciumă, numai că de data asta stătea în micul birou de lîngă pivniţă. Acolo îşi punea în ordine afacerile mai mult sau mai puţin necurate. Joey Jones îi aduse un scotch mare, spunînd vesel:

- E cam devreme, chiar şi pentru tine.

Asta nu-l opri să-şi toarne şi el unul.

- Cum stăm?

Nick vorbea pe un ton neutru, de afaceri. Joey îi înţelegea sentimentele şi fără să-i fie dezvăluite. Işi turnă pe gît scotch-ul dintr-o singură sorbitură.

- Un bairam. Micul Bobby Spiers vrea să folosească terenul din Bishops Stortford. E o investiţie avantajoasă, D.J. buni, multă publicitate, Kiss 100, sexcetera. A pus totul la punct. O să-şi obţină singur licenţa, aşa că noi nu vom face decît să luăm caimacul.

- Şi ce i-ai zis?

Joey îşi mai turnă un pahar.

- Că e O.K., normal. De ce? Iţi faci vreo grijă?

Nick ridică din umeri.

Zîmbind, Joey continuă:

- O să se-nvîrtească pe-acolo multe prospături. S-ar putea s-arunc şi eu o privire.

Nick gemu.

- Nici nu mă mir. Aici parc-am fi în Regulanda.

- Wendy iar a rămas gravidă. Luni de zile n-am să mă mai

aleg naibii cu nimic de la ea, o ştii cum e.

- Dă-i bătaie. Şi altceva?

Glasul lui Nick devenise plictisit.

Joey îşi răsfoi carnetul. Era de genul celor pe care le foloseau femeile pentru cumpărături - lung, îngust şi foarte uşor de ascuns.

- Chiriile merg bine. Toate apartamentele sînt plătite. Şi cluburile. Nici un motiv de îngrijorare. Le rezolv eu pe toate, fără probleme.

Işi privi prietenul.

- De ce nu te duci acasă?

Nick îşi ţinea capul în mîini, plîngînd încet. Joey nu stia ce să facă. In toţi anii de cînd îl cunoştea pe Nick, niciodată nu-l mai văzuse aşa.

- Haide, băi Nick, vino-ţi în fire, da?

Işi auzea jena în propriul glas şi se ruşina.

- Nu trebuia s-o fac, Joey. Era aşa de tînăr... da' n-am avut încotro, înţelegi? N-am avut naibii încotro...

- Sigur că n-ai avut, oricine ar fi făcut la fel.

Se apropie de prietenul lui, cu blîndeţe.

- Hai, du-te-acasă. Eşti într-un hal...

Dar ştia că ultimul lucru pe care-l voia Nick Leary era să se ducă acasă.

- Ia-ţi haina, spuse el hotărît. Mergem în oraş.

Nick se şterse la ochi.

- N-am chef, Joey, cinstit.

- Nici eu, da' o să ni-l facem.

La asta, Nick zîmbi.

- Spearmint Rhino?

Joey rîse sonor.

- Pînă la urmă, da. Hai să vedem ce-o să ne-aducă ziua de azi, vrei?

Nick dădu iar din cap.

Orice era de preferat decît să stea acolo, cu gîndul la înmormîntarea iminentă a lui Sonny Hatcher. Chiar şi un club de dans la bară.

* * *

Sally îl văzuse pe Tyrell ieşind din biserică, iar inima îi căzuse

printre măruntaie. Ştia că se ducea să vadă de Jude, dar făcu un efort să nu-l urmeze. Le iubea pe amândouă, dar în feluri diferite. Pe Jude, toţi o iubeau într-un mod diferit. Biata Jude, aşa-i spuneau întotdeauna.

Ei bine, Sally nu-şi găsea în inimă resurse ca să-i plîngă de milă la fel ca Tyrell. O considera pe Jude o căţea egoistă şi profitoare. Dar, desigur, rareori spunea asta. Işi învăţase lecţia, de-a lungul anilor.

Se ruga ca ostilitatea să-i treacă, dar îi era teamă că aşa ceva ar fi fost peste putinţă.

* * *

Spearmint Rhino era ticsit. In barul VI.P.-urilor, Nick bea neîntrerupt de cîteva ore. Cocaina şi whisky-ul îşi făceau efectul, şi se simţea complet amorţit. Incepea să-l doară capul, şi nu mai vedea bine de aproape o oră.

Il pierduse şi pe Joey.

Stătea pe o canapea, privind orbeşte în jur. Incerca fără succes să-şi găsească amicul, dar acesta nu se vedea pe nicăieri. Ridicîndu-se, Nick se ciocni de un individ înalt, în costum elegant.

Mormăi o scuză, încercînd să treacă pe alături. Omul însă, pe timp de zi un contabil civilizat, nu se lăsă cu una, cu două. Il urmă pe Nick afară.

In timp ce Nick făcea semn unui taxi, contabilul începu să-l înjure. Abia peste cîteva momente, Nick îşi dădu seama că lui i se adresa. Chiar privise în jur, curios să afle ce-l supărase pe individ.

Il văzu venind spre el, cu chipul schimonosit de furie, şi-i veni să rîdă. Omul era fleşcăit, un conţopist tipic, fără urmă de muşchi pe trup - dar destul de masiv ca să-i facă probleme, dacă nu era atent.

Ridică mîna, cu un gest împăciuitor.

- Ei, haide, doar nu vrei să ne luăm la harţă.

Paul Cross avea chef să se ia la harţă cu oricine - atîta lucru se vedea clar.

- Mă crezi un fraier?!

Era o întrebare sinceră, presupuse Nick.

- Nu ştiu, amice. Mai bine zi-mi tu.

Parc-ar fi scos un strigăt de luptă, cu destul dispreţ ca să-l provoace sau să-l descurajeze — în funcţie de preferinţele celuilalt.

Spre marea amărăciune a lui Nick, Paul Cross voia să lupte. Nick oftă, proptindu-şi mai bine picioarele pe trotuar. Putea să se bată, întotdeauna putuse să se bată. Aşa ajunsese unde se afla acum în viaţă.

Celălalt observă schimbarea din atitudinea adversarului său. I se citi mai întîi în ochi. Il privi mai atent, şi ceva din atitudinea lui Nick îi spuse că voia într-adevăr să-l nenorocească. Isi mai dădu seama, si mai şocat, si că era efectiv capabil s-o facă.

Era o revelaţie.

Paul Cross se mai bătuse la viaţa lui, dar niciodată nu fusese cu adevărat în pericol.

Intotdeauna avusese grijă să-şi aleagă oameni pe care; ştia că-i putea învinge, oameni care nu erau în stare să lupte în acel mod pe care nici el nu-l stăpînea cu adevărat! Nu era decît un bătăuş laş, iar individul ăsta păruse destul de beat ca să cadă de la primul pumn. Ar fi avut cu ce să se laude, a doua zi.

Acum, însă, Nick venea spre el, cu pumnii strînşi şi ochii morţi. In acel moment, arăta mai înspăimîntător decît dracul în persoană.

- Ia hai, băi sulă, să vedem, de ce eşti în stare?

Paul Cross se dezmeticea mai repede decît un dealer în timpul unei razii. Făcu un pas înapoi, încercînd să scape. Portarii clubului urmăreau scena de la distanţă. Acest lucru era de ajuns pentru ca Paul Cross să ştie că individul nu era de nasul lui.

Era încolţit. Ajunsese cu spatele la perete, şi-l cuprindea panica. Işi simţea sudoarea şiroind pe spate. Era pentru prima oară cînd cineva îl intimida atît de tare. Nick îşi împinse mutra în faţa lui, şoptindu-i:

- Ce-i cu tine, băieţaş, ţi-a pierit piuitu?

Acum zîmbea.

- Vrei să mori?

Rîse încet, privindu-l în ochi.

- Vezi tu, am mai omorît pe cineva odată, şi aş putea s-o mai fac -uşor.

O spunea pe un ton de conversaţie, dar Paul îl crezu. Omul din faţa lui îi părea vag cunoscut, dar nu ştia de unde.

Ridică braţele, cu un gest rugător.

- Hai dom’le, ce naiba, am greşit...

Incerca să scape cu vorba, pe cît de înspăimîntat, pe-atîta şi de umilit.

Nick îl privi cu scîrbă.

- Numai gura e de tine, aşa-i? Gură de belea, nădragi de colea, cum zicea maică-mea.

Işi rezemă o mînă de perete, tăindu-i orice scăpare. Paul Cross îi simţi mirosul de cocaină în respiraţie, greţos de greu şi rînced.

- Dă-mi un singur motiv să nu te-arunc de-aici pînă-n Kings Cross, şi-am să te las să te duci acasă, în regulă?

Rîse din nu, apoi spuse mai încet:

- Fiindcă, vezi tu, vreau să te troznesc. Sau, mai bine zis - vreau rău de tot să troznesc pe cineva, şi tu te-ai nimerit la-ndemînă.

Paul Cross ştia că portarii îi aşteptau răspunsul ţinîndu-şi respiraţia. Se apropiaseră, ştiind că ieşiseră din raza camerelor de monitorizare, şi se bucurau că orice s-ar fi întîmplat, ei nu aveau nici un amestec. Paul îşi trase din nou respiraţia, înainte de a spune rugător, îngrozit vizibil:

-Am copii, dom’le. Gata, am greşit, nu trebuia să...

Nick zîmbi din nou. Acum clătina din cap cu tristeţe.

- Ştii, amice, tu eşti cancerul care-mbolnăveşte societatea. Ieşi cu ai tăi şi te iei la harţă, şi pun pariu că mai şi învingi, pe cinstitelea. Al mai tare din parcare, mm? Ei, află că eu încă n-am pierdut niciodată, şi m-am bătut cu cei mai buni. Şi-acum vrei să te las în pace doar fiindcă ai şi tu nişte plozi?

In timp ce vorbea, îl împunse cu putere în piept.

- Fiindcă, vezi tu, nu-mi eşti prea simpatic. Da-n fond, azi nimeni nu mi-e simpatic în mă-sa!

Vorbise cu atîta ură, încît portarii făcură un pas înapoi, de teamă să nu-i căşuneze şi pe ei.

Paul Cross simţi urina curgîndu-i pe picioare. Umilinţa era prea mare pentru el. Se repezi pe lîngă Nick si o luă la fugă mîncînd pămîntul. Fără o vorbă, Nick îl privi cum se îndepărta. Spaima celuilalt făcuse ca toată furia să-i treacă la fel de repede cum venise.

Coborî privirea spre băltoaca de urină aburindă de pe trotuar şi, întorcîndu-se spre portarii care încă-l mai priveau cu teamă, făcu o plecăciune teatrală:

- S-a speriat de ceva ce i-am zis, băieţi?

Reveni în club, dintr-o dată treaz şi gata încă o dată să-şi petreacă noaptea în oraş.

* * *

Joey îl văzu pe Lance Walker de cealaltă parte a barului şi simţi că i se oprea inima în loc.

Lance avea o reputaţie de scandalagiu, chiar dacă după cum arăta n-ai fi zis. Inalt, masiv şi musculos, fusese blagoslovit cu un cap în formă de glonţ şi un gît ca de taur. Mai avea şi nişte ochi albaştri imenşi, care-l făceau să pară bun şi înţelegător. Părul lui des şi negru era vîrstat cu argintiu, ceea ce-i sporea înfăţişarea de om cumsecade. Ceilalţi îl credeau un băiat de treabă, prietenos. De fapt, Lance era unul dintre cei mai periculoşi indivizi care umblaseră vreodată pe faţa Pămîntului, şi chiar dacă alţii nu erau conştienţi de acest lucru, el unul, era.

In plus, îl detesta pe Nick Leary, iar Joey ştia că, dacă Nick îl vedea, avea să izbucnească Al Treilea Război Mondial.

Nick şi Lance se certaseră cu cîţiva ani în urmă, şi nimeni nu ştia de ce. Nick nu dăduse niciodată vreo explicaţie, şi nici Lance. Joey ştia însă că Nick încă mai era pornit să-i facă ceva, şi se simţea cuprins de nervozitate. Işi puse paharul pe bar, după care porni în căutarea lui Nick.

Zece minute mai tîrziu, intrînd la toaletă, îi văzu pe cei doi conversînd de parcă ar fi fost amici de-o viaţă. Zîmbind, ca să-şi ascundă teama, Joey salută scurt şi se rugă să fi rezolvat ceea ce se întîmplase între ei.

Totuşi, simţea o anume tensiune în atmosferă, şi se întrebă cînd avea să explodeze.

Lance era un tip dificil, dar şi Nick era surescitat, iar Joey îl văzuse cum devenea din ce în ce mai nervos în ultimele săptămîni. Căuta un ţap ispăşitor ca să se descarce, iar Lance putea fi tocmai omul de care ave nevoie.

Joey decise că, dacă totul începea atunci, putea să parieze pe Nick.

Cei doi nu-l luară în seamă, aşa că Joey se strecură afară. Ştia cînd nu era dorit.

CAPITOLUL 7

Sally era trează. In loc să sară din pat şi să pregătească micul dejun pentru fiii ei, stătea acolo singură, întrebîndu-se unde era soţul ei şi ce rău fizic i-ar fi putut face cînd apărea în sfirşit.

Umilinţa totală din ajun încă o mai ustura. Privirile pline de milă ale familiei lui, întrebările băieţilor care voiau să ştie pe unde umbla tăticul. Tristeţea din ochii Verbenei, cind îşi dăduse seama ce se întîmplase. Biata Verbena, mereu încercînd să explice despre Jude şi nevoile ei...

Mai ducă-se-n mă-sa Jude, cu nevoile ei cu tot.

Se simţea bine înjurînd în minte. Sally o făcea uneori ca să se mai calmeze, iar acum îşi pierdea calmul cu o viteză alarmantă. Dacă Tyrell nu apărea acasă într-o oră, avea să-l părăsească. Avea să plece o dată pentru totdeauna - lucru pe care, cum sigur urma să precizeze mama ei, ar fi trebuit să-l facă de mult.

Mama lui Sally nu înţelesese şi nu agrease niciodată faptul că Jude continua să fie răsfăţata tuturor. Considerase o scăpare din partea propriei sale fiice faptul ca o toxicomană avea întîietate fată de o femeie educată si frumoasă, şi mult prea bună pentru individul de culoare care-i sucise minţile. Din momentul cînd aflase despre Sonny Boy şi reputaţia lui, o avertizase pe Sally că totul avea să se termine prost.

La început, Sally îl plăcuse pe Sonny Boy, în felul ei chiar ţinuse la el, dar cu timpul ajunsese să nu-l mai poată suferi - cu atît mai mult cu cît mama lui continua să ocupe un loc atît de important în viaţa lor.

De ce nu murise Jude în locul lui?

Toţi toxicomanii notorii mureau de tineri, şi-atunci de ce Jude părea imună? Se ciuruia, mereu era dusă, şi totuşi arăta O.K. Dacă murea, viaţa ar fi fost mult mai uşoară pentru toată lumea.

Tyrell plecase să vadă de Jude, de biata Jude, de minunata şi oxigenata Jude. Jude, mama primului său fiu. Jude, femeia care încă mai avea puterea de a-l atrage spre ea pe soţul lui Sally, la cea mai mică toană.

Incepu să plîngă.

Băieţii năvăliră pe uşă. Văzînd cît de amărîtă era, începură s-o îmbrăţişeze s-o sărute, iar Sally le văzu printre lacrimi, spaima pe feţe. Plîngea pentru ea însăşi şi pentru acei copii care orice-ar fi făcut, niciodată nu puteau lua locul fratelui îngropat în ajun.

Sonny Boy murise, şi nimeni nu avea să se mai poată ridica

vreodată la înălţimea lui. Fusese destul de rău încă de pe vremea cînd trăia - acum, că era mort, nu mai aveau nici o şansă.

Simţi încă o dată nevoia de a-i face ceva lui Tyrell, însă si mai mult voia să se răzbune pe Jude. Acum, că Sonny nu mai era, hotărîse că dacă soţul ei se mai apropia o singură dată de femeia aia, să divorţeze şi să-şi ia şi copiii. Tyrell nu mai avea nici un motiv să dea fuga acolo. Sonny se dusese, partea aia din viaţa lui era moartă şi-ngropată.

Sally începuse să zîmbească. Lacrimile i se uscau pe ubraji, în timp ce-şi dădea seama că avea în sfirşit un băţ cu care să-l bată pe soţul ei - şi era hotărîtă să-l bată, nu glumă!

- Haideţi, băieţi, să punem micul dejun, vreţi?

- Unde-i tăticul?

Sally se uită în ochii fiului ei.

- A mai avut de terminat nişte treburi, scumpule. Cred că de-acum sînt toate gata.

Mobilul sună, şi şi-l luă de pe masa de toaletă. Era Tyrell. Zîmbindu-le în continuare fiilor ei, respinse apelul.

N-avea decît să fiarbă în suc propriu. Ea, una, se saturase pînă peste cap de toate.

* * *

Tammy vedea clar pe chipul soţului ei urmele celor petrecute în timpul nopţii. Ţepii bărbii, obrajii buhăiţi şi roşii, ochii injectaţi - toate îi spuneau că iar avusese un maraton de băutură.

In ultima vreme, se întîmpla tot mai des.

Spera că acum, o dată ce trecuse înmormîntarea băiatului, toate aveau să se termine în fine. Deşi la început îi plăcuse celebritatea, aceasta începuse să-i perturbe viaţa sexuală. Oriunde se ducea, oamenii o recunoşteau, iar dacă voia să-şi continue legătura cu micul ospătar grec pe care-l cultiva, atunci cu cît trăgeau mai repede linie, cu atît mai bine.

Băieţii avuseseră şi ei probleme la şcoală, dar la banii pe care-i plăteau, direcţia putea să le rezolve. Apoi, cînd se întorceau acasă, avea să afle de la ei numele nesimţiţilor şi să le spună mamelor vreo două.

Numai de-ar fi fost şi Nick în stare să lămureas lucrurile la fel ca ea. El le rumega pe toate în minte, pe cînd Tammy le lua din

mers. Zîmbi în sinea ei. Ce însemna să fii femeie! Puterea din spatele tronului şi adevăratul motiv pentru care bărbaţii reuşeau în viaţă. „De la mamă, la nevastă” cum obişnuia să spună mătuşa ei. Nu termina zicala, care se sfîrşea cu: „de la nevastă, la ibovnică.“ In timp ce-şi sorbea ceaiul, Tammy simţea nevoia să-şi pocnească soţul drept în mutră. Uneori, era atît de singură... Chiar şi acum, în timp ce-şi luau micul dejun împreună, nu-i adresa nici o vorbă. Pînă şi o ceartă ar fi fost de preferat în locul acelei tăceri totale.

Nick arăta atît de pierdut, atît de trist, încît o scotea din minţi. Ajunsese un erou naţional, avea toată lumea la picioare, şi nu era-n stare decît să-şi plîngă singur de milă.

- Of, pentru Dumnezeu, Nick, mai vino-ţi în fire!

Chipul nefericit al soţului ei o omora. Pentru nimic în lume nu putea pricepe cum de nu sărbătorea. N-o lua în seamă, răsfoindu-şi doar ziarul. Descoperise, de-a lungul anilor, că dacă nu-i dădea atenţie, pînă la urmă Tammy se potolea de la sine. In privinţa asta, era ca un copil.

Cînd o văzu luîndu-şi mobilul, zîmbi în sinea lui. Avea să-şi reverse veninul pe vreo prietenă.

După ce Tammy ieşi din bucătărie, Nick nu se mai prefacu absorbit de ziar, sorbindu-şi cafeaua răcită. Se luminase, totul se terminase în sfirşit, iar el rămăsese liber, liber să-şi vadă de treburi şi să-şi trăiască viaţa.

Intr-un fel, acest lucru îl surescita. Trecutul îl făcea să urască poliţia, aşa că, într-un fel, se bucura că le făcuse figura. Dar , în alt sens, detesta faptul că scăpase nepedepsit după ce omorîse un om.

Pentru că, în ultimă instanţă, asta făcuse. Oricît turuiau nevastă-sa şi prietenii despre circumstanţe, Nick luase viaţa acelui băiat. Acum trebuia să-l aibă pe conştiinţă - o senzaţie mai grea decît orice condamnare.

Vedea chipul lui Sonny Boy Hatcher dimineaţa de cum se trezea, şi seara pînă cînd adormea. Se întreba ce-ar fi facut dacă rămînea în viaţă; se întreba dacă ar fi putut deveni un membru normal al societăţii.

Nick se îndoia foarte tare de acet lucru, dar în viaţă se întîmplau altele şi mai ciudate. Ar fi vrut să aibă pe cineva căruia să i se confeseze, cineva cu care să poată vorbi despre sentimentele adunate în sufletul lui. Işi reaminti de noaptea

trecută, de luptele pe care încercase sa le poarte şi de cea pe care reuşise s-o orechestreze.

In unele momente, se simţea la doi paşi de un colaps nervos. Inima-i galopa nebuneşte, şi-l durea întruna stomacul. Avea senzaţia că urma să moară şi el. Şi plînsetele... Plîngea ca un copil, neputîndu-şi stăvilii lacrimile, de teamă şi repulsie pentru ceea ce făcuse.

Era îngrozitor ca toate să-l apese aşa. Parcă Sonny Hatcher nici n-ar fi murit, ci continua să trăiască în mintea lui Nick, o prezenţă constantă care-i umplea gîndurile şi-i zgîndărea conştiinţa încărcată.

* * *

- Nu pleca, Tyrell, te rog.

Jude vorbea încet şi, prin cine ştie ce minune, părea să regrete sincer. Tyrell îi vedea în ochi frica de a rămîne singură, cu adevărat singură, pentru prima oară în ani de zile.

- Incă nu pot să fac faţă.

In ochii albaştri ai lui Jude se citea o emoţie reală.

- Trebuie să plec, Jude. Imi pare rău, dar Sally e foarte furioasă pe mine.

Jude îi privi chipul atrăgător şi simţi cum degetele i se încovoiau ca nişte gheare. N-avea să se lase cu una, cu două. Avea să-l ţină lîngă ea, cu orice preţ.

Clătinînd din cap, Tyrell repetă, mai tare:

- Mă duc, Jude. Am să mai trecu eu pe la tine, alta dată, să văd cum te mai descurci, da?

Voia să ajungă acasă, şi să se spele de mirosul din cocina aia. Avea respiraţia viciată de romul alb din seara trecută, dar nimic nu l-ar fi putut convinge să folosească vreuna dintre periuţele de dinţi din baie. Se spălase pe dinţi cu apă şi cu degetul. Nu voia decît să fugă, era prea deprimant să vadă resturile sordide ale vieţii fiului său, acum, după ce murise.

Privind în jus prin acea aşa-zisă locuinţă omenească, Tyrell începea să intre în panică la gîndul de a mai sta acolo doar o secundă. O vedea pe Jude pregătindu-se de la o clipă la alta să-i speculeze în stil mare mustrările de conştiinţă.

- Nu mă poţi părăsi, Tyrell, nu aşa, cînd copilul meu încă nu s-a răcit în pămînt.

Incepuse să plîngă. Se pricepea la plîns, deşi numai de vreo două ori reuşise să lăcrimeze sincer. Nu şi acum.

- Hai, Jude, încetează...

- Ţie-ţi convine. Poţi să pleci de-aici şi să te întorci la viaţa ta normală, cu Sally şi băieţii. Şi eu cu ce rămîn?

Işi aprinse o ţigară. După ce tuşi din rărunchi, zbieră:

- Lasă-mă-n pace! Cară-te de-aici, ce mai stai? Oricum n-am contat niciodată pentru tine...

- Nu spune asta, Jude. Ştii bine cîte necazuri am avut cu Sal din cauza ta...

- A, da, Sal, minunata Sal! Şi cu familia asta cum ramîne, Tyrell? Cu mine şi cu Sonny, cu noi cum a rămas? il întrebă, împungîndu-şi brutal pieptul cu degetele pătate de nicotină.

- Cu tine, Jude? Am stat cu tine azi-noapte. Nu pot să stau toată ziua, îţi dai seama ce-ar ieşi...

Incerca să discute raţional cu ea, deşi ştia că-şi pierdea vremea.

Profitînd de ocazie, Jude schimbă tactica.

- Cred c-ar fi mai bine să mă obişnuiesc să trăiesc singură, fără băiatul meu. Ţie ţi-e uşor, nu? Tu mai ai doi.

Se aşează pe marginea canapelei, iar Tyrell îi văzu varicele de pe glezne şi punctele vinete dintre degetele de la picioare, unde obişnuia uneori să-şi facă injecţii. Picioarele ei arătau jalnic. Aveau unghiile murdare şi pielea întărită şi galbenă, parcă în descompunere. Picioarele acelea se rezemaseră de pulpele lui, în noaptea trecută, iar la acest gînd Tyrell simţi că-i venea să verse. Parcă atunci ar fi văzut-o pe Jude pentru prima oară. Parc-o vedea pentru prima oară cu adevărat, pe ea şi viaţa pe care o ducea.

- Plec, Jude, şi orice-ai spune, nu mă poţi ţine aici. Am să mai trec, în timpul săptămînii.

Luă un ghemotoc de bancnote din buzunar şi i le împinse în faţă. Printre hîrtiile de cinci lire sterline se vedeau şi cîteva de cincizeci, iar Tyrell se aşteptă ca Jude să-i smulgă banii din mînă ca de obicei - dar, printr-o excepţie, n-o făcu. Era un gest calculat, şi o ştiau amîndoi.

- N-am nevoie de bani, am nevoie să stea cineva cu mine.

Tyrell clătină din cap cu tristeţe.

- Ai nevoie de cineva care să se drogheze cu tine, iubito, şi n-am să fiu eu ăla.

In ochi i se citea hotărîrea. Oftînd, Jude întoarse capul, strivindu-şi ţigara în farfuria pe care, o folosea drept scrumieră.

- Dacă pleci acum de-aici, am terminat cu tine, Tyrell. Vorbesc serios.

Vocea-i era scăzută, iar cînd ridică iar privirea spre el, pe faţă i se citea hotărîrea. Avea acea expresie care apărea intotdeauna cînd avea nevoie de bani sau de altceva, expresia care spunea că nu se lăsa pînă nu-şi împlinea dorinţa. Ca întotdeauna. In asemenea momente, nimeni nu-şi dădea seama cît de puternică era, nici chiar ea înşăşi.

- Nu glumesc, Tyrell. Dacă mă laşi singură acum, ai să regreţi.

- De ce? Ce-ai de gînd să faci, Jude, să te omori?

Ştia că la fel îl manipulase şi pe fiul lor, ştia că de multe ori îl adusese la ordine cu ameninţarea asta, mai ales de Crăciun şi la aniversări, cînd el ar fi trebuit să fie cu tatăl şi fraţii lui. Doar dacă nu cumva avea cîte un amant de ocazie sau un nou dealer care-i dădea pe datorie. Atunci, abia aştepta să-l dea pe uşă afară.

Dădu din cap.

- Mi-a mai rămas altceva?

Vorbea încet, pe un ton lezat. Părea absolut serioasă.

Oftînd, Tyrell spuse sarcastic:

- Poţi să ridici banii ăia de jos şi să-ţi iei ceva. Asta faci de obicei, nu? La fel ai fi făcut şi dacă Sonny mai era în viaţă.

Nu-i veni să creadă ce spusese, şi nici lui Jude. După atîţia ani in care o tot împiedicase să se sinucidă cu drogurile, acum chiar o sfătuia să-şi cumpere?

- Nenorocitule!

Tyrell ridică din umeri.

- Nu mai pot, Jude. Tu nu-ţi dai seama că şi eu am pierdut un copil? Primul meu născut a fost înmormîntat ieri, şi nu mă poate obliga nimeni să mai ascult toate astea. Cum bine ziceai, mai am doi băieţi, care, întîmplător chiar şi-au iubit fratele, şi o să le lipsească. Mai cred şi că s-ar putea să aibă nevoie de mine azi. Mă crezi sau nu, Jude, dar lumea nu se învîrteşte numai în jurul tău.

Intr-o parte a minţii ei, Jude ştia că avea dreptate, dar n-avea stare să-si asculte vocea conştiinţei. Jude făcea numai ce voia ea, şi înţelegea numai ce-şi putea permite să înţeleagă.

Tyrell o văzu venind spre el şi ridică mîinile ca să se apere, dar unghiile ei apucară să-i atingă oricum faţa, înainte de a o apuca de încheieturi. Se luptă cu ea cîteva secunde, înainte ca Jude să cadă în genunchi. Continuă s-o ţină de încheieturile mîinilor şi în timp ce se lăsa pe podea. Plîngea din nou.

- Nu pot rezista fără el, nu azi, Tyrell. Fără el, nu mai pot trăi, nu mai pot...

O ridică încet şi o strînse la piept. Aproape plîngînd la rîndul lui, o imploră:

- Te rog, Jude, termină. Mai lasă-mă şi pe mine naibii-n pace. Nu pot să stau tot timpul la cheremul tău, cum făcea bietul Sonny. Trebuie să mă duc acasă, nu înţelegi? Şi familia mea are nevoie de mine.

Auziră surprinşi cum se deschidea uşa din faţă şi se întoarseră amîndoi într-acolo. In living intrară trei tineri. Tyrell îi recunoscu de la înmormîntarea din ajun. Erau prieteni de-ai lui Sonny.

- Cum dracu' aţi intrat aici? îi întrebă el, dur.

Nu era sigur că-i convenea ca băieţii ăia să vină şi să plece de-acolo cum li se năzărea. Oare Jude chiar pierduse complet contactul cu realitatea? O dădu uşurel la o parte, iar ea se prăbuşi pe canapea, aplecîndu-se cu stîngăcie ca să adune banii împrăştiaţi pe jos.

- Ce mama voastră, sînteţi surzi? Cum aţi intrat?

- Pe uşă, îi răspunse fără pic de respect cel mai înalt dintre băieţi.

- Vrei să-ţi pocesc mutra, băiete?

Iritarea din glasul uriaşului Rasta îl făcu pe tînăr să se albească la faţă. Ştia că tatăl lui Sonny putea fi foarte dificil şi regretă că-l luase gura pe dinainte. Dar nevoia de a se grozăvi în faţa prietenilor fusese irezistibilă, iar acum plătea preţul.

- Lasă-i în pace. Tyrell. Oricum, credeam că plecai.

Jude vorbea cu o voce nepăsătoare, iar lui Tyrell îi veni să-i dea o palmă, dar se calmă îndeajuns pentru a spune pe un ton aproape normal:

- Sigur că plec. Tocmai te pregăteai să mă conduci, nu-i aşa, cînd am fost întrerupţi atît de mitocăneşte. Tonul lui aproape că o făcu să zîmbească. Măsurîndu-i pe băieţi cu privirea, Tyrell oftă în sinea lui. Aceia erau prietenii fiului său şi nu-l interesau cu nimic. Putea să vadă ce era de capul lor doar privindu-i. Cel

scund şi blond era deja drogat pulbere.

- Aţi fost prieteni buni cu Sonny Boy? îl întrebă el pe băiatul cel mai înalt, care avea părul tuns scurt şi un chip morocănos.

Gino dădu din cap.

- Ştiaţi totul despre el, cred, nu?

- Sigur.

„Mai multe decît ştiai tu," părea să dea de înţeles răspunsul lui.

- Atunci, de unde-avea pistolul, deşteptule? Intorcîndu-se spre Jude, care se albise la faţă, Tyrell adăugă:

- Pune ibricul pe foc, cred că s-ar putea totuşi să mai stau.

CAPITOLUL 8

- Ce pana mea, Nick, ai luat-o de dimineaţă chiar şi pentru tine!

Nick îşi înghiţi vodca şi rîgîi sonor.

- Şi tu cine eşti, maică-mea?

Se ridică de la masă şi porni spre bar. Candice, barmaniţa şefa, îl privea cu prudenţă. Ii simţea furia şi oftă adînc. Iar se anunţa o zi proastă.

Fuseseră destule, în ultima vreme. Parcă Nick s-ar fi mutat la circiumă. Il lăsa acolo cînd pleca acasă, iar dimineaţa cînd venea, tot acolo îl găsea. Incepea să devină obositor.

- Exact aşa mă şi simt, cînd trebuie să-ţi tot amintesc că bei prea mult şi nu mănînci, şi te tot iei la harţă cu clienţii...

Ii privi chipul reflectat în oglinda barului. Nick îşi dădu ochii peste cap, iar Candice simţi că iar se înfuria.

- Mai scuteşte-mă, Candice, în mama mă-sii. M-am săturat să-ţi tot aud vocea asta acră. Parc-aş fi acasă, cu Tammy.

Zîmbindu-i, Candice spuse cu seriozitate:

- Ei, haide, Nick, nu-s chiar aşa de rea.

Nick răspunse, chicotind la rîndul lui.

- Dacă te-ar auzi, o săptămînă ţi-ai tot scuipa dinţii.

- Uiţi, am impresia, că Tammy şi cu mine ne cunoaştem de mult. Nu mi-ar face nimic.

Ştia că era adevărat. Nimeni cu mintea întreagă n-ar fi provocat-o pe Candice. Era ca un bărbat. De fapt, şi din acest motiv ţinea barul atît de bine. Prea mulţi încercaseră să se ia de ea, de-a lungul anilor. Nick o plăcuse dintotdeauna. Era prietenoasă, fără obişnuitele cochetării feminine. Ce vedeai, aia căpătai, iar Candice arăta bine.

- Haide, bea o cafea cu mine, vrei?

Nick clătină din cap.

- Mai bine bea tu o vodcă, cu mine.

Candice oftă din nou, trăgîndu-şi în jos tricoul decoltat şi săltîndu-şi blugii strînşi pe coapse. Căscă sonor, în timp ce spunea:

- Hai sictir. Spre deosebire de tine, Nick, eu mai am şi de muncit aicea.

- Atunci, hai în spate, să ne-o tragem.

Femeia zîmbi.

- Dac-aş zice da, ai avea un şoc, este?

- Pe bune că da. După cît am turnat în mine, nici pe bani n-ar mai putea să mi se scoale, iubito.

Candice îl atinse uşor pe braţ.

- Hai, bea o cafea cu mine, şi pe urmă du-te pe şantier.

In timp ce vorbea, începu să cînte George Michael, graţie noului sistem de sunet al barului. Cînta „Careless Whisper“, iar lui Nick îi veni dintr-o dată să plîngă.

In ultima vreme, i se întîmpla tot mai des.

Clătinînd din cap, Candice se întoarse după bar, îşi scoase poşeta şi tăie cu mişcări experte două linii drepte de cocaină calitatea întîi.

- Haide, Nick, ia şi prizează de aici. O să-ţi limpezească minţile şi-ai să fii mai lucid.

După ce le priză pe amîndouă, Nick spuse tare, cu accent american:

- Am un optar în buzunar. I-al tău, scumpo, fiindcă eşti salariata lunii.

Ştergîndu-i urmele de pudră din jurul nărilor, Candice rîse:

- Du-te-acasă, du-te la muncă, numai du-te undeva, naibii!

In timp ce Nick îşi punea sacoul îl strigă, tocmai cînd deschidea usa ca să iasă:

- N-ai uitat nimic?

Intrebător, Nick ridică o sprinceană.

- Salariata lunii?

Intinse mîna, iar el îi puse în palmă un mic pachet. Candice zîmbi. Era un optar greu - exact lucrul de care avea nevoie, pentru o zi de muncă la bar.

Se simţise ciudat văzîndu-l pe Nick cum priza. De obicei, el detesta cocaina, dar Candice ghicise că încă mai era afectat, şi-i părea rău pentru el. Trecuse prin multe în ultima vreme, dar mai era şi bogat, şi respectat. Nimeni nu putea să le aibă pe toate, după cum avea să afle şi Nick Leary, în cele din urmă.

Cînd îi auzi maşina plecînd, îşi luă mobilul şi formă un număr.

- E pe drum, şi iar e pe jumate tăiat.

Inchise telefonul fără a aştepta răspunsul, îşi tăie o linie şi o priză repede. După ce începeau să vină clienţii regulaţi, avea să se dezlănţuie balamucul. Chiar cînd îşi ştergea nasul şi-şi strîngea buzele pentru a-şi egala rujul, sosi primul client.

Candice îi zîmbi şi-i turnă în pahar băutura obişnuită. Avea o slujbă bună acolo şi o ştia, dar dacă era adevărat ce se vorbea pe străzi, Nick părea hotărît ca totul să se ducă pe copcă, şi cît mai curînd.

Spera să-şi revină cît mai repede. Incepea s-o calce pe nervi.

* * *

- Vreau să zic, cine să-i fi dat lui Sonny al meu un pistol?

- Of, mai las-o baltă, Tyrell! Şi te mai dai mare sculă de

Rasta? Pînă şi-n crîşma locală poţi să cumperi un pistol, la un preţ de nimic.

- Ba un pistol ca ăla, nu, Jude. Era marfă de prima calitate, şi fusese folosit într-un jaf cu mînă armată. Cred că poliţia-l suspecta pe fiul nostru şi pentru aia. E unul dintre motivele pentru care procurorul n-a vrut să deschidă cazul. Aşa că nu-mi vorbi tu mine de pistoale care costă preţuri de nimic.

Jude se săturase de toată conversaţia.

- Şi la ce ţi-ar folosi să afli de unde-avea pistolul? Dacă vrei să scarmeni pe careva, du-te şi-ncepe cu Leary. El l-a omorît pe Sonny.

- Nu-ncepe iar cu placa asta-mpuţită, Jude. Nu-l poţi acuza că şi-a apărat casa! Era un pistol de mare viteză. Dacă Sonny trăgea, ar fi-mprăştiat prin jur destule gloanţe ca să spulbere tot.cartierul!

Jude îşi dădu ochii peste cap.

-Tocmai. Şi atunci, de ce n-a tras?

Tyrell scutură din cap atît de tare, încît codiţele împletite îi plesniră obrajii.

- Vrei să zici că Sonny ar fi trebuit să-l împuşte pe omul ăla? Asta vrei să zici?

Jude se aşeză, învinsă.

- Sigur că nu... Nici nu ştiu ce vreau să zic, Tyrell. Lasă-mă dracului în pace, da? Tot ce faci mă deprimă.

Tyrell trase adînc aer în piept, pentru a-şi calma bătăile repezi ale inimii.

- Deci, nici unul dintre voi nu are idee de unde luase pistolul?

Băiatul cel înalt ieşi din cameră. Tyrell îl auzi uşurîndu-se în baie, în rafale scurte, sacadate, şi se întrebă de unde avea bani pentru cocaina cristalizată pe care era evident că o consuma.

Il aşteptă să se întoarcă. In schimb, băiatul ieşi din apartament, tropăind zgomotos pe scară.

- Ăsta unde s-a dus?

Nu-i răspunse nimeni.

-Vouă vă arde naibii de glumă, Jude, da’ o să aflu eu cum stă treaba şi, crede-mă, cînd va veni clipa aia, fa bine şi pregăteşte-te.

- Of, mai du-te-n mă-ta.

Tyrell era tot mai nervos.

- Ştii mai multe decît spui, Jude, dar tot voi afla care-i

adevărul.

- Du-te acasă, la familia ta, Tyrell. N-am nevoie de astea acum. Nu mai suport, vreau să respir şi eu puţin.

Vocea-i era răguşită, iar Tyrell înţelese că spunea adevărul - sau, cel puţin, aşa credea ea. Cei doi tineri care rămăseseră aveau să-i ţină companie. Un moment, se întrebă care dintre cei trei băieţi îi procura drogurile şi presupuse, pe bună dreptate, că probabil cel care tocmai îşi luase tălpăşiţa.

Atîta despre circul dinainte.

Ieşi grăbit din apartament. Abia cînd ajunse afară îşi dădu seama că nu-i mai rămăseseră destui bani pentru un taxi, şi nu ţinea minte unde-şi lăsase maşina.

* * *

Gary Proctor se uita cu interes prin magazie. Avea să merite banii şi munca necesară pentru a o transforma. Aveau nevoie de un loc unde să ţină toate echipamentele pe care le foloseau pentru dezmăţuri şi petreceri private, iar depozitul acela era ideal - bine echipat, cu un sistem de alarmă bun, şi aflat într-o poziţie centrală, la îndemîna tuturor celor care în cele din urmă aveau să-l folosească.

Il sună pe Nick ca să-şi dea avizul de cumpărare şi nu se miră cînd auzi că telefonul acestuia era închis, ca de obicei. Ii lăsă un mesaj să-l sune, apoi îşi răsuci o ţigară, în timp ce privea din nou în jur prin hala enormă, imaginîndu-şi toate posibilităţile.

In ultima vreme, Nick devenise foarte dificil, dar toţi sperau să-şi revină în curînd, ca să se apuce din nou de treabă.

Un tînăr sîsîit, cu părul vopsit blond, îl întrebă dacă terminase. Gary zîmbi alene, spunîndu-i să intre şi să închidă uşa. Băiatul era nervos - cum avea toate motivele să fie. Gary Proctor îşi cunoştea propria reputaţie şi ştia că-l servea de minune.

Băiatul acela îl transporta cu maşina pe ziua în curs, deci considera că avea dreptul să-i ceară o favoare. In fond, urma să-i plătească o sumă grasă şi erau singuri, aşa că de ce să nu profite?

-Vrei un fum?

- Ce e, neagră?

- Nu, maro. Mi-o aduce un partener, de la Amsterdam.

Băiatul scutură viguros din cap.

- Nu pun eu mîna...

- Serios? Şi pe ce pui mîna?

Tînărul ridică din umeri, în tricoul şi blugii strimţi care-i evidenţiau trupul zvelt şi atletic.

- Skunk, E-uri, un pic de coca din cînd în cînd... ciuperci...

Se grozăvea în stilul tembel al tuturor adolescenţilor de şaptesprezece ani cînd vorbeau cu cineva trecut de treizeci.

Gary cochetă cu ideea de a-i spune că-şi cultivase singur ciupercile cu ani în urmă, şi că era răspunzător de cea mai mare parte a E-urilor care se găseau prin cluburile din sud-est. Mai ales în propriile lui cluburi. Işi reţinea partea de la fiecare dealer de-acolo, pe lîngă că el însuşi le vindea marfa.

In schimb, îi zîmbi băiatului.

- Crezi că mi-ai putea aranja un set bun pentru diseară?

Băiatul dădu din cap cu însufleţire.

- Normal, dom’le! Adică, sigur că pot.

- Atunci, vino-aici.

Tînărul se apropie nesigur, distingîndu-i treptat schimbarea din ton.

- Haide, fiule, doar nu eşti prost, nu? Te-ai prins ce vreau.

Gary ştia că dacă Nick afla, l-ar fi omorît, dar nu-i mai păsa. Oricum, băiatul avea să fie prea speriat ca să vorbească, urma să se ocupe el de asta. Se numea Jerome şi voia să ajungă D.J. Gary tocmai îi oferise un post într- unul dintre cluburile pe care le conducea. Se purta ca şi cum ar fi fost ale lui - uneori chiar îşi închipuia că erau cluburile lui, după cît timp îşi consuma ca să se ocupe de loate - dar de fapt îi aparţineau lui Nick Leary. Preferă să uite asta, pentru moment.

Jerome nu era poponar, Gary ar fi fost gata să parieze. Tocmai asta îl atrăgea cel mai mult - spre ghinionul băiatului. Incepu să-şi descheie încet pantalonii, privindu-i ochii. Văzu cum i se dilatau pupilele, cînd Jerome îşi dădu seama ce aştepta de la el.

Rîse, nerăbdător. Asta era partea care-i plăcea cel mai mult, care-l excita.

- Ia adu-ţi aici scula de rîs.

Acum băiatul bătea în retragere, clătinînd din cap şi fîlfîindu-şi braţele, ca şi cum Gary i-ar fi oferit un sandviş şi încerca să-i spună că avea burta plină.

- Lasă-mă-n pace, dom’le, nu le am eu pe-astea cu poponarii...

Gary rînji din nou. Avea doi dinţi de aur. Luceau în lumina soarelui care intra prin ferestrele din tavan. Era un om solid, cu pieptul ca un butoi şi picioare scurte, pe care şi le ţinea acum bine proptite pe duşumea.

- Treci imediat aici, băiete. N-am chef de aere de mironosiţă. Ia-o-n gură, scurt!

- N-ai decît să ţi-o iei singur, Gary, eu nu m-apropii.

Băiatul se întoarse să plece, iar Gary îi aplică o lovitură ameţitoare într-o latură a capului. Il mai pocni de trei ori, tot mai tare, iar cînd Jerome căzu la podea, îl luă de păr şi-l ridică în genunchi.

- Una din două, fiule. Sau faci treaba cu dinţii-n gură, sau cu ei împrăştiaţi pe jos - da’ de făcut, tot ai s-o faci. Ai priceput aluzia?

Acum băiatul plîngea, suspinînd.

In schimb, Gary rîdea de se prăpădea. Aşa-i plăcea, să-i sperie - aşa se excita şi mai tare. Din nefericire pentru Jerome, se hotărî pe loc să nu-i ofere nimic în schimb.

Prin urmare, trebuia să fie mai convingător decît de obicei.

* * *

Lance Walker zăcea pe duşumeaua rece, legat fedeleş. Capul îi bubuia de durere, şi avea gura uscată. Ştia că fusese prins în cursă, iar acest lucru îl irita îngrozitor.

Braţele îl ardeau, legate strîns la spate, şi ştia că dacă ar fi fost dezlegat nu şi le-ar fi putut folosi. Privi în jur şi, ca prin ceaţă, distinse nişte maşinării. Nu-şi putea da seama ce anume erau.

Mirosea a mucegai, şi deduse că se afla într-o pivniţă. Liniştea care domnea în jur îi dădea de înţeles că proprietatea era pustie. Un moment, se întrebă dacă avea să mai iasă de-acolo pe picioarele lui. Cumva, se cam îndoia.

Nu cunoştea prea des teama, dar acum era neliniştit la gîndul că se afla la discreţia altcuiva. De obicei, oamenii erau la cheremul lui, iar Lance ştia că ironia acelei situaţii i-ar fi încîntat

pe mulţi.

- Deci, te-ai trezit în sfirşit?

Glasul îl făcu să tresară, şi se întoarse cu greutate, pentru a-l vedea pe Nick ieşind din umbră, cu o ţigară în mînă şi cu zîmbetul pe buze.

- Mare sculă de căcat mai eşti, Leary. Lasă-mă să mă ridic şi luptă-te cu mine ca un bărbat. Da' ce, tu eşti bărbat...?

Rostise cuvintele cu destulă ură ca să declanşeze un război de proporţii moderate.

Nick rîse; era nevoit să-l admire. Deşi legat şi neputincios, individul încă mai avea curaj să-l sfideze.

- Nu te-nveţi minte niciodată, aşa-i, Lance? Oricare altul ar fi încercat să-l îmbuneze pe cel care l-a drogat şi l-a legat burduf. Greu de cap ai fost încă din şcoală, şi tot un tolomac ai rămas. Ia zi, unde mi-s banii?

Lance îl privi cu ochi arzători de ură.

- Toţi şi-au pierdut banii, Nick, ştii foarte bine. Am pierdut totul, marfa a fost livrată şi aruncată în mare. Ai fost de faţă, ştii ce s-a întîmplat.

Nick îşi aruncă ţigara lîngă capul lui, privind cum se ridica fumul. O stinse încet cu pantoful, după care îşi aprinse încă una. Apoi spuse încet:

- Tot ce ştiu, Lance, e că ţi-am plătit cu toţii un avans gras şi pe urmă am aşteptat pe malul mării, sub o ploaie de tot căcatu', şi cînd am văzut baloturile aruncate peste bord, am ieşit din maşini unde era cald şi bine ca să le adunăm, şi ce să vezi, în clipa următoare sticleţii mişunau peste tot.

Lance ridică din umeri cu dificultate.

- Se mai întîmplă. Ştii şi tu cum e, am mai trecut prin aşa ceva şi-i clar c-o să mai trecem. Aşa merge traficul de droguri, păcat că-i ilegal, şi gaborii tot încearcă să oprească operaţiunile mai mari. Enervant, ştiu, da' n-ai ce să-i faci. Nu poţi să cîştigi de fiecare dată, Nick.

Ingenunchind, Nick răspunse mai tare:

- Ştiu din surse sigure că-n baloturile aruncate peste bord erau de fapt paie, iar gaborii fuseseră anunţaţi cu cîteva zile înainte. Cînd au încetat să se mai ţină după noi şi s-au uitat în saci, şi-au dat seama că toţi fuseserăm traşi în piept. Şi acum, stau şi mă-ntreb: cine-o fi putut pune toate astea la cale? Nu cumva tu, întîmplător?

- De unde-ai auzit balivernele astea? ţipă Lance indignat, dar şi cu o undă de teamă.

Nick zîmbi din nou, iar Lance ştiu că se terminase.

- Ţi-ar conveni să afli, nu? Şi-acum, pentru ultima oară: unde sînt banii mei?

Cea mai mare problemă a lui Lance era aceea că oricînd s-ar fi băgat singur la apă, doar din ambiţie. Inchise ochii şi spuse cu glas gutural.

- Mă cac şi pe tine, şi pe banii tăi. Te crezi cel mai tare, nu, da' ştiu totu' despre tine, Leary, totu'. N-ar strica să ţii minte asta.

Auzindu-l, Nick rîse - sonor, apăsat. Lance înţelese că, oricît ar fi urlat, nu-l putea auzi nimeni.

Se întrebă din nou unde era, deşi ştia că Nick n-avea să-i spună. Ridicîndu-se, acesta îl lovi din răsputeri cu piciorul în faţă, apoi îi strivi cu călcîiul nasul plin de sînge.

- Pe bune că mă scoţi din ţîţîni, Lance. Şi-acum, pentru ultima oară - unde mă-ta mi-i mălaiu'?

* * *

Tammy îşi făcea cumpărăturile, în Brentwood. Hainele de pe ea costau destul cît să finanţeze munca pe-un an a unui misionar într-o ţară din Lumea a Treia, iar ca era lihnită. Dar nu numai de foame. Hrana ei favorită provenea de la bărbaţii tineri.

Formă numărul lui Costas şi, cînd nu-i răspunse, se opri în ultimul moment înainte de a-i lăsa un mesaj. Nu era proastă. Niciodată nu lăsa mesaje sau S.M.S.-uri, care să poată fi folosite împotriva ei dacă se certa cu actualul amant.

Prima oară, cînd fusese la un pas de a fi şantajată, o lovise dureros. Crezuse că-l atrăgea personalitatea ei scînteietoare şi sînii enormi. Nici o clipă nu-i trecuse prin minte că la fel de importante erau credit cardurile ei fără fund. Aşa că acum nu le mai cumpăra prea multe cadouri amorezilor, facînd-o numai dacă îi foloseau mai mult ei decît lor.

Se învăţase minte, iar Tammy era întotdeauna receptivă la nou. Făcea parte din farmecul ei - sau, cel puţin, aşa credea.

Numai de şi l-ar fi putut alunga din minte pe soţul ei pentru mai mult decît cinci minute în şir, totul ar fi fost în regulă.

Intră într-un mic magazin, atrasă de o poşetă Fendi neagră.

In timp ce o examina, mîngîind pielea luxoasă, se hotărî să-şi facă hatîrul. La doar şase sute de lire sterline, era un adevărat chilipir.

I-o înmînă vînzătoarei, zîmbind.

- O iau, scumpo.

Vînzătoarea, o blondă înaltă şi drăguţă, de vreo douăzeci şi ceva de ani, îi zîmbi şi ea, încîntată, şi începu să împacheteze poşeta, iar Tammy îi dădu bucuroasă unul dintre cârdurile ei Gold. Se aşeză pe scaunul de sued, cu gîndul la îmbrăcămintea care să-i evidenţieze cît mai bine poşeta.

- Imi pare rău, doamnă Leary, dar cardul a fost respins.

Tammy o privi lung, înainte de a întreba încet:

- Poftim?

- Cardul. A fost respins.

Fata era şi mai jenată decît ea - şi, din cine ştie ce motiv, acest lucru o făcea pe Tammy să se simtă cu atît mai rău. Işi facea cu regularitate cumpărăturile de-acolo, dar ştia deja că aceasta avea să fie ultima ei vizită.

- Trebuie să fie o greşeală, scumpo, mai încearcă.

- Am încercat de două ori, doamnă Leary, şi tot n-a mers. Poate alt card?

Vînzătoarea continua să zîmbească, dar forţat.

După încă cinci credit carduri, Tammy ieşi din magazin cu mîinile goale. Obrajii încă-i mai ardeau de umilinţă, în timp ce se aşeza la volanul Mercedes-ului ei sport.

Avea să-l omoare pe Nick. Fie şi dacă era ultimul lucru pe care-l făcea în viaţa ei, avea să-i ia zilele nemernicului.

* * *

Sally se uita la video cu băieţii, cînd ajunse Tyrell acasă. Nu-l luă în seamă, şi nici băieţii nu făcură mai mult decît să-i zîmbească scurt. Simţeau întotdeauna cînd atmosfera era încărcată, iar Sally, scumpa de ea, era în stare să creeze atmosferă pînă şi pe Lună.

Era o cameră fermecătoare şi, după noaptea petrecută la Jude, Tyrell se bucura mai mult ca oricînd să revină acolo. Numai în ambianţa aceea calmă putea să se liniştească total. Avea să se tolănească pe canapea, cu băieţii, uitîndu-se la televizor, glumind şi rîzînd cu el, privindu-le năzdrăvăniile şi

savurînd sentimentul de intimitate familială.

Pe cine ducea de nas?

Tyrell încă mai stătea în uşă, încercînd să se convingă , singur, cînd cuvintele lui Sally îi izbiră auzul.

- Intri sau nu?

Vocea-i suna ca un lătrat. Vorbea cu el de parcă ar fi fost unul dintre copii. Tyrell, care considerase întotdeauna că apărarea cea mai bună e atacul, muşcă imediat momeala.

- Cu mine vorbeşti, Sal?

La auzul vocii lui, băieţii îşi luară privirile dinspre ecran. Nu-şi mai auziseră niciodată tatăl vorbind aşa cu mama lor, şi erau şocaţi.

- Ştii ceva, Sal, mai scuteşte-mă, fată, că începi să mă calci pe nervi.

Sally abia reuşi să nu rămînă cu gura căscată.

- Ce-ai zis?

Işi auzi propria voce sunînd ascuţit, ceea ce o nemulţumi şi mai mult.

Dar Tyrell nu se mai putea opri. Rîzînd, continuă:

- Ce-ai auzit. Acum vorbeşti cu mine, nu cu copiii sau cu prietenii lor. Sînt eu, Tyrell, soţul tău, omul care ieri şi-a îngropat fiul şi a trebuit să stea toată noaptea încercînd să linişească o femeie căreia nu i-a mai rămas nimic pe lume. M-auzi ce spun? Nimic.

Ştia că o făcea intenţionat să se simtă prost, dar nu-i mai păsa. N-avea chef de aşa ceva. Era obosit, voia să mănînce şi să facă o baie. Şi mai voia şi să-şi arunce costumul la gunoi, fiindcă n-avea să-l mai poarte niciodată.

In plus, îi venea tot mai mult să plesnească faţa dispreţuitoare a soţiei lui. Nu era sigur de ce, dar nevoia devenea tot mai puternică.

- Sus.

Băieţii săriră de pe canapea, iar Tyrell îi privi cum fugeau din cameră. Uneori, vocea soţiei lui putea fi foarte rece - niciodată nu observase cu adevărat acest lucru. Acum stătea cu mîinile în şolduri, privindu-l ameninţător.

- Intri aici, în casa mea, şi-ncerci să mă pui pe mine la punct în faţa copiilor mei, după ce tu ţi-ai petrecut noaptea cu altă femeie? Ii simt mirosul, Tyrell. Simt jegul si duhoarea femeii ăleia şi ale vieţii ei, încă se mai agaţă de tine, după atîţia ani. Iar

acum, n-ai decît să te duci sus ca să-ţi faci bagajele, ca să te cari de-aici înapoi de unde-ai venit. N-am nevoie de tine. Nu avem nevoie de tine.

Nu ştia cine era mai şocat de cuvintele ei - Tyrell sau ea însăşi. Dar o căutase cu luminarea. Ani de zile o căutase cu luminarea. Ei bine, de data asta se terminase cu adevărat. Jude Hatcher cîştigase ceea ce-şi dorise. Sally ne intreba numai dacă era acelaşi lucru pe care-l dorea şi omul din faţa ei.

- Nu-ţi pasă de Sonny al meu, nu-i aşa? Niciodată nu ti-a păsat.

- Of, nu fi prost, Tyrell. Sigur că mi-a păsat. De ce să nu-mi pese? In felul lui, era un copil bun. Dar acum s-a terminat, şi n-am de gînd să mai trăiesc cu Jude în vieţile noastre. Nu mai pot. Dacă moartea lui înseamnă că de-acum încolo trebuie să-i fii alături, atunci n-ai decît. Eu m-am săturat.

Tyrell ştia, în adîncul sufletului, că era just ce spunea.

- Imi pare rău, Sally, dar în ultima vreme s-au întîmplat atîtea, iar Jude e distrusă...

- Nici nu mă mir.

- Nu fi sarcastică. Fiul ei...

Sally oftă.

- Ştiu că fiul ei a murit, dar ea e întotdeauna distrusă din cîte-un motiv, Tyrell. Te joacă pe degete, iar tu nici nu-ţi dai seama. Dacă ieri nu era înmormîntarea lui Sonny, ar fi fost altceva. Stai mai mult timp acolo decît aici, şi din cauza ei, nu a bietului Sonny. Dacă o făceai pentru Sonny, as fi înţeles.

Vorbea printre dinţi, şi făcu un efort să se relaxeze.

Tyrell se lăsă să cadă într-un fotoliu. Era atît de confortabil, încît ar fi putut foarte uşor să se lase furat de un somn adînc, fără vise.

- Toată povestea asta trebuie să înceteze. Sau de-acum încolo rămîi aici, cu mine şi cu băieţii, sau s-a terminat, Tyrell - şi vorbesc foarte serios. Nu trebuie să te mai apropii de Jude. Nu mai răspunzi de ea.

La asta, Tyrell izbucni în rîs - un rîs adevărat, aproape isteric.

- Ei, nu mai spune! Iartă-mă, Sally, aveam impresia greşită că sînt un om în toată firea. Nu-mi dădusem seama că am schimbat o mămică cu alta.

In clipa următoare, sări din fotoliu şi avu satisfacţia de a-si vedea soţia tresărind de frică.

- O, am ridicat tonul la tine, Sal? Iartă-mă. Să mă pun in genunchi şi să sărut ţărîna pe care-o calci? Sau, şi mai bine, ce-ar fi să scriu de cincizeci de ori „N-am să mai fiu obraznic cu nevastă-mea“?

- Nu te mai purta ca un copil. Oricine ar crede că n-ai mai suferit niciodată. Sonny a murit, dar cu noi cum ramîne? Noi încă mai trăim, dacă n-ai observat pînă ncum.

Tyrell o privi dezgustat, şi toate sentimentele lui reale, reprimate, dădură pe din afară.

- N-ai putea niciodată să te ridici la nivelul lui Sonny, aşa că nici măcar să nu-ncerci. Misiunea ta în viaţă a fost sa-l menţii străin de familie. Mă tot uitam la el cum încerca sa-ţi intre-n graţii, să-ţi placă. Era un copil şi tu-l făceai sa fie mereu neliniştit punînd mereu ordine după el şi corectîndu-l tot timpul, cum vorbea, cum stătea pe scaun, cum mînca... Şi totuşi, avea mai multă viaţă-n degetul lui mic decît ai tu-n tot trupul!

Sally suferea de-acum, suferea cu adevărat. Numai la asa ceva nu se aşteptase. Şi totuşi, ştia că Tyrell avea dreptate - îl duşmănise pe băiat. Stătea în natura umană, dar se simţea totuşi vinovată.

- Dacă-s atît de rea, de ce nu pleci, Tyrell? Am impresii că nu faci decît să cauţi un pretext. Ei bine, du-te, băiete, nu te reţin, aruncă ea, izgonindu-l cu un gest. Am făcut tot ce-am putut pentru fiul tău, tot ce-am putut, şi nu mi-a fost uşor, pot să-ţi spun, A avut Jude grijă să nu se simtă bine printre oameni civilizaţi. Fura de la tine, fura de la familia ta, şi de la mine fura. Şi totuşi, îl pui mai presus de mine şi de ai mei? De nu ştiu cîte ori a luat banii băieţilor, iar ei n-au spus nimic. Aşa că, du-te, Tyrell, du-te şi trăieşte cu zdreanta aia care l-a fătat pe scumpul tău Sonny Boy, iar pe mine şi po fiii mei lasă-ne să ne vedem în linişte de vieţile noastre.

Tyrell ştia că Sally avea tot dreptul să spună acele lucruri, dar nu-i convenea. Ar fi trebuit să respecte măcar faptul că Sonny murise. Nu era momentul să-l înjosească.

Işi repezi degetul arătător în faţa ei.

- Ascultă aici, Sal, şi ascultă-mă bine. Mai am doar atîta... îi arătă el, cu degetele apropiate, pînă să-mi pun capăt zilelor de durere după băiatul meu. Il visez. Mă gîndesc la el tot timpul. Aşa de vinovat mă simt, că uneori nici nu mai pot respira, cînd ştiu ce s-a ales de viaţa lui. Aşa că să nu-ndrăzneşti să mă faci

pe mine ţăran la mine-n curte! Fiindcă n-o să ţină. De data asta, n-o să mai ţină!

Işi căută ţigările prin buzunare. In timp ce-şi aprindea una, Sally ţipă la el:

- A, nu, nici vorbă! N-ai să-mi împuţi mie aerul cu fumul tău de ţigară! Asta-i altul din năravurile scîrboase ale lui Jude de care iar te-ai luat!

Tyrell ieşi din cameră, trăgînd adînc din ţigară pentru a face cît mai mult fum. In timp ce urca zgomotos treptele, pufai sonor, numai ca s-o enerveze. Apoi, în baie, dădu drumul la apă, se aşează pe capacul toaletei şi incepu să plîngă ca un copil.

- De unde-a luat pistolul, Doamne? Numai atîta să-mi spui! strigă el, peste zgomotul apei care curgea, în timp ce-şi aprindea încă o ţigară şi se culca în cadă.

Nu se opri din plîns decît cînd apa ajunse rece ca gheaţa. Un moment, se întrebă dacă nu cumva suferise un colaps nervos.

Apoi ieşi din baie şi, ud leoarcă, îşi făcu bagajul. Urmărit de ochiul de vultur al soţiei lui, se îmbrăcă şi ieşi din casă fără o vorbă. Nu ştia unde se ducea, dar de un lucru era sigur: nu mai putea sta sub acel acoperiş.

In B.M.W., îşi aprinse încă o ţigară şi, în timp ce tragea fumul în plămîni, îşi dădu seama că pentru prima oară în ani de zile se simţea liber.

* * *

Angela Leary alergă în antreu imediat ce cheia fiului ei clănţăni în broască. Ii auzise maşina venind pe alee şi il aşteptă, cînd Nick se prăvăli pe uşă.

- A-nnebunit, Nick! Praf a făcut dormitorul şi...

Nick dădu din cap, obosit.

- Bine. Imi dai şi mie un ceai, mamă?

Nu părea deloc tulburat.

- Sigur că-ţi dau, fiule, da' nu crezi că mai întîi ar trebui să vorbeşti cu Tammy?

Nick clătină din cap.

-Nu.

Apoi rîse.

- De ce să vorbesc cu ea? Oricum, o s-o vedem destul de curînd.

In timp ce vorbea, Tammy apăru valvîrtej pe scară. Nick îşi privi mama ca şi cum ar fi spus: „Uite, vezi?“

- Bună, iubito. Ce-i cu tine?

- Eşti beat!

- Las-că şi tu eşti urîtă, da’ eu pînă dimineaţă mă trezesc.

Ca un bun irlandez ce era, tatăl lui susţinea mereu că ăsta era singurul lucru cu cap pe care-l spusese vreodată Churchill - şi nu greşea.

Nick o dădu pe Tammy la o parte din drum.

- Fă ceaiul ăla, mamă, mi-e o sete...

- Ce canalie eşti, Nick! M-ai umilit, mi-ai anulat cardurile...

Nick rîse din nou.

- Ce vorbeşti, s-a şi rezolvat? Credeam c-o să dureze mai mult...

Angela îi privea satisfăcută. Dacă Nick anulase credit cardurile lui Tammy, avea să iasă cu păruială - iar ea, una, îşi dorea un loc chiar lîngă ring.

Alese bucătăria, în ideea că acolo nu erau prea multe obiecte casabile, ştiind că Tammy avea să arunce cu tot ce-i cădea sub mînă. Dar, prin cine ştie ce minune, Tammy rămase pe loc, privindu-şi soţul ca şi cum nu l-ar mai fi văzut niciodată înainte.

Nick observă cît de drăguţă arăta cînd nu era tencuită cu farduri, îi văzu curbele siluetei şi expresia înfrîntă din ochii înroşiţi de plîns, dar la fel de albaştri ca-n urmă cu ani de zile, în şcoală.

- Chiar ai fost în stare să-mi faci asta, Nick?

Dădu din cap, însă chiar şi prin aburii alcoolului îşi dadu seama că făcuse un lucru îngrozitor. Poate nu şi după părerile altora, dar în ochii lui Tammy, ceea ce facuse era de neiertat.

Şi cel mai rău era că nu voise decît să-i facă în ciudă.

Desfăcu larg braţele, iar Tammy se aruncă la pieptul lui. In timp ce plîngea, Nick o masă pe spate, sărutîndu-i părul şi murmurînd vorbe drăgăstoase.

- Imi pare rău, puişor, dar n-am vrut decît să-ţi dau o lecţie. Trebuie să încetezi cu toate cheltuielile astea, nu?

Tammy dădu din cap. Cu lacrimile încă şiroindu-i pe faţă, făcu un efort să zîmbească.

- Te iubesc, Nick. Ştiu că tu nu mă iubeşti, dar eu totuşi te iubesc, serios!

- Ştiu, Tams. Dumnezeu să mi te ţină, dintotdeauna am ştiut

asta.

Angela se întoarse în bucătărie, dezamăgită, şi pus ibricul pe aragaz.

CAPITOLUL 9

Verbena nu era surprinsă că fiul ei stătea atît de mult plecat de-acasă. Se aşteptase. Dar se mira că nora ei părea s-o acuze.

Tyrell plecase de la Sally de o săptămînă, stînd pe la prieteni, şi nu părea să-şi facă planuri de a reveni acasă. Nici prea nemulţumit nu arăta, cum i se întîmplase cu alte ocazii. Dar Sal era una dintre acele femei care pretindeau atenţie totală, iar Verbena ştia că oricine ar fi găsit în cele din urmă obositor acest lucru.

Acum, în timp ce Tyrell îşi bea cafeaua cu ea, îi puse intrebarea care o arsese toată săptămînă.

- Te duci acasă, fiule?

Tyrell oftă.

- Tare mă îndoiesc, mamă.

- Nu-ţi poţi abandona aşa căsnicia. Viaţa înseamnă şi

compromisuri, lucruri pe care uneori nu vrei să le faci...

Nervos, Tyrell scutură din cap.

- Ştiu ce vrei să spui, aşa că nu te mai obosi de pomană.

- Ce s-a întîmplat?

-Mamă, te rog, pot fie să fac tot ce vrea ea douăşpatru de ore din dooşpatru şi să-nnebunesc, sau sa-i arăt că pot trăi şi fără ea.

- Uşor ţi-e ţie să vorbeşti, dar cu băieţii cum rămîne?

Vocea Verbenei devenise mai răspicată, vizibil nemulţumită.

-Au să supravieţuiască. Voi avea grijă întotdeauna de copiii mei. Ce credeai, c-am să-i abandonez?

Verbena îşi boţi buzele, încrucişîndu-şi braţele p piept - semn clar că era iritată.

- Chiar îţi închipui asta despre mine?

In glasul lui, chiar şi în poziţie, se simţea durerea. Pentru prima oară-n viaţa lui, îi venea să-i tragă o palma. Nu ca s-o lovească, ci pentru a o trezi la realitate. Stăte închisă-n casa aia de prea mult timp.

Observîndu-i starea de spirit, Verbena spuse încet:

- Dacă le-ncurci pe toate, să nu dai vina pe mine. De data asta, numai tu eşti vinovat. Băieţii ăştia doi au nevoi de tine acum mai mult decît oricînd. Ar trebui să te duc acasă şi să ai grijă de ei. Şi-au pierdut fratele, să ştii.

- Iar eu mi-am pierdut fiul cel mare.

- Au nevoie să te ocupi de ei.

- Am să mă ocup eu de ei. Intotdeauna m-am ocupat.

Mama lui clătină din cap cu tristeţe.

- Ai grijă ce faci, băiatule.

Privind-o în ochi, Tyrell spuse cu tristeţe:

- Iţi arde de glumă, mamă? De Sonny n-am avut grijă?

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer.

Ochii Verbenei păreau să spună: „Şi uite ce i s-a întîmplat.”

Tyrell greşise, acum îşi dădea seama. Dar, cel puţin, fiul lui cunoscuse cîteva interludii de normalitate, momente fericite, în compania tatălui său. Trebuia să fie convins de asta, altfel ar fi înnebunit.

- Mulţumesc mult, mamă. Acum mă simt mult mai bine.

- S-a înhăitat cu cine nu trebuia, n-avea nici o şansă, cu maică-sa şi stilul ei de viaţă. De-asta au băieţii nevoie de taţii lor. Şi ai tăi au de-acum încolo nevoie de tine, mai mult decît

oricînd, nu-ţi dai seama? încheie ea, pe cel mai convigător ton.

- Asta n-a fost o farsă de puşti care-a luat-o razna, mamă. Pistolul lui Sonny era un model scump. Trebuie să se fi băgat într-o treabă destul de grea. Poate că lucra pentru vreunul dintre dealerii lui Jude, nu ştiu - dar ştiu că trebuie să aflu, dacă vreau să-mi găsesc vreodată liniştea. Aşa că nu-ncerca să mă pui într-o lumină proastă, fiindcă am făcut tot ce-am putut pentru Sonny.

- Nu încerc nimic, fiule, cred numai că părăseşti prea uşor oamenii.

Tyrell îşi luă haina şi geanta sport, prea obosit ca s-o mai contrazică. Plecase de la Sal doar de o săptămînă, dar deja se simţea alt om.

- Ai grijă să nu-ţi creezi mai multe probleme decît ai deja, îl preveni Verbena.

Fără voie, Tyrell rîse.

- Cînd voi afla ce s-a întîmplat, poate-am să reuşesc să dorm din nou noaptea.

- Unde te duci?

In vocea ei se simţea teama. Tyrell zîmbi, străduindu-se să-şi stăpînească sentimentele.

- Mă duc să aflu de unde avea Sonny al meu pistolul, şi cine sau ce l-a făcut să-l ia la el, încărcat.

* _* *

- Nick e pe-aici?

Glasul bărbatului părea impersonal, răsunînd din interfon, iar Angela întrebă cu voce puternică:

- Cine-l caută?

Ştia bine regulile casei. Nu intra nici un necunoscut.

- Spune-i că-s Stevie D., mă cunoaşte el, scumpo.

Angela intră în camera cu televizorul.

- Te caută cineva, fiule. Unul, Stevie D. A zis că-l cunoşti.

Nick sări în picioare de pe canapea, zîmbind.

- Să intre! Nu ne-am mai văzut de nu ştiu cînd.

Continuă, tot mai vesel:

- Nu-l mai ţii minte, mamă? Steven Daly. A luat cinşpe pentru jaf cu mînă armată. Cînd eram mai tînăr mă-nvîrteam cu el, înainte să intre-n pîrnaie.

Angela dădu din cap încîntată. Işi amintea.

- O, da! Mama lui era o femeie fermecătoare, Katherine Daly. A murit de cancer, acum cîţiva ani. M-am dus la înmormîntare.

Steven Daly parcurse aleea impresionantă, minunîndu-se să vadă cît de bine se ajunsese prietenul său, de pe vremea cînd fuseseră colegi de şcoală. Deşi, la drept vorbind,cînd fusese condamnat, Nick se îngrijise să aibă ceva bani de cheltuială după gratii, şi-i făcuse rost şi de o celulă rezervată, printr-un prieten din administraţia închisorii.

Stevie n-ar fi vrut să se afle acolo în acea zi, cu misiunea pe care o primise. Dar Nick avea să-l înţeleagă, de asta nu se îndoia.

Cînd parcă maşina, prietenul său îi ieşi în întîmpinare, cu un zîmbet cald.

- E-n regulă, fiule? De mult nu te-am văzut.

Stevie îi dădu mîna, şi se strînseră unul pe altul de antebraţe. Apoi, Nick îşi conduse vechiul prieten în casă, bucuros măcar acum că nevastă-sa tocmai îşi lepăda actuala armură.

Angela se agită la vederea lui Stevie, cu toate formalismele de rigoare, spunîndu-i ce dor îi era de mama lui şi că-i plătise o pomenire chiar în acea duminică. Stevie îi mulţumi şi el pentru că venise la înmormîntare şi o compătimi că-şi pierduse atîtea prietene.

In sfirşit, Nick îl salvă şi-l duse în bibliotecă. Oricît de nervos era, Stevie fu impresionat. Prietenul său turnă două pahare mari de scotch.

- Sînt cu maşina, Nick.

- Ia şi tu un taxi, tăntălăule. Mai ţii minte, pe vremuri, cînd beai de nu mai ştiai de tine şi tot ajungeai întreg acasă?

Stevie rîse.

- Ţin, ţin. Da', slavă Domnului, zilele alea au trecut, nu?

Rîzînd şi el, Nick dădu din cap.

- Imi pare rău de necazurile prin care-ai trecut.

Nick ridică din umeri, prefacîndu-se indiferent.

- Se mai întîmplă.

- Data viitoare, au să se gîndească mai bine înainte să-ţi facă figura, hmm?

Deşi dădu din cap, Nick ocoli răspunsul.

- Nevasta şi copiii ce-ţi mai fac, Stevie?

- O.K. I-a fost greu la început, cînd m-am întors acasă după

atîţia ani de pîrnaie, da' revenim treptat la normal, înţelegi...

Nick ştia cît de greu le era cuplurilor care stătuseră despărţite atîta vreme să revină la un stil firesc de viaţă. Avusese tot timpul de grijă ca Bernice să nu ducă lipsă de bani de-a lungul anilor, cum era şi de aşteptat. Spera numai ca aşteptarea să fi meritat, pentru amîndoi.

- Şi, ce mai faci, Stevie? N-ai făcut tu atîta drum doar ca să-mi dai bună-ziua. Care-i problema?

Stevie se aşează într-unul din fotoliile mari de piele, lîngă şemineu, privind în jur, la rafturile pline de cărţi, înainte de a răspunde.

- Nu ştiu cum să-ţi spun, Nick, da' trebuie, încercă el să-l ia pe ocolite. Şi mai am nevoie şi eu de o compensaţie...

Nick îşi privi cîteva momente prietenul, înainte de a remarca pe un ton neutru:

- Grele vorbe, Stevie. Te-am ofensat cu ceva, amice?

Ameninţarea i se simţea clar în glas, pentru cine avea urechi s-o audă.

- Nu, Nick. Stai liniştit. E vorba de unul din oamenii tai - Gary Proctor.

Nick oftă.

- Ce-a mai făcut?

- Nu ştiu cum să spun, Nick. Şi-a ieşit din minţi şi trebuie să-l troznesc - adică, vreau să zic, să-l troznesc pe bune.

Nick îşi privi prietenul. Avea părul încă des şi roşcat, deşi acum era înspicat cu argintiu. Arăta ca un om recent ieşit din închisoare: ezitant, cu paloarea şi reflexele nervoase ce păreau să dăinuiască o vreme. Dar dintotdeauna avusese reputaţia unui om nervos, iar Nick ştia că Stevie nu se temea de el nicidecum. Mai îngrijorat era de ceea ce avea să spună.

Se ridică din fotoliu şi turnă încă un rînd.

- Atunci, hai, dă pe gură.

Cu un oftat adînc, de parcă l-ar fi apăsat povara întregii lumi, Stevie continuă:

- O ştii pe soră-mea, Laetitia?

Nick dădu din cap, nedumerit.

- Doar n-o fi luat-o careva-n ciomag, nu? Are pe puţin patruzeci de ani.

Prietenul său rîse forţat.

- N-am fost eu. Stevie. E cam lungă-n dinţi pentru mine, fiule.

Acum, Stevie rîdea de-a binelea, cu un sunet plăcut în liniştea din cameră.

- Nu, nimic de soiul ăsta. Cu fiul ei e treaba. Are şaptişpe ani şi-i un băiat de treabă. Vreau să ajungă D.J... cel puţin, aşa voia, pînă a dat de Gary Proctor.

Nick se încruntă.

- Spune-mi ce-a făcut Gary şi ce vrei de la mine. Dacă sînt şanse ca puştiul să-şi arate talentele în vreun club de-ale lui, am să mă ocup personal. Dacă Gary i-a dat cu şutu', îl lămuresc eu, nici o grijă.

Stevie clătină iar din cap.

- Ar fi bine să fie aşa de simplu. Da-i greu al dracu', Nick, mai greu decît termenu' cît am stat la răcoare.

Inghiţi în sec, zgomotos.

- Gary l-a molestat pe băiat. Jerome, Dumnezeu să-l ţină, s-a împotrivit, da' Proctor l-a făcut piftie, Nick. Băiatul a intrat în spital. Iar eu am să-i rup personal lui Proctor gîtul ăla, cu mîinile goale! N-o să se-ascundă nici in spatele tău, nici într-al altuia, asta am venit să-ţi spun.

Nick era intrigat.

- Cum, Gary l-a pocnit pe puşti? De ce?

Furios, Stevie clătină din cap.

- Nu l-a „pocnit'V Nick, l-a stîlcit în bătaie. Băiatul ala o să zacă-n spital trei luni, pe puţin. Nu-i doar o trozneală. Proctor a încercat să-l violeze. L-a pus să stea in genunchi. Acum pricepi ce vreau să zic?

- Ce-a făcut?!

Stevie auzea neîncrederea în glasul prietenului său.

- Pînă la urmă, am scos totul de la Jerome. Crezusem ca l-au croit amicii, sau aşa ceva, înţelegi. Da' pînă la urmă l-am făcut să-mi spună ce s-a întîmplat. Băiatu-i intr-un hal fără de hal, cum îţi ziceam. Se pare că Proctor l-a dus într-un antrepozit nou pe care-l cumperi tu şi i-a zis că-i aranjează o treabă, dacă Jerome îi ia muie.

- A făcut Gary asta?

Glasul lui Nick era tot mai neîncrezător.

Stevie dădu din cap, cu o mutră dezgustată.

Jerome n-a vrut, şi-atunci Proctor l-a atacat. A ncercat să-l forţeze. Jerome, nici să n-audă - şi, la drept vorbind, cine-ar fi vrut? Şi-ţi spun clar, Nick... împunse Stevie aerul spre prietenul

lui, cu un deget tremurător, începînd să-şi piardă controlul: băiatul ăsta nu umblă cu vorbe. Dacă el zice că s-a-ntîmplat, atunci aşa a fost. Cel mai ciudat e că Jerome n-a spus că era rudă cu mine, fiindcă voia să se-ajungă pe cont propriu. Dacă ştia cine era, cred că Gary l-ar fi lăsat în pace, da acum trebuie să accepţi că ai un pervers împuţit în cercul tău de asociaţi şi e cazul s-o lămureşti. Şi pe de altă parte, Nick, amîndoi vom vrea ca treaba asta să rămînă discretă, din motive clare. De-asta am venit aici, să vorbesc cu tine faţă-n faţă.

Nick clătină iar din cap.

- Nu-mi vine să cred. Gary Proctor? Eşti sigur că l-a bunghit bine?

Stevie începea să-şi piardă răbdarea.

-Normal că-s sigur, ce pastele mă-sii! Asta-i o treabă prea serioasă ca să dau rasol, nu? El a fost, nici vorbă. Imaginează-ţi cum m-am simţit cînd am auzit. Unul dintre cei mai vechi amici aici o trage-n cur, şi ca să le pună capac la toate, mai e şi-un violator!

Işi goli paharul dintr-o mişcare. Nick îl privea, simţind cum devenea tot mai ameninţător.

- Am putut să-i suport la bulău - şi, crede-mă, unii dintre ei parc-ar fi fost în vacanţă. Da' ăia erau adulţi cu consimţămînt. Nu dau voie ca nepotu-meu să fie terfelit de bulangiul ăla. Să-l vezi cum arată. Praf l-a făcut Proctor! Şi vreau să zic, la cîţi le-a mai făcut-o, mm? Cîţi băieţaşi a mai nenorocit şi n-a păţit nimic, asta vreau să ştiu! Fiindcă treburile astea nu le spui la toată lumea, este? Ai şi tu doi băieţi, nu, şi căcănarul ăla se-nvîrteşte pe lîngă ei, şi tu habar n-aveai că-n secret o trage la creţ!

Logica din cuvintele prietenului său îl făcu pe Nick să dea din cap.

- Unde vrei să-l razi?

Nick nu încerca să-i ia apărarea în nici un fel. Ceea ce făcuse Gary Proctor era de neiertat.

- Oriunde, da o s-o plătească, Nick. Bietul băiat e-n ultimul hal, iar soră-mea, săraca, ea crede că l-a caftit o gaşcă, la pileală. Doar nu puteam să spun la nimeni ce i s-a-ntîmplat, nu?

- Sigur că nu. Il sun pe Gary chiar acum. Are un Boxter mic în Bow. Nu i-l stie nimeni, si-i linişte acolo. Il chem să vină şi-l aşteptăm împreună, O.K.?

Stevie dădu din cap.

- Mersi, Nick, ştiam eu c-ai să înţelegi, da' singur nu pot să-i fac felu'.

Nick clătină din cap încă o dată. Zarurile erau aruncate.

- Nu, vreau să fiu lîngă tine, ca s-aud şi eu ce-are de zis.

Prietenul său zîmbi.

- Ei, multe n-o să prea zică, nu? Mai mult o să zbiere, şi pe urm-o să geamă.

Si scoase din buzunar un box de metal.

Nick rîse împreună cu el - dar lumea care înainte de moartea lui Sonny Hatcher păruse atît de sigură îi dădea acum senzaţia că se întorsese cu fundu-n sus.

* * *

Gary Proctor zăcea în pat, privind un film la video, cînd soţia lui îi spuse că sunase Nick şi-l aştepta la Bow. Era devreme, dar lui Gary îi plăcea să se culce şi să se uite un timp la televizor, după cîte o zi stresantă.

Avea degetele învineţite de la bătaia pe care i-o trăsese acelui puşti, dar o meritase, pentru că slăbănogul avusese neobrăzarea să se împotrivească.

Totuşi, Gary îi dăduse o lecţie de supravieţuire pe care n-avea s-o uite. Ridicîndu-se, se admiră în oglinda dormitorului, apoi strigă în josul scării:

- Maureen, adu-mi de băut, scumpo!

Gîndul la băiat îl făcuse să aibă o erecţie parţială. Se trase de penis, savurînd senzaţia, şi închise ochii, imaginîndu-şi ce s-ar fi putut întîmpla.

Maureen intră cu paharul. Punîndu-l pe masa de toaletă, spuse pe un ton arţăgos:

- Eşti aşa de bun? Dacă intră copiii, grozav tablou ar mai fi pentru ei, nu?

- Mai du-te-n mă-ta, caţă bătrînă.

Maureen însă nu se lăsă intimidată, răspunzîndu-i sarcastic:

- Imi vine-n minte un ciob şi-o oală spartă, Gal.

Apoi se strîmbă la el.

- Cin-să te mai vrea, în zilele astea? Nu prea mai arăţi ca visul unei nopţi de vară, este? Mai degrabă m-aş regula cu ciinele.

La asta, Gary izbucni în rîs.

- Ori de cîte ori mă văd în oglindă, mi se scoală, Maureen.

Femeia îşi dădu ochii peste cap, replicînd cu răutate.

- Fiindcă ai o faţă ca o pizdă, Gary.

Ieşi din cameră, rîzînd veninos. Fu nevoit să recunoască şi el că era comic. Avea s-o reţină, pentru viitor. Avea haz, Maureen a lui, şi la drept vorbind, altfel nici nu s-ar fi putut, ţinînd seama de unele dintre figurile pe care i le făcuse de-a lungul anilor.

Gary se pieptănă pe îndelete, ca întotdeauna. Era singura lui vanitate. Nu se întrebă de ce-l chemase Nick, avea să afle curînd. Probabil mirosise o mică lovitură şi spera să-i pice şi lui ceva.

Vîrî capul în camera fiicei lui mai mici, care-i făcu încîntată cu mîna. Avea opt ani şi stătea tolănită în pat, uitîndu-se la „Law and Order“.

- Pa, tăticule. Ne vedem dimineaţă.

- Fii sigură, prinţeso. Am să-ţi fac micul dejun, mm?

Fata îi zîmbi adorabil, cu gura ei ştirbă. Gary bătu şi în uşa băiatului, care mormăi, ca întotdeauna-n ultima vreme. După ce o pupă pe Maureen pe obraz, ieşi din casă, întrebîndu-se ce-i rezerva noaptea aceea.

In timp ce-şi descuia maşina, fluiera satisfăcut printre dinţi.

CAPITOLUL 10

Nick deschise garajul şi intră. In colţ se afla o sobă cu gaze Calor, pe care o aprinse cu dificultate. Lumina era slabă, dar suficientă, pentru un om cu vederea bună. Totuşi era frig, şi aveau nevoie de mai multă căldură decît cea de la foc, aşa că scoase din buzunr o mică ploscă şi două păhărele metalice. Turnă pentru amîndoi şi sorbiră, in timp ce aşteptau să sosească maşina lui Gary Proctor. Incăperea era goală, cu excepţia cîtorva pungi negre de gunoi.

-Aici e linişte şi pace, Nick. Ai ales foarte bine locul.

- Nu-ţi face griji, n-o să ne deranjeze nimeni. Ăştia de pe-aici, chiar şi dac-aud urlete, dau televizorul mai tare.

Umplu din nou paharele.

- Nici acum nu pot să cred, Stevie. Ţin minte că mereu îi lua cu maşina pe băieţii tineri cu care lucra. Da' pe asta o făceam şi eu, de la chefuri, de la una, alta... Sînt angajaţii noştri. Pur şi simplu nu-ţi vine să crezi, aşa-i?

Sorbi iar din pahar, înainte de a continua:

- Crezi ca mai făcut aşa ceva? Jerome n-a spus nimic, despre altul care s-ar putea s-o fi păţit?

Stevie clătină din cap.

- Nu prea avea chef de vorbă. Ce rahat de şarpe pervers am încălzit la sînul nostru, Nick! Iţi dai seama, dacă se află, ce efect ar avea pentru tine? Ştii cum sînt oamenii. Gary e mîna ta dreaptă, nu?

Nick ştia că prietenul lui încerca să-l prevină şi în acelaşi timp

să-şi justifice nevoia de a schilodi un om cu care fuseseră prieteni ani de zile.

Clătină din cap.

- Ba nu mai e de-acum.

Cîteva secunde, Stevie tăcu, înainte de a remarca:

- Dacă se află de chestia asta, oricine a fost amic cu el o să fie suspectat, inclusiv eu. Am băut o bere cu el cînd mi-au dat drumu', şi tocmai asta nu pot naibii să-nţeleg. Cum de-a crezut c-o să-i meargă.

Se uitară pieziş unul la altul.

-Are copii, e însurat... Se vede clar cît de puţine ştii, nu? Crezi că le-ai văzut pe toate, că nu ţi-a scăpat nimic, că te pricepi la oameni, că ştii în cine poţi avea-ncredere-n mă-sa... Şi pe urmă, se-ntîmplă una de-asta şi-ajungi să te-ndoieşti de toţi din jurul tău.

- Vrei să-l bubui şi eu, pe lîngă tine?

Nick îl întrebase pe cel mai firesc ton.

Stevie ridică din umeri.

- Cum vrei, amice, da' te previn de pe-acum, Nick, o să se lase cu borş şi maţe. Proctor va fi ca mort.

Işi regretă cuvintele, dar ştia că Nick înţelegea ce voia să spună.

- Ascultă, Nick, dacă vrei, poţi să te duci. îţi mulţumesc, da' dacă iese pe nasoale, n-am chef să fii şi tu amestecat.

Incerca să-l ferească de o situaţie violentă, iar Nick aprecia just acest lucru.

- Ştiu, Stevie. O să le spunem la toţi că era turnător. Confirm şi eu, bine? Aşa, băiatul n-o să fie implicat, iar în Gary n-o să mai aibă încredere nimeni, cîte zile o avea.

Clătină din cap încă o dată.

- Nu-mi vine să cred că discut ţoate astea cu tine. Tie-ţi vine să crezi?

Stevie oftă teatral.

- Cinşpe ani am stat la pîrnaie, fară altcineva decît mîna mea dreaptă să-mi ţie de urît. O dată nu mi-a trecut prin minte să mă uit la unu', la altu', şi te-ai mira s-auzi de ce erau în stare unii, doar pentru două fumuri. Vreau să zic, un violator e destul de naşpa, da' un tip care să violeze alt tip? Vreau să zic, aşa, unde o s-ajungem?

Nick fu scutit de a răspunde, cînd afară se auzi maşina lui

Gary Proctor. De un lucru era sigur: trebuia să stea pînă la capăt. Altfel, n-ar fi dat bine pentru afaceri.

Era un scandal de care s-ar fi putut lipsi cu toţii.

* * *

Gino intră în apartament trepidînd de nervozitate. Nu-i plăcea să se aprovizioneze de-acolo. Era un bloc dărăpănat şi, în urma tuturor spargerilor locale, toate apartamentele aveau capace metalice peste uşi. Locul ideal pentru afacerile lui Lenny Bagshot. Cel puţin, făcea economie de împuşcături.

După ce intră, uşa fu zăvorită zgomotos în urma lui, şi un bebeluş de vreo nouă luni apăru în hol, mergînd într-un scăunel cu rotile. Fetiţa avea pe ea haine de firmă şi trei lanţuri de aur. Urechile-i erau deja găurite, purtînd în total trei seturi de cercei.

Le zîmbi larg lui Gino şi Lenny, care o ciupi de sub bărbie, făcînd-o să gîngurească încîntată.

- Cine-i dulceaţa lu' tăticu'?

Gino îl urmă pe tînărul cel înalt pînă în salon. Interiorul arăta ca o reclamă dintr-o revistă, iar acest lucru îl neliniştea pe Gino. Mereu se speria să nu murdărească pe jos sau să nu scape un vînt. Domnea o curăţenie imposibilă, ceea ce nu se potrivea deloc cu lumea lui. Şi maică-sa era curată, dar aici era ca-ntr-un spital.

Prietena lui Lenny era o blondă înaltă, pe nume Harriet - sau, pe scurt, Harry - o fată tipică de clasă mijlocie şi foarte arătoasă. Arăta ca o stea de cinema - sau, cel puţin, aşa i se părea lui Gino.

Lenny era înalt, slab şi blond, tuns numărul unu. Se îmbrăca bine şi fuma ţigară de la ţigară. Spre deosebire de majoritatea dealerilor din zonă, nu se atingea niciodată de marfă. Nu consuma droguri - punct. Pentru el, aceea nu era decît o etapă spre o viaţă mai bună, şi-şi făcea afacerile urmărind numai securitatea şi profiturile maxime.

Vorbea cu un accent cockney scrîşnit şi glumea încontinuu. Din păcate, bancurile lui erau adeseori acide. Cu banii-n mînă, îţi putea obţine orice voiai. Putea obţine si să mori, dacă încercai să-l ţepuieşti.

Cel puţin, aşa se vorbea în cartier.

-Cît?

- Juma’ de uncie.

- Lansezi vaporu’ la apă, deci? Ce faci, dai un bairam?

Rîse de propriul lui banc.

- E pentru tine, Gino? Zi pe bune.

Celălalt clătină din cap.

- Normal că nu; o plasez.

Lenny rîse din nou.

- Mă bucur s-aud. Să nu te-atingi de heroină. Iţi fură sufletul, băiete, şi niciodată nu ţi-l mai iei înapoi. Deci, le-ai reprofilat?

Gino scutură din cap cu tărie.

- Nu... nici vorbă. E pentru Jude Hatcher.

Nervozitatea lui îl mulţumea pe Lenny. Ii plăcea să-i sperie de tineri, ca să rămînă aşa toată viaţa. Dacă băiatul asta n-o încurca, Lenny avea să-l angajeze permanent, dar era sigur că cocheta cu ideea de a lua H, iar atunci nu voia să mai aibă nimic de-a face cu el. Putea să aştepte, avea răbdare, trebuia să aibă. In jocul ăla, pîndeai şi aşteptai să pice ocaziile. Nu umblai niciodată să le cauţi. Băiatul ăsta, însă, avea stofa de dealer, aşa că, dacă nu cădea în plasă, Lenny era dispus să-i acorde o şansă.

- Zi-i să aibă grijă, Gino. Asta-i marfă bună şi, după tot rahatul prin care-a trecut, riscă s-o omoare.

Rîse din nou.

- Da-n fond, dacă dă-n primire, poa’ să-l viziteze pe fi-su ăla al ei în iad, nu?

Sonny avusese un conflict cu Lenny chiar înainte de a muri. Gino habar n-avea ce se întîmplase, dar ştia că i Sonny fusese foarte ofensat. Il privi cu teamă pe dealer. Ştia că nu putea vinde decît cu acordul lui Lenny, care voia să-şi cultive clienţii pentru el însuşi. Nimeni nu plasa în cartierul ăla fără aprobarea lui Lenny Bagshot.

- Prudenţa e mama înţelepciunii, Gino, fiule. Să ţii minte asta, da?

Gino dădu din cap şi-i întinse banii.

Peste două minute, era iar afară şi trăgea în piept cu poftă aerul nopţii.

Porni grăbit înapoi spre casa lui Jude. Il aştepta cu nerăbdare, şi-n noaptea aia voia şi el să guste marfa.

Sosise timpul să cunoască viaţa. Cum spunea Jude, nu ştii niciodată cînd îţi sună ceasul, aşa că mai bine fă-ţi toate

plăcerile cît apuci. Şi oricum nu voia s-o încerce decît o dată, ca să vadă de ce făceau toţi atîta tamtam.

* * *

- Haide, Tyrell, doar nu poţi să stai iar aici de unul singur.

- Ba pot. Pot să fac orice vreau, acum sînt om în toată firea.

Louis Clarke rîse sonor. Era pe-atîta de blond, pe cît de brunet era Tyrell, şi erau prieteni din copilărie. Louis era un tip chipeş, afemeiat - şi cel mai loial om pe care-l cunoscuse Tyrell vreodată.

Venise la înmormîntarea lui Sonny Boy împreună cu fraţii lui. Deşi Sonny îl furase în trecut, Louis adusese totuşi o coroană de flori. Tyrell ştia că o făcuse mai mult pentru el decît pentru fiul lui mort, dar îi era totuşi recunoscător pentru gest.

- Ai avut cîteva luni grele, şi se simte, nu? De ce nu te duci acasă, să stai de vorbă cu Sally, hmm? Pun pariu ca-i distrusă.

- Am senzaţia că s-a terminat şcoala, ca să-ţi spun drept. Vreau să stau şi eu un timp de capul meu, să mă dumiresc. Da' mai ducă-se-n mă-sa toate astea. Acum, că tot ai venit aici, vreau să-ti cer o favoare.

-Orice, amice, zi-i pe nume.

Tyrell ştia că Louis îi era un prieten adevărat - cinstit, fidel, şi-l iubea ca pe un frate. Era singurul om căruia i-ar fi cerut acel serviciu, şi totuşi se întreba dacă nu cumva Louis va spune nu.

Trase adînc aer în piept. Se juca prin cozi cu degetele, semn că era agitat.

- O să pară o nebunie...

Louis rîse. Luîndu-i dintre degete chiştocul de marijuana, trase cu sete.

- Ai părut tu şi mai nebun de-atît, de-a lungul anilor.

Tyrell zîmbi, dar nu rîse, cum ar fi făcut în mod normal. Era o treabă serioasă, şi dintr-o dată Louis înţelese I acest lucru.

- Vreau să ştiu ce s-a întîmplt cu Sonny Boy al meu. Louis îl privi întrebător.

- Dar ştii ce s-a întîmplat cu Sonny Boy. Toată lumea ştie, spuse el cu tristeţe. Ascultă, Tyrell, a fost îngrozitor, însă chiar tu ai spus că ai fi făcut acelaşi lucru ca Leary ăla...

Tyrell îl întrerupse:

- Nu de Leary vorbesc. Vreau să zic, cine l-a trimis pe băiatul

meu acolo? Sonny, Dumnezeu să-l ierte, era un hot mărunt, un nimeni. N-ar fi încercat o lovitură de calibrul ăla. Şi-ntr-un apartament de la primărie îi era destul de greu să intre. Şi încă ceva - pistolul. De unde avea Sonny un împuţit de pistol semi-automat?

Louis preferă să nu precizeze că, în ultima vreme, pistolul semi-automat era pentru mulţi tineri un accesoriu la modă.

-Ascultă, omule, ştiu că te doare...

- Sigur că mă doar, da' nu de asta vorbeam acum. Ascultă-mă şi gîndeşte-te logic la ce-ţi spun.

Celălalt tăcu din nou. Nu ştia ce să-i spună prietenului său. Totuşi, mai încercă o dată să discute raţional cu el.

- Sonny a murit la o vîrstă tragic de prematură. Trebuie să treci peste asta...

Tyrell începu să strige. N-avea nevoie de platitudini - avea nevoie de un om care să-l asculte.

- N-ai auzit ce-am spus? Crezi că Sonny al meu, care abia putea să-şi lege şireturile, era-n stare să pună la cale o spargere de calibrul ăla? Nici o vorbă din tot ce ţi-am zis aici n-ai ascultat? Uită-te la mine, Louis, că nu-s nebun, şi ştiu că-n noaptea aia era-n mişcare o treabă necurată. Unde-ar fi plasat Sonny prada dintr-o casă ca aia? De unde i-a venit ideea s-o spargă, întîi şi-ntîi? Nu, baiatul meu a murit pentru lăcomia altuia. Acum înţelegi unde bat?

Louis înţelegea, şi tare-ar mai fi vrut să nu înţeleagă, caci ştia că prietenul lui nu-şi făcuse niciodată iluzii în legătură cu fiul său. Jude purta toată vina.

- Deci, cine crezi c-a tras sforile?

Din aceste cuvinte, Tyrell înţelese că vechiul său prieten avea să-i stea alături orice s-ar fi întîmplat. Era conştient de consecinţele răspunsului.

- Crezi că Jude a fost şi ea implicată? întrebă în continuare Louis.

Tyrell rîse afectat.

-Nici într-un milion de ani - da' cineva ştie cu cine avea de-a face Sonny. Trebuie să-i fi spus cuiva. Dacă Jude prindea de veste, mi-ar fi spus mie, nu gaborilor. Sigur mi-ar fi vorbit. De-asta trebuie să aflu, altfel o noapte n-am să mai dorm liniştit în patul meu.

Dypă ce stătu cîteva momente pe gînduri, Louis îl întrebă:

- Deci, de unde începem?

Pentru prima oară în cîteva săptămîni de zile, Tyrell zîmbi cu adevărat.

- Ştiam eu că pot să contez pe tine, Lou.

Louis ridică din umeri, stînjenit.

- Sigur că poţi. Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine.

Dar, în sinea lui, era îngrijorat. La fel ca toţi ceilalţi, considera că Sonny Hatcher nu făcuse decît să ia la ochi pe cine nu trebuia şi plătise cu viaţa. Punct. Dar cum să-i spună asta lui Tyrell?

-Indiferent de ce-ai nevoie, îţi stau la dispoziţie oricînd, ştii bine.

Asta voia să audă prietenul său.

* * *

Tammy era singură, şi se distra de minune. Sorta cupoanele de materiale pentru noul ei dormitor. Se hotărîse să redecoreze etajul, deşi trecuseră doar nouă luni de cînd o făcuse pentru ultima oară.

Mobilul lui Nick sună. Leit-motivul din „Dam Busters“ o enerva, aşa că se grăbi să răspundă. Nu observase că Nick şi-l lăsase acasă. Trebuia să fi fost grăbit, niciodată nu ieşea din casă fără telefon. Fusese intrigată Nil afle de la soacra ei că plecase cu Stevie Daly.

De obicei, Nick îşi păzea telefonul de parcă ar fi costat o avere - cît şi valora, cu toate numerele pe care le tinea în el. Pe display se aprinsese anunţul „Call“, ceea ce-i trezi bănuieli. In mod normal, apărea numele apelantului.

-Alo?

Linişte.

Tammy privi telefonul, nedumerită. Ducîndu-l iar la ureche, zise încă o dată:

-Alo!

Telefonul amuţi în mîna ei.

Nenorocitul ăla împuţit era încurcat cu una, după toate cîte i le zisese, după toate promisiunile lui!

Chiar atunci, se auzi telefonul fix, iar Tammy se repezi să răspundă.

-Alo!

Din nou, tăcere deplină.

Tammy îşi pierdu capul.

Mai trecuse prin asemenea situaţii. Ei bine, n-avea să se mai repede!

- Ascultă aici, fă curvo care strici casele oamenilor! Cînd oi afla cine eşti, am să-ţi smulg ţîţele...

Legătura se întrerupse, iar Tammy se prăbuşi pe podea, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Nu conta atît de mult faptul că avea o amantă, ar fi suportat asta, ci că putea face sex cu altcineva.

Cînd de ea nici nu se mai apropiase, de-atîta vreme...

* * *

Gary Proctor intră în garajul din Bow, numai zîmbete. Cînd îl văzu şi pe Stevie stînd acolo, se lumină tot la faţă de plăcere.

- Salut, colega, cum merge?

Nimeni nu-i răspunse, şi cîteva clipe rămase nedumerit.

- Care-i treaba?

Nick clătină din cap cu tristeţe, în clipa următoare, Stevie îşi luă avînd şi-şi repezi pumnul cu toată puterea în faţa lui Gary. Acesta căzu la podea, cu răsuflarea tăiată. Totuşi, se adună repede pe picioare, şocat. Făcea faţă la bătaie, dar ştia că Stevie era mai tare decît el.

- Ce-i asta?

Părea sincer nedumerit şi, o fracţiune de secundă, Stevie se întrebă dacă el era într-adevăr vinovatul. Dar nu se îndoia de propriile lui instincte. In schimb, mugi:

- Eşti un poponar împuţit! L-ai luat pe nepotu-miu şi-ai vrut să i-o tragi...

La auzul acestor cuvinte, Gary făcu ochii mari. Parcă l-ar fi lovit trăsnetul.

-Ascultă, Stevie, nu ştiu ce-ai auzit... începu el să se lulbîie.

Stevie se repezi asupra lui, parcă nemaiavînd răbdare. Sub ploaia de lovituri, Gary se prăbuşi imediat. Nick îi privea, întrebîndu-se ce să facă. Ştia că degeaba ar fi încercat să-l oprească pe Stevie, şi mai ştia şi că onoarea n impunea să-l bată cît mai bestial. Cînd îl văzu pe Gary strîngîndu-se ghem şi acoperindu-şi capul, se bucură că nu încerca să riposteze, agravîndu-şi situaţia.

Peste tot ţîşnea sînge, iar Nick înţelese că boxul lui Stevie era

cu ţepi. Gary primi un pumn în cap cu atîta forţă, încît Stevie fu nevoit să-şi împingă genunchiul în umărul lui, ca să smulgă ţepii din carne.

Involuntar, Nick se strîmbă, ştiind că durea îngrozitor, dar şi că pedeapsa trebuia să fie pe măsura faptei, iar aceea fusese o crimă de proporţii enorme. Mai existau homosexuali în cercul lor, gay pe faţă, care reuşeau totuşi sa-şi păstreze credibilitatea. Cei ce se ţineau după copii provocau asemenea izbucniri de furie. In lumea lor, aşa ceva nu se tolera niciodată - şi era valabil şi pentru barbaţii cărora le plăceau fetele foarte tinere.

Sau, mă rog, fetele puţin cam prea tinere, în orice caz.

Crima lui Gary mai era agravată şi de faptul că-l silise pe băiat - încă un lucru inadmisibil în cercul lor.

Stevie încerea să-ţi tragă respiraţia, gîfîind sacadat, singele ţîşnise peste tot, chiar şi pe tavan.

Nick îl trase de braţ.

- Gata, prietene, îi e de-ajuns.

- Ba nu-i e.

Stevie pufăia ca o locomotivă, dar nu se lăsă pînă nu termină treaba.

Gary îşi privi fostul prieten.

-Te rog, Nick... Te previn...

Cuvintele abia i se auziră în spaţiul strimt al micului garaj, dar chipul lui Nick încremeni.

- Ce-o să faci? Ai să mă torni în legătură cu afacerile mele? întrebă el, încet.

Stevie îi privi cu interes. Rugător, Gary răspunse:

- Stii că n-as face asta...

- Şi atunci, ce vrei să faci? In legătură cu ce ma previi tu pe mine?

Era insulta supremă, şi toţi trei o ştiau. Ca fulgerul, Nick se transformă. Părea să se alungească din tot trupul, îndreptîndu-se cît era de înalt.

- Mă ameninţi, băi? După tot ce-am făcut pentru tine,atîţia ani? Acum ai incurcat-o, şi ai fi-n stare să te iei de treburile mele, ca să scapi de cafteala pe care-o meriţi?

Işi retrase piciorul şi-l lovi pe Gary în gură. Capul acestuia se smuci înapoi. Dinţii începeau deja să-i cadă, cînd Nick se aruncă asupra lui.

Peste cinci minute, Stevie fu acela care-l opri, în sfirşit. Din

Gary Proctor nu mai rămăsese decît o masă do carne însîngerată. Stevie îi luă pulsul.

- E pe jumate mort, Nick.

Rînjetul lui Nick arăta sinistru, în lumina focului de la soba Calor.

Se duse în colţul garajului şi reveni cu un bidon de gaz, pe care începu să-l toarne peste Gary Proctor. Mirosul păru să-l trezească pe nenorocit. Se mişcă, încercînd să se intoarcă pentru a vedea ce se întîmpla.

- Iţi arde de glumă, Nick? murmură Stevie.

In glas i se simţea teama.

Nick clătină din cap.

- Imi arde din părţi. Coşmelia asta-i a lui, nu a mea, de-aia am şi ales-o să facem treaba. Aici n-are decît să se facă scrum, mi se rupe. A fost destul de naşpa c-o trăgea-n cur, da' să mai aud şi că m-ameninţă că vrea să mă-nfunde, să ciripească, după tot ce-a făcut...

Aprinse un chibrit şi-l aruncă peste trupul prăbuşit pe jos.

- Nimeni, şi vreau să zic nimeni, nu se pune cu mine, Stevie. Şi n-ar strica să ţii minte asta, tu, mai ales.

Mirosul de carne arsă era înecăcios. Stevie întoarse capul dinspre Gary, care se zvîrcolea pe pardoseală, în timp ce-l învăluiau flăcările. Se auzi un zbieret înfundat.

-Hai să mergem, Stevie, bătrîne, vreau să beau ceva. Si presimt că şi tu ai avea nevoie, spuse Nick, pe un ton glumeţ.

Ieşiră, iar Nick încuie uşa. Lacătul era mare şi greu, iar uşa blindată, dar urletele lui Gary continuau să se audă in noaptea calmă. Prin ferestrele murdare se vedea pîlpîitul flăcărilor. Privindu-l pe Stevie, Nick ridică din umeri.

- Ei, de-acuma, o vreme n-o să şi-o mai tragă-n cur, este?

In maşină, conversă despre de toate pentru toţi, in afară de lichidarea fostului său prieten.

Stevie ştiuse dintotdeauna că Nick putea fi un om periculos, dar uitase cît de răzbunător era-n stare sa devină, dacă i se punea cineva de-a curmezişul. Lecţia din noaptea aceea era utilă pentru toată lumea.

CAPITOLUL 11

Lui Nick îi plesnea capul de durere. Regreta că băuse atita, numai ca să-l ajute pe Stevie să-şi calmeze nervii. Nn voise decît să se ducă acasă, să-şi găsească pacea şi liniştea şi să se lămurească în legătură cu evenimentele din noaptea aceea. Şi cînd colo, dăduse peste o nevastă scoasă din minţi şi mamă speriată, care stătea ascunsă în dormitor.

Numai de-aşa ceva nu-i ardea. In ultima vreme, viaţa lui devenise ca o telenovelă - crize peste crize.

-Tammy, te rog, probabil a greşit numărul...

Tammy îi auzi plictiseala în glas şi înţelese, în sinea ei, că mergea prea departe, dar nu se mai putea opri. Parcă i-ar fi stat un drac pe umăr, servindu-i cu linguriţa numai replici enervante, calculate parcă anume să-l înnebunească pe soţul ei.

-Să nu-ndrăzneşti să-mi vii cu baliverne de-astea, auzi...

-Femeia asta misterioasă a scos vreun cuvînt? Nu. I-a apărut ca prin minune fotografia pe display? Nici. Putea să fie oricine, Tammy. Ce mama mă-sii, ţi-ai pierdut minţile? Iţi imaginezi gagici peste tot, şi totuşi mă cunoşti mai bine decît oricine...

Tammy ar fi vrut să-l creadă, dar toată noaptea sa torturase singură, ajungînd la o gelozie frenetică. Nu sr mai putea discuta raţional cu ea - şi o ştia chiar mai bine decît el.

- Pun pariu că v-aţi prăpădit de rîs, amîndoi, nu? Ştie despre noi? Despre aşa-zisa noastră viaţă împreună? Hai, răspunde-mi, secătură împuţită ce eşti...!

Chiar în timp ce ţipa aceste cuvinte, ar fi vrut din toată inima să se oprească, dar îi era imposibil.

Nick răspunse încet, printre dinţi:

- Te previn pentru ultima oară, Tammy: nu în noaptea asta, scumpo. N-am chef de scenele tale, e clar?

In glas i se simţea o notă periculoasă, iar Tammy ştiu că nu era momentul să insiste - dar, din păcate, continua s-o mîne diavolul. Ii înfipse în faţă un deget cu ungi un manichiurizată perfect, abia stăpînindu-se să-l zgîrie, ca să-i provoace o reacţie reală. Căci asta era tot ce-şi dorea de la Nick: o reacţie. Orice ar fi fost de preferat în locul acelei indiferenţe.

- Ştii şi tu, ştiu şi eu, că ascunzi ceva. Te cunosc de mult, şi acuma văd că toate se leagă. Nopţile cînd vii tîrziu, băutura, învîrtelile cu aşa-zişii tăi amici... şi toate astea, de la un om care, dacă pierdea un singur episod din „Buffy“, era deprimat o săptămînă! Ei bine, te avertizez, Nick, fa bine şi spune-o să-şi ia crăcii la spinare, cine mă-sa o fi, fiindcă dacă pun mîna pe ea, n-o să mai fie-n stare sa se reguleze cu bărbatu’ nimănui, darmite cu-al meu!

Nick continua să-şi soarbă ciocolata fierbinte, încercînd să se calmeze înainte de a-şi pierde răbdarea. Incă se mai gîndea la Gary Proctor şi la ceea ce-i spusese acesta, încă nu-şi revenise după obrăznicia ameninţării. Nu dovedea altceva decît că, în ultimă instanţă, nu puteai avea încredere în nimeni.

Toată acea prietenie de ani de zile nu însemnase nimic. Gary ştia totul despre afacerile lui Nick - ceea ce fusese un motiv suficient în sine ca să-l lichideze. Dar principiul era acela care conta, îşi spunea Nick. Era inconjurat de trădători - ca Lance Walker.

Tammy, văzînd că nu-i captase atenţia, începu iar să zbiere. La auzul propriilor ţipete, se simţea ruşinată şi umilită. Dar el o adusese acolo, şi nu se credea în stare să-l ierte pentru asta.

Revenind brusc în prezent, Nick răcni:

-Ai luat-o pe-alături, Tams. Şi acum, schimbă naibii placa! Uneori, îmi vine să-mi caut o amantă doar ca să ai de ce te smiorcăi.

Cuvintele lui o făcură să amuţească, aşa cum fusese de aşteptat. Temele de gîndire o reduceau mereu pe Tammy la tăcere. Dar îşi reveni curînd.

-Şi-atunci, unde-ai fost azi-noapte? Şi Stevie Daly CE-A căutat aici? Venise să-şi scoată pîrleala după pîrnaie, cred. Ce-ai făcut, i-ai împrumutat una din şteoarfele tale?

Nick înghiţi ultima sorbitură de ciocolată.

- Mai taci din gură, tîmpito, că n-am de gînd să-ti răspund la nici o-ntrebare. Şi înainte să-ncepi iar, Tams, o vorbă dacă mai aud, plec din casa asta şi nu mă mai întorc pînă cînd sau taci dracu' din gură, sau te cari în mă-ta.

Dar Tammy nu mai putea să se oprească. Parcă i-ar fi dat cineva volumul la maximum, lăsînd aparatul in funcţiune. Lui Nick îi venea s-o scoată din priză o dală pentru totdeauna, şi-şi imagină că o strîngea de gît.

De ce-l făcea să se simtă atît de vinovat?

Ii dăduse tot ce-şi dorea.

In afară, fireşte, de singurul lucru care o interesase vreodată cu adevărat.

Trecu pe lîngă ea şi,luîndu-şi cheile maşinii, ieşi din din casă. Tammy încă mai zbiera după el, cînd se urcă în Range Rover şi plecă.

Nick ştia că ameninţarea lui avea s-o împiedice sa doarmă. Acum chiar urma să creadă că avea o femeie, si că la ea se ducea - dar lui nu-i mai păsa. Mai dormise şi altă dată în maşină, putea s-o facă oricînd.

Mai ales dacă asta-l scutea de trăncănelile şi urletele nevestii.

* * *

Carlos Brent era surprins să-l vadă pe Tyrell la el în casă - fie şi din simplul motiv că Tyrell nu se amesteca niciodată în loviturile de mare calibru. Tyrell se ocupa de murdăriile mărunte - uşi, recuperări de datorii, şi aşa mai departe. Mai şi cumpăra debite - aşa-şi adunase cea mai mare parte din bani.

Carlos îi vînduse cîteva datorii de-a lungul anilor şi, la drept vorbind, cîştigase cînd majoritatea oamenilor n-ar fi avut decît de pierdut. De fapt, Tyrell folosea o reţea de subalterni Rasta cu atitudini dure si tendinte violente care făcuseră din el o legendă. Dar, în materie de crime serioase, nu s-ar fi putut spune despre el că era un om rău. Avea forţa şi legăturile necesare, însă nu se deranja să şi le folosească.

Fraierul.

Carlos ar fi ras totul, cît ai clipi, dacă ar fi avut norocul unor relaţii cu oameni ca alde Clarke.

Erau nişte legende vii. Cruzi şi lipsiţi de scrupule, se aflau la originea unora dintre cele mai nebuneşti şi inspăimîntătoare incidente din lumea criminală. Nimeni nu s-ar fi puss cu ei - cel puţin, nici un om cu mintea întreagă, iar Tyrell se afla în graţiile întregii familii, cel mai tînăr Clarke considerîndu-l aproape ca pe un frate.

Pe scurt, Carlos Brent îl considera pe Tyrell Hatcher un fraier. Dar tot îi dădea ce i se cuvenea - în virtutea prieteniei lui cu familia Clarke.

Sarcina persoală a lui Carlos era aceea de a face rost de fiare. Procura arme pentru tot felul de oameni şi tot felul de situaţii. Cu asta se ocupa, şi chiar dacă el însuşi o spunea, adevărul era că o făcea foarte bine. Nici uneia dintre armele lui nu i se putea lua urma şi nici una dintre ele nu putea conduce poliţia pînă la el. Carlos era mult prea abil pentru aşa ceva.

Singurul mod în care i s-ar fi putut înfunda era să-l toarne cineva la poliţie, iar acest risc era aproape exclus.

Avusese el grijă.

Carlos mai ştia şi despre fiul lui Tyrell. Deşi o parte din el îl compătimea din toată inima, unei alte părţi puţin îi păsa de moartea micului nemernic. Totuşi, pe-asta o ţinea pentru el, şi continua să simuleze compasiunea de rigoare.

Fapt era că Tyrell venise cu prietenul lui, Louis, care deşi nu era tocmai de categoria grea, avea relaţii influente, datorită celor trei fraţi ai lui. Familia Clarke era în topul anului, mai ales că tindeau să aplice metode mafiote. Louis însuşi fusese întotdeauna considerat cam imprevizibil, şi nu putea fi trecut cu vederea. Mai ales cînd îl lua cu el şi pe fratele său, Terry. Prin urmare, Carlos făcea pe binevoitorul, deşi nu voia decît să se vîre-n pat lîngă ultima sa amoreză.

Flora era o blondă de optsprezece ani cu sîni mari (condiţie obligatorie, pentru Carlos), picioare lungi şi fund pietros. Singurul ei defect era accentul din Bradford foarte puternic, dar cum nu avea nimic important de discutat cu ea, Carlos i-l putea trece cu vederea o vreme.

- Cred că ţi-a fost greu, dom’le.

Incerca să vorbească pe un ton cît de cît emoţionat, dar tot sec suna, pentru că nu simţea altceva decît că-i venea să caşte.

Tyrell înclină din cap, conştient că celălalt nu-i prea dadea atenţie, dar nu avea ce face. Terry Clarke, cel mai tinăr dintre

fraţi, avea însă alte opinii, pe care şi le exprima cît mai zgomotos.

Terry avea o fire irascibilă. Era renumit pentru agresivitatea lui şi, considerînd comportamentul lui Carlos o insultă personală la adresa lui şi a familiei, spuse sarcastic:

- Ce e, amice, te reţinem cumva?

Carlos îl privi uimit.

- Ce zici...?!?

Deznădăjduit, Louis închise ochii.

- Las-o moartă, Terry.

Fratele său, însă, clătină din cap. Era un tînăr înalt şi impunător, conştient de puterile lui pînă-n pînzele albe.

- Aiurea! Ne-am anunţat dinainte, nu i-am bătut la uşă pe nepusă masă, nu?

Se întoarse din nou spre Carlos.

-Dacă nu voiai, n-aveai decît să spui, amice. Vrem doar să ne răspunzi la cîteva întrebări, atîta tot. Că doar n-or fi din stiinta rachetelor.

Terry avea o problemă personală cu Carlos, dar nu i-o spusese niciodată. Îi purta pică, fiindcă furnizase armele care în cele din urmă fuseseră folosite asupra unor oameni de-ai fraţilor Clarke, într-un atac din răzbunare. Stia că era meseria lui şi nu avea nimic personal, dar tot îl rîcîia.

- Tot ce vrem să ştim, Carlos, e dacă tu ai procurai pistolul pe care l-a folosit fi-su. Acuma vrei s-o scol pe Anne Robinson din pat ca s-o întreb, sau ai să-mi răspunzi singur la-mpuţita asta de-ntrebare ca să putem şi noi să ne ducem acasă şi să mai şi dormim niţel?

Louis zîmbi. Terry era cam japiţă în unele privinţe, dar o japiţă simpatică. Il plăceau cu toţii, atît bărbaţi cît şi femei, spre marea amărăciune a lui Renee, îndurătoarea lui prietenă şi mamă a celor cinci copii. Pe partea cealaltă, odată fugărise trei oameni prin tunelul Rotherhithe cu un satîr, şi pe-atunci n-avea decît şaptesprezece ani. Asemenea întîmplări se ţineau minte, iar Terry o ştia mai bine decît oricine.

Carlos îl privea abătut, dar şi cu furie. Era un om masiv, pe jumătate spaniol, pe jumătate antiguan. Moştenise temperamentul mamei sale spaniole şi flerul în afaceri al tatălui din Antigua. La modul cel mai cinstit, nu putea înghiţi un asemenea afront; trebuia să riposteze, si numai de-aşa ceva nu-

i ardea.

Tyrell, însă, salvă situaţia.

- După cum vezi, Carlos, moartea lui Sonny Boy al meu a stîrnit mare vîlvă în comunitatea noastră.

Carlos, însă, era prea nemulţumit. Aproape se hotărîse să le vîndă un pont, dar acum era decis să nu le mai dea nimic.

- Ascultaţi, băieţi, dacă v-aş vinde-n seara asta nişte pocnitori, şi aţi împuşca alt asociat cunoscut cu ele?

Dădură cu toţii din capete.

Expansiv, Carlos îşi desfăcu braţele, pentru a fi cît mai convingător.

- Ei, şi dacă victima ar avea nişte fraţi care-ar vrea să stie care-i faza şi cum stă treaba, şi eu le-aş asculta trista poveste...?

Dădu din cap spre Tyrell.

- Nu e din lipsă de respect, amice. Da' dacă, după ce-i ascult, le-aş spune cui am vîndut fiarele, şi ei ar veni după voi, cu mine ce s-ar întîmpla?

Tyrell zîmbi.

- Ai crăpa.

Carlos rîse.

- Tocmai. Şi-atunci, de ce să dau din gură pentru voi? Eu vînd marfa, vă priveşte ce mă-sa faceţi cu ea, nu? Raspund la o cerere, nici mai mult, nici mai puţin. Dacă nu v-aş vinde vouă, ar veni să ceară alt bulangiu. Şi, pot s-adaug, la un preţ mult umflat. Nu răspund de folosirea nici unui fier cumpărat de la mine, şi din păcate nu pot nici să încalc legea discreţiei, fără să devin un Bertie Smalls al Sudului Londrei. Inţelegeţi ce vreau să zic?

Tyrell oftă.

-Are şi el dreptate.

Il durea s-o spună, dar trebuia să fie drept. Nici lui nu i-ar fi convenit să-l audă pe Carlos predicînd tuturor cine ce cumpărase. Ar fi ieşit un haloimăs de nedescris.

Carlos ştia că era pe cale să cîştige.

- Niciodată - şi repet, niciodată - nu vorbesc despre nici una din tranzacţiile mele, cu nimeni. Dac-aş vorbi, copoii ai veni încoace aşa de repede, c-ar pîrli asfaltul de pe şosea. M-au şi umflat, şi tot mi-am ţinut clanţa, cum stiti foarte bine.

Ii privi pe toţi trei, înainte de a continua. Făcuse opt luni

pentru posesie de arme de foc, după care scăpase pe baza unei chichiţe tehnice în legătură cu percheziţia poliţiei, prin maşinaţiile unui avocat foarte scump şi elocvent.

-Aşa că mă tem că nu pot să-mi schimb în nici un caz practicile de afaceri, cum vreţi voi. Imi pare rău pentru băiat, dar lucruri de-astea se mai întîmplă. Nu pot vorbi despre nimic în legătură cu tranzacţiile individuale, cum v-am explicat. Ceea ce pot să vă spun, însă, e că n-am ştiut dinainte despre nimic din ceea ce avea să i se întîmple băiatului tău. Oamenii îmi cumpără fiarele. După aia, ce fac cu ele, îi priveşte.

Era un răspuns sincer, prietenos, iar Carlos tocmai scăpase dintr-o situaţie foarte periculoasă.

Zîmbi dezarmant.

- Un lucru am să vă spun, totuşi, şi anume: nu căutaţi prea departe. De multe ori am observat, în trecut, că informaţiile pe care vrei cel mai puţin să le auzi se găsesc la tine-n ogradă.

- Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Tyrell, care niciodată nu avusese prea multă prezenţă de spirit, şi încă mai încerca să înţeleagă.

- E doar o observaţie, atîta tot, ca de la un frate la altul, răspunse Carlos, zîmbindu-i.

Tyrell dădu din cap, înţelegînd în sfirşit ce voia să-i transmită traficantul de arme şi recunoscător pentru ajutor, deşi între timp dedusese şi el atîta lucru.

Acelaşi nume se învîrtea prin capetele tuturor celor aflaţi în încăpere.

Jude Hatcher.

* * *

Nick privi ce mai rămăsese din Lance Walker şi oftă. Duhoarea era incredibilă, iar imaginea vechiului său adversar zăcînd pe duşumeaua murdară nu-l impresiona cu nimic.

- Arăţi ca-ntr-un film de Hammer Horror.

Lance îl privi cu ochii înfundaţi în cap.

- ‘Te-n mă-ta...

Abia reuşea să mai vorbească, îngălat şi cu mare caznă. Numai ura îl mai ţinea în viaţă, şi o ştiau amîndoi.

- Ba du-te tu-n mă-ta, că eşti un poponar.

Lăsîndu-se pe vine, Nick îl privi în faţă. Rezistenţa lui fizică îl

uimea.

- Eşti ca şi mort. Ştii, nu?

De data asta, Lance nu mai răspunse. Intra din nou în comă.

Nick se ridică şi, îndepărtîndu-se de mormanul de zdrenţe murdare, îşi aprinse încă o ţigară, ca să nu mai simtă mirosul. Peste zece minute, aruncă peste Lance o găleată de apă, ca să-l trezească.

- Mă duc să-mi iau un biftec în sînge şi-o sticlă de vin. Am să mă gîndesc la tine, cum zaci aici şi mori.

Ii zîmbi din nou.

-Ai ceva să-mi spui? Dacă vorbeşti, te scutesc de alte chinuri - jur!

Lance începu să tuşească.

- Gogoşi...

Era ultimul răspuns, şi o ştiau amîndoi.

Nick oftă încă o dată, jucăuş şi prietenos, cu sunetul reverberînd printre pereţii umezi de beton.

- Merge, să zicem. Hai salut. Lance, să nu faci nimic ce n-aş face şi eu, da?

Şi plecă, rîzînd şi ascultîndu-l pe Lance Walker cum îl făcea în toate felurile.

* * *

Gino privea acul pe care i-l oferea Jude. Işi suflecase mîneca şi-şi aplicase chiar şi garoul pe braţ. Vena i se umfla frumos, iar adrenalina provocată de gîndul la ceea ce avea să facă îi acelera bătăile inimii.

Dar nu de emoţie, ci de teamă.

- Vrei s-o fac eu, iubitule?

Vocea lui Jude era joasă şi gîjîită, iar ochii înceţoşaţi de pe urma dozei mari pe care o luase mai devreme. Acum arăta mai blîndă; din privire îi dispăruse expresia hăituită şi nervoasă asociată cu jinduirea după doza următoare. Lui Gino îi pieri dintr-o dată orice teamă.

- Trage draperiile, fiule, intră în lumea ta şi relaxează-te.

Ii apropie braţul de ea şi bătu în venă cu un gest expert. Continuînd să zîmbească, înfipse acul sub piele.

Mai întîi, injectă încet heroina în fluxul sangvin, apoi trase sînge, spălînd cu el interiorul seringii, înainte de a împinge

definitiv în trup sîngele şi reziduurile de drog.

Gino privea totul ca şi cum i s-ar fi întîmplat altcuiva. Apoi efectul îl izbi, şi rămase culcat pe spate, cu ochii închişi.

In timp ce zăcea astfel, Jude se duse la bucătărie după vasul de spălat. Aruncă în chiuvetă toate farfuriile murdare şi reveni cu bolul gol, punîndu-l pe podea, lîngă Gino. Era şi timpul. Băiatul începu să icnească, imediat ce trupul lui încercă să respingă substanţa străină.

- Rezistă, Gino, pînă la urmă o să merite, fiule.

Tînărul transpira şi voma. Nu mai auzea decît rîsul lui Jude, care-l asigura că devenea tot mai uşor, cu timpul...

* * *

Angela bătu uşor în uşa dormitorului.

- Pleacă.

Nu mai striga. Vocea lui Tammy abia se auzea, iar Angela deschise uşa şi intră.

Dormitorul acela o uimise dintotdeauna. Era mai mare decît tot apartamentul în care locuise ea în copilărie, îşi văzu nora ghemuită pe patul lat de şapte metri, arătînd atît de mică şi părăsită încît, pentru prima oară în viaţa ei, Angela simţi un fior de milă pentru ea.

- Nu vorbeşte serios, Tammy.

Lui Tammy îi tremura buza de jos, iar ochii ei albaştri erau înroşiţi de plîns. Cînd îşi văzu soacra în dormitor, fără obişnuia ei expresie dispreţuitoare şi vorbindu-i atît de frumos, nu mai rezistă.

Izbucni încă o dată în lacrimi.

Angela se aşeză pe marginea patului, bătînd-o cu blîndeţe pe spate.

- Gata, Tammy. Vrei să-ţi aduc să bei ceva? Un ceai?

Clătinînd din cap, Tammy se ridică încet. Inghiţi un nod, zgomotos, înainte de a spune, printre smîrcîieli şi tuse.

- E nişte brandy în barul de-acolo...

Angela n-avea nimic împotriva unui strop de tărie, aşa că se duse la bar şi turnă două pahare măricele.

- Haide, scumpo. Bea-ţi brandyul, o să te învioreze.

Secătuită de-atîta plîns, dar îijcă tremurînd de emoţie, Tammy sorbi cu poftă, tuşind cînd alcoolul îi arse gîtul.

- El te-a trimis- aici?

Vocea-i era scăzută şi răguşită, de cît strigase şi plînsese - dar şi plină de speranţă. Dacă Nick îşi trimisese mama acolo, însemna că-i păsa, însemna că venise acasă anume pentru ea.

Angela clătină din cap cu tristeţe.

- Nu, Tammy. Dar nu te mai puteam auzi plîngînd.

Cîteva momente, tăcură amîndouă. Trecuse atîta timp de cînd nu mai stătuseră aşa de vorbă, încît totul părea nenatural, forţat...

- Deci, nu s-a-ntors?

Incă o dată, Angela clătină din cap.

- N-a fost nimic serios în tot ce-a spus, iubito, nu mai are pe nimeni.

Tammy zîmbi cinic.

- Aş vrea să te pot crede, dar ştiu că are pe cineva. O simt în mine...

Angela oftă.

-Te iubeşte, ştii doar că te iubeşte. Chiar dacă ar avea pe alta, n-ar însemna nimic, Tammy. Tu eşti cea mai importantă din lume pentru el.

Işi desfăcu iar braţele, gesticulînd, arătînd în jur, prin încăpere:

- Uită-te ce casă ai, fetiţo, nu ţi-ar fi dăruit toate astea ducă nu ţinea la tine. Nu ţi-ar fi cumpărat maşini şi ceasuri, şi toate celelalte, dacă nu-i păsa de tine, nu-i aşa?

Lui Tammy îi plăcea să audă asemenea cuvinte, deşi in urechile ei sunau fals. Nick îi făcea cadouri numai fiindcă încerca să-i satisfacă toate nevoile materiale, şi să fie şi el cu conştiinţa împăcată. Şi totuşi, Tammy ar fi renunţat la toate şi s-ar fi întors în apartamentul primăriei unde locuiseră imediat după căsătorie, dacă asta ar fi reînviat apropierea dintre ei.

Dacă Nick ar mai fi cuprins-o doar o singură dată în braţe la fel ca atunci. Acesta era lucrul după care tînjea cel mai tare, acel sentiment de siguranţă, în braţele lui, dorită de un bărbat pe care-l iubea atît de mult încît simţea o adevărată durere fizică doar privindu-l.

CAPITOLUL 12

Gino avea senzaţia că-l lovise un camion. Era ora nouă şi jumătate dimineaţa, şi-l durea tot trupul. Pe deasupra, îi mai era şi o sete incredibilă, îi venea rău de la stomac, iar cafeaua pe care o băuse părea grea ca plumbul. Jude îl sfătuise să-şi astîmpere setea cu băuturi carbogazoase cît mai dulci, pentru că alungau şi dorinţa de a lua o doză, pînă-şi revenea. Gino reţinuse acest detaliu, pentru viitor.

Peste cîteva zile, avea să înceteze să mai mănînce normal, iar în cîteva săptămîni urma să-nceapă să slăbească. Tot cîteva săptămîni mai avea şi pînă la durerile insuportabile în urma cărora ar fi făcut literalmente orice ca să-şi procure o doză.

Pe moment, însă, toate erau încă noi pentru el, iar Gino se hotărîse să profite la maximum şi să îmbrăţişeze noile senzaţii cu toată demnitatea de care era în stare. Intră în baia murdară şi se uită în oglindă. Avea cearcăne sub ochi, iar pielea-i era palidă şi cojită. Fu şocat de felul cum arăta şi înţelese că maică-sa şi-ar fi dat seama din primul moment că luase droguri. Acesta era lucrul de care lemeia se temea cel mai tare, iar Gino simţi un fior de nelinişte. O iubea, dar tînguielile ei continue îl scoteau din minţi. De cînd îi părăsise tatăl lui, se baza prea mult pe el. Acum, însă, îşi găsise un bărbat nou, aşa că Gino avea mai mult timp liber.

Işi suflecă mîneca tricoului John Rocha şi-şi privi înţepăturile de pe braţ. Zîmbind, se hotărî să repete experienţa. Atunci, aşa cum îi promisese Jude, urma să atingă uitarea după care tînjea cu atîta disperare.

Parcă ar fi spus: ce lucru îţi poate oferi lumea, pe care să nu-l găseşti şi la tine-n cap?

* * *

La ora şapte şi jumătate dimineaţa, Nick intră în casă, unde-l aştepta o privelişte pe care n-o mai văzuse niciodată. Mama şi soţia lui stăteau împreună în bucătărie, de vorbă: nu strigau, nu se certau, nu erau sarcastice, ci conversau cu adevărat.

Era aproape ireal.

- Deci, ai reuşit să ajungi acasă? îl întîmpină Tammy.

- Nu, am halucinaţii. Azi le-avem cu totii – am impresia că te văd stînd de vorbă cu maică-mea. Cred că mi-o fi pus cineva nişte E-uri în paharul cu apă.

Lui Tammy îi veni să rîdă, dar ştia că ar fi fost riscant. Nick se pricepea de minune s-o facă să rîdă şi, imediat ce zîmbea, era clar că i le iertase pe toate. Era hotărîtă ca de data asta să nu mai cadă în plasă.

- Aş face moarte de om pentru un ceai.

Nick ştia că era gata să izbucnească în rîs şi ar fi preferat asta decît s-o vadă plîngînd, deşi în ultima vreme nu se mai prea întîmplase.

- Serios? Ce e, s-au terminat spărgătorii prin cartier?

Tammy îl văzu pălind şi-şi dădu seama că spusese o prostie.

- Nu trebuia, Tammy.

Nici măcar nu striga la ea. Ieşi din cameră, şi i se auziră paşii tropăind pe scară.

- A fost urît ce-ai spus, chiar şi pentru voi doi, o dojeni soacră-sa. Hai, du-te sus şi vorbeşte cu el.

Tammy clătină din cap, răspunzînd cu sinceritate:

- Nu pot. Vreau să-l rănesc, Angela - în ultima vreme, aşa simt, tot mai tare. Dacă mă duc după el, mă voi lua iar la ceartă, încercînd să aflu unde-a fost azi-noapte. El o să-mi spună c-a dormit în maşină, iar eu voi şti că minte, am să i-o şi spun, şi iar va ieşi cu scandal.

Ii zîmbi Angelei.

- Imi dau seama ce fac, vezi? Ştiu că sînt proastă şi ar trebui să-mi ţin clanţa, cum te-nvaţă în reviste. Dar nu pot. Trebuie să i-o spun, trebuie să ştiu.

Se ridică de la masă.

Mai bine să terminăm cu cearta acum, înainte de a face duş.

Ieşi din bucătătie, luîndu-şi cu ea şi cana de ceai. In antreu, îşi văzu imaginea reflectată în oglinda întreagă. Arăta bine, şi o ştia. De ce nu putea să observe şi el?

In baia de lîngă dormitor, Nick intrase deja sub duş, iar mobilul suna. Grăbită să răspundă, Tammy vărsă ceai pe podelele de stejar. Semnalul din „Dam Busters“ era sonor si ascutit.

-Alo?

Auzi o voce feminină:

- Cine-i la telefon? Tu eşti, Nick?

Tammy răspunse încet:

- Soţia lui.

- A, bună, Tammy. Aici nevasta lui Gary, Nick e pe-acolo? Ştii, Gary n-a venit acasă...

- Nick face duş, răspunse Tammy, mulţumită să audă că era Maureen. Ii spun să te sune cînd iese, da?

- Bine măcar că e sub duş. Gary şi apa nu prea fac casă bună.

Tammy rîse.

- Stiu că s-a întîlnit cu Nick aseară, si de-atunci nu l-am mai văzut, continuă. In dimineaţa asta trebuie să mergem să ne cumpărăm o canapea.

- Ii spun să te sune.

- Mersi, iubito.

După ce închise, Tammy rămase cu telefonul în mînă, privind spre grădină. Va să zică, Nick se întorsese acasă, iar Gary, nu. Nick venise cu gîndul să-şi petreacă noaptea acasă, iar ea îl alungase iar.

Unde se dusese - şi, mai ales, la cine? începu să caute prin agenda telefonului mobil nume necunoscute, dar îşi dădu seama că Nick avea grijă să nu lase nici un indiciu la vedere.

- Cauţi ceva, Tam?

Glasul lui Nick o făcu să tresară, şi-i întinse telefonul, fără tragere de inimă.

- A sunat nevasta lui Gary Proctor. Nu s-a mai întors acasă azi-noapte.

Nick ridică din umeri.

-Si?

Oftînd, Tammy răspunse:

- Zicea că s-a dus să vă întîlniţi.

- Da, am băut un rînd, am discutat ceva afaceri... şi de ce mama mă-sii îţi dau eu ţie explicaţii?

Incepu să se şteargă, iar Tammy îl privi cu uimire. In ochii ei, Nick arăta perfect. Simpla lui mărime o atrăsese întotdeauna.

- Tu unde-ai fost?

- Am dormit în maşină. Şi acum, dacă-mi mai pui o singură-ntrebare, am să deschid uşa balconului şi te-arunci peste balustradă fluierînd melodia din „Love Story“ - filmul meu favorit, fiindcă la sfîrşit nevastă-sa moare.

Totuşi, îi zîmbea, iar Tammy simţi cum o cuprindea din nou vechea atracţie.

- Să ştii că te iubesc, Tams, şi-am să consult un medic, îţi promit.

I-o spusese cu umilinţă. Dar de cîte ori îi promisese acelaşi lucru în trecut, şi de cîte ori nu făcuse decît s-o împace pînă la următoarea ceartă?

- Azi ce program ai? o mai întrebă el.

Tammy ridică din umeri.

- Un prînz cu fetele...

- Deci, nici o schimbare. O să fie şi vreuna care-ţi place, în toată adunătura aia de orori?

Tammy zîmbi din nou. îi plăcea umorul lui sec.

- Avem multe în comun, Nick.

In timp ce intra din nou în baie, Nick răspunse, rîzînd:

- Singurul lucru pe care-l aveţi în comun e că toate v-aţi născut brunete.

Tammy îl urmă în baie.

- Unde-ai fost de fapt, Nick?

Infaşurîndu-şi şoldurile cu prosopul, Nick dădu drumul la apa caldă ca să se bărbierească. Televizorul mergea, iar Tammy văzu că era pe Sky News.

- Iţi jur, Tammy, că am dormit în Range Rover. Şi-ţi mai jur, pe viaţa mamei mele, şi că-n lumea mea nu mai există nici o altă femeie.

Tammy îl cuprinse cu braţele pe la spate, savurîndu-i senzaţia trupului lipit de al ei.

- Imi pare rău, Nick, nu ştiu ce mă apucă uneori. Sînt aşa de geloasă...

- Eu sînt cel care ar trebui să fie gelos, Tams. In fond, ai şi tu compensaţiile tale, indiferent ce situaţie ar fi între noi, şi nu fac

scandal, fiindcă ştiu că eu sînt de vină.

Era pentru prima oară cînd îi spunea cu voce tare ceva despre viaţa ei paralelă.

- Pentru mine nu înseamnă nimic, Nick. Doar că mă fac să mă simt mai bine... să mă simt dorită...

- Dar eşti dorită, Tams!

Il privi în ochi, şi avu surpriza de a vedea că erau plini de lacrimi.

- Cît aş vrea să te cred, Nick...

- Crede-mă.

- Tot n-ar fi de ajuns, orice-ai spune.

Nick oftă.

- Aşa că ne-ntoarcem de unde-am pornit, nu? Să ramîn acasă sau să plec?

* * *

Louis Clarke şi Tyrell luau un mic dejun copios într-o cafenea de lîngă Wandsworth Road. Era o masă numai bună să faci atac de cord, şi o savurau din plin.

- Ascultă, s-ar putea să nu fi mers prea bine azi -noapte, da' ce pana mea, Lou, toate astea-s noi pentru mine, nu? De ce crezi că te-am chemat şi pe tine?

-Aş zice că-i mai bine s-o laşi baltă. Am o presimţire nasoală în legătură cu toate astea.

Tyrell nu-i răspunse. Continuă să mănînce, întrebîndu-se peste cît timp avea să-i mai slăbească durerea din suflet.

- Nu pot, Lou, dar dacă mă laşi singur, te-aş înţelege.

Louis zîmbi.

- Trebuie să clarificăm ceva, Tyrell. Cred că Terry vrea să ne ajute serios - a spus-o clar.

Tyrell dădu din cap.

- Mulţumesc, Lou.

- Atunci, mergem să vorbim cu Jude?

In ceea ce-l privea pe Louis, era cel mai logic, dar se temuse să i-o spună prietenului său.

Tyrell dădu din cap, dar îi pierea treptat pofta de mîncare. Cel mai tare se temea să descopere că moartea lui Sonny ar fi putut fi evitată, şi Jude, nu el, s-ar fi putut asigura de asta. Işi alungă din minte gîndul. Nu ştia cum ar fi făcut faţă unei

asemenea descoperiri.

- Am nevoie doar să-mi pun gîndurile în ordine, apoi putem începe. O ştii pe Jude, nu se trezeşte o dată cu restul lumii. La ora asta, încă e dusă.

Louis, care o ura din rărunchi, nu-i răspunse. In schimb, se concentră asupra mîncării, reproşîndu-şi în sinea lui faptul că nu putea decît să-şi amărască şi mai mult prietenul.

Dar ce altceva putea face?

Avea un presentiment rău. Ceva nu era în regulă cu moartea lui Sonny Boy, iar Louis nu era sigur că voia să ştie ce anume.

* * *

- Doamna Proctor?

Maureen dădu din cap, privindu-i cu o teamă instinctivă pe cei doi oameni din pragul uşii.

- Poate. Cine întreabă?

Cel mai vîrstnic oftă.

- Haideţi, să nu ne mai jucăm. Unde-i Gary?

Femeia ridică din umeri.

- De unde puii mei să ştiu eu?

- Păi, maşina lui a fost găsită la aeroportul Stansted, abandonată, cu un kil de cocaină în portbagaj. Aşa că ne-ntrebam dacă nu cumva s-a dus într-o mică vacanţă, înţelegeţi?

Ridicînd iar din umeri, Maureen începu să închidă uşa.

- Nu l-am văzut. Dacă-l găsiţi înaintea mea, transmiteţi-i salutări, da?

Mai practicaseră de multe ori acelaşi joc.

- Putem intra? se interesă poliţistul, prin uşa care se închisese.

- Aveţi mandat? strigă şi mai tare Maureen, care avea mult mai multă experienţă decît ei.

- Nu...

-Atunci, valea!

- Putem obţine unul.

Nu se osteni să răspundă. In schimb, se duse sus si scotoci prin casă după orice-ar fi putut fi incriminator. Pînă se întorceau ei cu mandatul, putea să arunce orice arăta suspect în curtea vecinilor, pentru care nu exista mandat de percheziţie.

Treaba era gata.

Avea să-l omoare pe Gary cînd punea mîna pe el. Mereu se întîmpla la fel, el crea probleme, iar ea trebuia să le rezolve. Cum îi spunea tot timpul surorii sale: „Nu s-a schimbat nimic.“

* * *

- Acum te simţi mai bine?

Gino dădu din cap.

- Ţi-am spus eu, nu?

Ii zîmbi.

Jude era aproape invidioasă. Işi amintea cum fusese şi pentru ea prima oară, acea senzaţie de a se afla în altă parte... undeva în propriul ei trup. Drumul spre adevărata evadare nu se găsea în bilete de avion sau într-o slujbă plăcută, nimicurile pe care ţi le oferă întotdeauna oamenii aşa-zis normali. Puterea se afla într-un ac - pentru cine binevoia să-l folosească.

Gino era dus din nou, în zona crepusculară, cum spunea mereu Sonny cînd Jude alegea fuga de realitate. Se auzi o bătaie în uşă, iar Jude se duse să deschidă.

Mama lui Gino stătea în prag, cu toate cele optzeci de kilograme ale ei, părul blond tund paj şi o geacă de doc.

- E aici?

Clătinînd din cap, Jude întrebă cu falsă nedumerire:

- Cine?

Deborah White o privi de sus, iritant.

- Cine crezi?

Se vedea clar că n-avea chef de gogoşi.

- Sigur că nu e, ce să caute Gino aici?

Părea sinceră şi, cîteva secunde, Deborah White îşi aminti că femeia aceea tocmai îşi îngropase un copil şi simţi o undă de compasiune.

- Nu ştii unde-ar putea să fie, Jude?

Jude ridică din umeri, dorindu-şi ca Deborah să fie la un milion de mile depărtare. Nici moartă n-ar fi fost rău.

-Nu...

In timp ce vorbea, Gino se repezi afară din cameră, spre toaletă, gata să vomite. Se clătina ca un om beat, lovindu-se de pereţi, cu mîna peste gura deja plină de bilă gălbuie. Ii ţîşnea printre degete. Beverly Winston îşi privi fiul şi i se opri inima în piept.

- Gino?

Se îmbulzi pe lîngă Jude, trîntind-o de perete.

- Ei, ia stai, asta-i casa mea!

Vocea ei cauză totul, avea să-şi spună Deborah mai tirziu. Faptul că se purta ca şi cum ar fi fost nedreptăţită; cînd fiul lui Deborah era drogat de nu mai ştia şi el şi voma din cauza heroinei primite de la gioarsa aia mincinoasă care stătea la nici un metru de ea.

Ii dădu lui Jude un pumn care l-ar fi culcat la podea şi pe Giant Haystacks. O simţi cum se prăbuşea sub lovitură şi, în timp ce cădea, piciorul lui Deborah se mişcă de la sine, izbind-o pe Jude în cap cu toată puterea. Regreta că purta doar pantofi, nu o pereche de bocanci. Pentru prima oară de cînd se ştia, voia să ia viaţa cuiva, căci ştia că Jude tocmai o luase pe a fiului ei. Chiar dacă nu murea pe loc, avea să fie ca mort, după ce drogul îl prindea în plasă.

Alergă după el, la toaletă. Duhoarea o izbi mai întîi, apoi îşi văzu fiul prăbuşit peste veceu, cu ochii sticloşi şi tricoul nou şi frumos acoperit de fiere galbenă. încercă să-l ridică, cînd Jude apăru în spatele ei.

- O luase deja... L-am primit în casă... I-am spus că nu e bine, Debbie...

Deborah se întoarse spre ea, furioasă.

- Arde-te-ar focul de tîrfa! Mi-ai luat băiatul si l-ai drogat, de-a ajuns ca tine! Acum, că ţi-ai pierdut fiul, vrei să mi-l pierd şi eu pe-al meu?

Striga din răsputeri, iar vecinii începuseră să se adune în uşă. La Jude era mereu cabaret, parc-ar fi fost distracţia locală

- Numai pe el îl am!

- Voiam doar să-l ajut!

Jude îşi credea de-acum propriile cuvinte, şi se înfierbînta tot mai tare.

- Da, mi-am pierdut băiatul. Şi ce credeai, că m-aş băga de bunăvoie într-o treabă din-asta? Incercam doar să-l ajut, cum ţi-am spus!

-Tu n-ai putea ajuta pe nimeni, Jude. Nu eşti în stare să te-ajuţi decît pe tine. Gino al meu ţinea la fiul tău, şi era un băiat bun, Sonny. Oricît de-mpuţită eşti tu cu viaţa la de rahat, el era un băiat de treabă. L-ai distrus cum distrugi tot ce-atingi. Eşti o drogată şi drogaţii nu fac nici cît o ceapă degerată-n ochii mei!

Cît ţi-ai ţinut mizeria la tine-n casă, treaba ta, da’ acum ai dat de dracu’ cu mine cum nici nu-ţi închipui!

O înhăţă pe Jude de gît şi o izbi cu putere de perete, lovindu-i capul de mai multe ori, dureros, în timp ce racnea la ea:

- Nu vreau să-l văd pe Gino al meu la budă scoţînd curu’ pe interval cum făcea nenorocitul tău de Sonny, dracu’, ca să-ţi aducă ţie! Toate-le vedeam, cînd ne duceam la bingo, cum se curvăsărea pentru tine! Pic de
ruşine n-ai! Ăştia ca tine habar n-au ce-i aia ruşine. Toţi muncim ca nişte ameţiţi ca s-ai tu droguri! S-a-ntors lumea cu curu-n sus!

O luă pe Jude iar la pumni şi, în timp ce nişte braţe o trăgeau înapoi, strigă:

- Un curvete, Sonny al tău! Mai mare ruşinea, ce i-ai făcut la băiatu’ ăla! Ei bine, la al meu n-ai să i-o faci!

Louis privea şocat scena, nevenindu-i să creadă ce auzea, dar ştiind instinctiv că era adevărat. Tyrell o ţinea în braţe pe femeia cea voinică, încercînd s-o calmeze. Toţi vecinii se adunaseră pe palier, clătinînd din capete şi şuşotind între ei. Unii aveau în mîini chiar cafele, ceaiuri şi beri, care cum prefera. Veniseră ca la o petrecere, dar Tyrell nu sărbătorea nimic, ci doar asista la umilirea finală a fiului său mort.

Deborah se mai calmase şi plîngea, spunîndu-i lui Tyrell printre sughiţuri:

- Uită-te la băiatul meu... ea i-a făcut asta. Are minţile duse de drog, şi ea i l-a dat. Sonny al tău nici nu s-ar fi atins, deşi numai Dumnezeu ştie ce-o fi-ncercat să-i bage şi lui pe gît. Ştiu sigur, că-i auzeam pe Gino şi amicii lui cum vorbeau. Toţi o cred nemaipomenită, fiindcă pot să bea şi să fumeze cannabis pe-aici cît au chef. Şi n-am ce să fac, înţelegi? Casa mea-i plicticoasă pe lîngă asta. Da-ţi spun eu, am s-o omor! Acum îl duc acasă şi dacă aud că s-a mai apropiat de căcăstoarea asta-i ca şi moartă. Fiindcă, dacă de-asta-i nevoie ca Gino al meu să nu se mai drogheze, am s-o fac!

Toţi o ascultau tăcuţi, iar Tyrell o privea cu compasiune, ştiind că spunea adevărul.

- Du-te acasă, iubito, rezolv eu. O să ţi-l aducem po băiatul tău înapoi, scumpo, şi-ţi dau cuvîntul meu că n-o să mai pună piciorul pe-aici.

- Uită-te la el! Uită-te-n buda aia, să vezi în ce hal l-a adus!

Tyrell se întoarse spre Gino, îl văzu căzut pe toaletă, fară puteri, şi-i veni s-o pocnească şi el pe Jude.

- Haide. Să vă ducem pe amîndoi acasă.

Dădu din cap spre Louis, care intră în toaletă şi, văzînd cum arăta băiatul, îi puse peste umeri un prosop murdar, înainte de a-l ridica în braţe. Il scoase pe sus din apartament, fără să ştie sigur care era mai murdar - Gino sau prosopul.

Oamenii de pe palier se împrăştiară încet, în timp ce treceau pe lîngă ei. Continuau să comenteze pe şoptite, clătinînd din capete, văzînd în ce stare era tînărul Gino.

- Gata spectacolul, oameni buni.

Tyrell o conduse pe Deborah afară, fără să închidă uşa în urma lui. Acum Jude tăcea, ştiind că praful se alesese din orice urmă de compasiune pe care o mai avuseseră pentru ea, după moartea fiului ei.

Biata Jude se dusese de mult. Acum era din nou Jude toxicomana.

Dar se consola cu un lucru: Gino avea şă se întoarcă. Orice-ar fi crezut maică-sa, urma să se întoarcă. Drogul îl chemase, la fel cum o chemase şi pe ea, şi oricît dădea din pură Deborah despre scumpul ei fiu, era la fel ca toţi ceilalţi din cartier: un accident care aştepta să se întîmple.

Jude trînti uşa în feţele vecinilor, chiar în timp ce sosea poliţia. Ca de obicei, nimeni nu văzuse nici nu auzise nimic, şi era mai bine aşa. Atîta vreme cît nu erau la mijloc Arme de Distrugere în Masă, îi durea-n cur cu ce se ocupau locuitorii cartierului.

CAPITOLUL 13

Gino era în pat. Ştia că ceva nu era în regulă dar, cum Jude îi dăduse o doză mai mare decît prima dată, era dus complet. Nu-i mai păsa ce se întîmpla în jurul lui. Tyrell şi Louis îl culcaseră, iar Tyrell îl veghease o vreme, amintindu-şi că făcuse acelaşi lucru şi pentru Jude, de nenumărate ori.

Apartamentul acela era o revelaţie, atît de curat şi primitor... In acest sens, Gino avea şanse mult mai mari decît avusese Sonny vreodată. Deborah făcuse cafele pentru toţi, iar Tyrell şi Louis se aşezaseră în bucătărie, aşteptînd-o să se calmeze îndeajuns pentru a vorbi. Tyrell ştia ce simţea; şi el avusese acelaşi sentiment de zădărnicie, de-atîtea ori, în timpul vieţii sale alături de Jude.

Nu-l lăsa inima să-i spună că starea aceea mergea întotdeauna spre mai rău, niciodată spre mai bine.

- Ceea ce-ai spus adineaori despre Sonny al meu... era adevărat?

Deborah se întoarse spre el, în timp ce punea cănile de cafea pe masa imaculată, cu ochii încă roşii de plîns si inima îndurerată, căci trebuia să-i spună adevărul.

- Chiar n-ai ştiut?

Tyrell clătină din cap cu putere, mişcîndu-şi cozile. Semăna cu Sonny - poate avea pielea puţin mai închisă, dar asemănarea era vizibilă.

- Arăt eu de parc-aş fi ştiut?

Deborah se aşează şi ea la masă, scoţîndu-şi ţigările şi bricheta şi trăgînd scrumiera spre ea.

-A început cînd avea cincisprezece ani. Pe-atunci, n-o făcea cu regularitate, dar eu mergeam într-o seară la bingo, iar toaletele de lîngă staţia de autobuz sînt locul favorit al băieţilor de pe interval. Ei, şi l-am văzut pe Sonny Boy acolo, şi i-am făcut cu mîna.

Trase cu sete din ţigară, înainte de a clătina din cap cu tristeţe, adăugind:

- Era un băiat de treabă, n-avusesem niciodată probleme cu el, deşi alţii aveau o droaie.

Tyrell înţelese că încerca să-i spună că nu vorbea din rautate, dar înţelesese deja şi singur. Fusese de ajuns să-i arunce o singură privire fiului ei, şi ştia de ce se certase cu Jude.

- Continuă, doamnă White.

Femeia trase iar din ţigară. Louis văzu că-i tremurau mîinile şi ştiu că Jude, ca de obicei, distrusese încă două vieţi în drumul ei spre uitare.

- Băieţii de-acolo, se vede clar ce fac, Dumnezeu să-i apere. Drogaţi, cocainomani - mă rog, ca peste tot, nu? ridică ea din umeri. Te obişnuieşti. La început, a fost şocant, înţelegeţi? Să-i văd acolo, fardaţi, fîţîindu-se ca nişte piţipoance... Da' cu timpul, se pierd în peisaj. Nimeni nu-i mai lua în seamă, de la o vreme. Da' să-l văd pe Sonny acolo... zău că m-a şocat.

Il privi pe Tyrell în ochi.

- Imi era simpatic, de mult ori i-am făcut de mîncare, aici, sărăcuţu'. Da' i-am zis eu lui Gino al meu să nu se mai apropie de el, de-atunci încolo. N-aveam nimica personal, toţi ştim ce frumos se purta cu Jude. Oamenii-l admirau pe Sonny pentru cîtă grijă avea de ea. Şi ştiţi ce-i cel mai rău? Că n-a meritat niciodată. Femeia aia i-o-mpuţită de hienă!

Işi aprinse încă o ţigară, de la chiştocul celei dinainte. Ridicîndu-se în picioare, spuse:

- Mă duc să văd ce mai face Gino, şi pe urmă am să beau ceva. Vreţi?

Tyrell dădu din cap, ştiind că dorea să aibă companie.

- Paharele-s în dulapul de lîngă chiuvetă.

Ieşi din bucătărie, cu ţigara în mînă. Louis se ridică, bucuros că avea ceva de făcut. Ii era greu s-o audă vorbind despre faptul că Sonny se prostitua, aşa că nu putea decît să presupună cît îi era mai greu lui Tyrell. Deborah reveni cu o sticlă de scotch ieftin şi le umplu paharele.

- Mergea des pe-acolo?

Tyrell îşi auzi propriul glas întretăiat de oroare şi neîncredere, şi fu nevoit să-şi înghită lacrimile. Nu ştiuse niciodată, nici nu-i trecuse prin minte, că se putuse întîmpla aşa ceva. De ce nu-i spusese nimeni?

Dar ştia de ce.

De frică.

- La început, nu, da-n ultima vreme, l-am văzut tot mai mult. Imi spunea şi Gino, înţelegeţi? Ii interzisesem să se mai vadă cu el, cum spuneam. Nu voiam să se-amestece. Citeşti în ziare, vezi la televizor, da' acolo e pe bune. Nu-i un documentar de pe Channel Four care s-arate cum trăiesc unii - noi sîntem ăia!

Ducem viaţa aia zi şi noapte. N-oi fi eu mama anului, şi-oi fi locuind într-o magherniţă, da' fac tot ce pot pentru copiii mei. Sonny era pe ducă, dom'le. Ştiu că nu vreţi s-auziţi, da' uşa era. Il ţinea-n gheare, cum în viaţa mea n-am mai văzut, şi-l înhăţase şi pe Gino al meu. Le dădea ocazia să fie băieţi răi, şi ei s-au şi repezit. N-au putut să reziste ispitei.

Trase o duşcă din pahar, cu poftă.

- Gino a zis că Sonny Boy n-avea încotro. Dacă nu ieşea la produs, se ducea Jude în locul lui, şi nu-i convenea, iar ea ştia. Şi nici nu mai avea clienţi, în halu-n care ajunsese. Aşa că se ducea el în locul ei, fiindcă tîrfa aia puturoasă nu mai era-n stare nici să scoată curu' la bătaie ca să-şi facă rost de droguri.

Tyrell închise ochii, distrus.

Începînd din nou să plîngă, Deborah spuse cu o voce tinguitoare:

- Si-acuma, ce-am să mă fac. mm? Acum băiatu' meu a prins gustu'. Acuma ştie care-i faza, şi cum stă treaba. O să mai vrea, că nu-l duce mintea. Cu furtişagurile mă mai împăcăm şi eu, da' nu cu asta. Am s-o omor. Jur pe toţi sfinţii c-am să-i fac bucata la curva aia, şi puţin îmi pasă.

Louis îi umplu din nou paharul, ştiind că avea nevoie să-şi amorţească durerea.

- Am să stau cu ochii pe el, promit. N-o să se mai întoarcă la Jude, doamnă White. Pe băiatul meu n-am putut să-l ajut, fiindcă nu ştiam destul, da' de-al dumitale o să am grijă. Mai drept de-atîta nici nu pot să spun, o asigură Tyrell.

Deborah dădu din cap. Asta sperase să audă.

- Te-a iubit, Sonny Boy, atîta lucru ştiu şi eu. Toi timpu' vorbea despre dumneata.

Era doar o mică mîngîiere, dar mai mult de-atît nu-i putea oferi.

* * *

Nick se afla în clubul său din Bermondsey, un mic local frecventat de feţe cunoscute. Avantajul era că nimeni nu putea să intre fără să fie cunoscut de ceilalţi membri, sau să aibă un arsenal destul de mare pentru a-i da lui Tony Blair pretextul de a ordona o invazie.

Ultima soluţie, oricît de improbabilă, fusese încercata de-a

lungul anilor de oameni mai capabili decît trupele de intervenţie, iar localul era încă în picioare, supravieţuind într-o lume care se schimba încontinuu.

Stevie era nervos, iar acest lucru îl irita pe Nick, care-i spuse tăios:

- N-au cum să ne dea de urmă. Or să creadă că plasa marfa şi l-a înfundat careva - cum se-ntîmplă de-obicei cu dealerii care se grăbesc. Sticleţii vor crede că Gary şi-a facut o operaţie pe portofel deschis. Se-ntîmplă tot timpul, firme mai mari care sar pe ăia mărunţi. N-au cum să ne ia urma, aşa că nu te mai frăsui ca un rahat şi bea şi tu un rînd!

Stevie înţelegea logica spuselor lui Nick, dar situaţia devenise prea grea pentru el. Voise să-l cotonogească rău pe Gary Proctor, nu nega asta, să-l snopească în bătaie, dar nu să-l omoare.

O roşcată tînără, cu picioare suple şi un piept suspect de voluminos, se apropie, zîmbindu-i amical. Apoi, întorcindu-se spre Nick, întrebă cu un accent pronunţat din Essex:

- Mi-aduseşi leafa?

Nick rîse. O plăcea, era fată bună. Optişpe da' arătînd de doişpe nefardată, făcea striptease de cînd fugise de acasă, la cincisprezece ani. Dădu din cap spre barmaniţă, care-i întinse un plic.

- Poftim, scumpo, ne vedem săptămînă viitoare.

Roşcovana îşi fîlfîi genele, facîndu-i cu ochiul, dar amîndoi ştiau că nu era decît un joc. Nu-l interesa, şi din cauza asta îl plăcea cu atît mai mult. Bărbaţii se dădeau la ea de la nouă ani, cînd fusese dată în adopţiune. Acum ştia cum să-şi poarte de grijă mai bine decît femeile de trei ori mai vîrstnice ca ea.

Ii mai zîmbi o dată lui Stevie; Nick o asigurase că l-ar fi putut interesa o şustă - şi nu greşea. Stevie era prea stătut. Nevastă-sa era o sfintă pentru că-l aşteptase, dai avea trupul unei femei de patruzeci de ani, iar viaţa era prea scurtă pentru monogamie, atîta lucru învăţase şi el la pîrnaie. In timp ce începea să converseze cu fata, Nick zîmbi. Peste douăzeci de minute, ajunseseră în celălalt capăt al barului, iar Stevie nu se mai gîndea nici la nevastă, nici la copii, nici la Nick.

Roşcata era fată bună, nici vorbă, reuşise de minune să-l scape pe Nick de nefericitul ăla. Ştia că Stevie voise să se răzbune pe Proctor, dar lovitura de graţie o dăduse Nick - aşa

ca, de ce-şi mai făcea griji? După standardele lor, el nu-i dăduse decît două palme.

Nick îl simpatiza pe Stevie, dar în unele privinţe era ca o babă. Totuşi, închisoarea putea avea efectul ăsta. Ieşeau de-acolo, fie căliţi şi în stare să ducă toată lumea pe umeri, fie ca Stevie - tremurînd speriaţi şi de umbra lor, Dar voise ca Proctor să fie pus la punct, şi o rezolvaseră, la fel cum făcuse Nick şi cu rahatul ăla furăcios de Lance Walker.

Punct - ce mama mă-sii !

* * *

Tyrell şi Louis se întorseseră la Jude.

Lui Louis îi părea rău pentru prietenul lui, ştiind că simpla umilinţă îl omora. Auzise zvonuri despre Sonny, toată lumea le auzise. Incerca să-şi imagineze ce simţea Tyrell, şi-i era imposibil. Dar, în fond, el îl văzuse întotdeauna pe băiat cu alţi ochi. De-asta era un om de treabă. Tyrell îşi iubise fiul, lucru pentru care Louis îl respecta.

Cînd intrară în apartament, Jude stătea în antreu, ca şi cum i-ar fi aşteptat. Avea un ochii învineţit, şi gîtul umflat, după bătaia pe care o primise.

- Fă pizdo.

Tyrell nu ştiu care fu mai surprins de cuvintele lui - Jude, sau el însuşi. Niciodată nu-i mai vorbise aşa, deşi ştia că o asemenea insultă făcea parte din viaţa ei, la fel ca mizeria care o înconjura, ca mirosul pe care-l răspîndea înjur. Era desculţă, şi i se vedeau urmele de ace între degetele de la picioare şi prin venele ferfeniţite de pe glezne. Văzînd-o aşa cum o vedeau toţi ceilalţi, Tyrell simiţi că-i pierea toată vinovăţia lui obişnuită, făcînd locul unei uri atît de intense încît îl speria chiar şi pe el.

- Am fost făcută în feluri şi mai rele, Tyrell.

Văzîndu-l cum se strîmba sardonic, Jude simţi primul fior de nelinişte.

- Nici nu mă mir.

Tyrell scoase din buzunar un chiştoc de marijuana şi şi-l aprinse cu degete tremurătoare. Mirosul de sconcs era greu şi dulceag, amestecîndu-se cu celelalte miasme din apartament.

- Va să zică, scosese curu' la produs, da?

Jude îşi dădu la o parte părul din ochi, cu un gest dispreţuitor.

- Aiurea. Ştii cum sînt ăştia de pe-aici, numai căcaturi

vorbesc.

- O cred pe Deborah, Jude.

Ridicînd din umeri cu falsă indiferenţă, Jude spuse pe un ton sec, plictisit, parcă destinat anume să-l provoace:

- N-ai decît să crezi ce vrei. Acum e prea tîrziu, nu? S-a dus.

Vorbea despre Sonny ca şi cum ar fi fost un căţel fugit de-acasă, sau un străin care nu însemna nimic pentru el.

In acel moment, Tyrell îşi dădu seama că exact asta însemnase fiul ei pentru ea. Doar un mijloc de atingere a unui scop - şi presimţea că bietul Sonny fusese tot timpul conştient de acest lucru.

Louis nu era pregătit pentru atacul fulgerător care urmă, şi nici Jude. Femeia dispăru sub o ploaie de lovituri care pe oricare alta ar fi omorît-o. Louis avu nevoie de cinci minute ca să-şi tragă prietenul înapoi.

Niciodată nu mai văzuse o asemenea furie, şi ştia ca Tyrell o ţinuse mult timp închisă în suflet. Era o ură cu rădăcini adînci, care acum se dezlănţuise.

- De unde-avea băiatul meu pistolul ăla, Jude?

Gîfîia de efort, iar Jude, care abia se mai ţinea pe picioare, răspunse cu răutate:

- Habar n-am.

Vocea ei îl provocă din nou şi, cînd o atacă iar, prietenul său abia reuşi să-l scoată din apartament.

In timp ce-l împingea în maşină, Louis se întrebă care aveau să fie urmările acelei nopţi.

Avea să afle curînd.

***

Maureen Proctor se uita la a doua pereche de poliţişti care o vizitau în aceeaşi zi. Nu putea înţelege ceea ce tocmai îi spuseseră.

- Sînteţi siguri că e Gary al meu?

Comisarul dădu din cap cu tristeţe.

- E mort?

- Nu, doamnă Proctor, dar e într-o stare foarte gravă.

- Şi spuneţi că a fost bătut şi ars?

Poliţistul confirmă din nou.

- Dar de ce să-i facă cineva asta bărbatului meu? Ştiu ca-i un

nesimţit enervant, dar nu cunosc pe nimeni care să ajungă pînă acolo.

- Vreţi să vă ducem la spital?

Il privi de parcă i-ar fi crescut încă un cap, sub ochii ei.

- Vreau pe dracu'! Am să mă duc singură.

Tot drumul pînă la secţia de arşi a spitalului Billericay, Maureen se întrebă pe cine-o fi scos din pepeni Gary de data asta. Se mai întreba şi cui să-i spună mai întîi, căci era foarte posibil ca vreun cunoscut al ei să
ştie cine săvîrşise fapta. Insă cel mai mult o nedumerea kilogramul de cocaină pe care-l găsiseră în maşina lui.

Drogurile nu erau principala ocupaţie a lui Gary, nici a lui Nick, şi colaboraseră îndeaproape în multe privinţe. O fi prizat Gary cocaină, dar nu făcea contrabandă. Sentinţele erau prea severe. Işi vedea de celelalte treburi.

Sau poate nu ştia ea despre partea asta? Poate i-o ascunsese, ştiind că detesta drogurile de orice fel?

Maureen îşi izgoni gîndul. Gary era în spital, nu închis, aşteptîndu-şi eliberarea pe cauţiune.

Bătut si ars. Suna ca o răzbunare între homosexuali... Oare mai facea şi altele despre care ea nu ştia?

Foarte posibil - dar în nici un caz cu Nick alături de el. Nick era cunoscut ca un bun familist. Nici măcar afemeiat nu era. Flirta, făcea curte, dar nimic mai mult. Gary, însă, parc-ar fi fost un vier în călduri. Oare se băgase peste femeia altcuiva? Sau, mai la obiect, fiica vreunuia?

Gîndul o speria pe Maureen.

Se hotărî să-l caute pe Nick Leary cît putea de repede, pentru a vedea ce ştia. Dar nu de pe mobil. Avea să-l sune de la un telefon public, ca să nu i se poată da de urmă. Dacă era vorba de afacerile obişnuite ale lui Gary, i se cuvenea o compensaţie de la Nick şi prefera s-o ia cît mai curînd.

Avea multe la care să se gîndească, iar Nick Leary, oricît de drept ar fi fost, nu era un om pe care să-l provoace. Spera numai ca Gary să fi ţinut minte acest lucru.

* * *

Tyrell stătea cu Sally în salonul fostei lui case, privind cum fiii lor conversau între ei.

Curios, dar camera părea mai mică decît şi-o amintea, deşi plecase de-acolo doar cu o săptămînă în urmă. Acum avea senzaţia că-l striveau pereţii.

Se gîndea la Sonny, la viaţa pe care o dusese. Cum era posibil ca el să nu fi ştiut? De ce nu-şi dăduse seama că ceva era în mare neregulă?

Noua descoperire explica multe, lucruri care i se păruseră suspecte dar, atunci, nu se simţise în stare să pună întrebări. Ca de pildă, obiceiul lui Sonny de a dispărea noaptea tîrziu, fără nici o explicaţie, şi cele două telefoane mobile pe care le purta mereu asupra lui. Probabil că unul era pentru clienţii regulaţi.

Cînd aflase ce i se întîmplase băiatului său, Tyrell nu se gîndise nici o clipă că ar fi putut exista ceva care să-l facă să se simtă şi mai îngrozitor.

Dar se înşelase.

* * *

Tammy plecase să ia prînzul cu prietenele. Angela era din nou singură. Nu ştia ce să facă în legătură cu lucrul îngrozitor pe care tocmai îl aflase.

După plecarea lui Tammy, scotocise prin casă, ca de obicei. Nu se putea abţine. Văzuse un lucru pe care nu crezuse să-l mai revadă vreodată în viaţa ei. Dovada minţii tulburate a fiului său.

Ce putea să facă?

Işi deschise micul seif şi scoase fotografiile. La vederea lor, ochii i se umplură de lacrimi, dar şi le înghiţi. Era mai rezistentă decît Tammy, trebuia să fie.

In timp ce privea prin anexa spaţioasă pe care i-o construise fiul ei şi vedea toate mobilele frumoase pe care Tammy o ajutase să le aleagă, îi venea să plîngă, dar anii în care-şi reprimase sentimentele o împiedicau.

In cele mai grele momente din viaţa lui, soţul ei fusese un bărbat stoic. Orice ţi s-ar întîmpla, lumea din afară nu trebuie să afle niciodată. Cu ani în urmă, asta se referise la vecini. Acum, însă, cel mai apropiat vecin al lor locuia atît de departe, încît n-ar fi putut ajunge acolo decît cu autobuzul.

Dar plînsul lui Tammy o afectase pe Angela mai mult decît s-

ar fi aşteptat. In timp ce o auzea suspinînd, avea senzaţia că de pe propriile ei emoţii se ridicase un capac de oţel, silind-o să înţeleagă faptul că nora ei era îngrozitor de nefericită, fără a avea nici o vină. Discuţia prelungită pe care o avuseseră împreună schimbase perspectivele Angelei.

Ştiuse de mult timp că situaţia dintre ele nu era deloc roză, şi dăduse vina pe Tammy, cu mofturile şi cheltuielile ei. Dar, în sinea sa, fusese mereu conştientă că lucrurile nu puteau sta atît de unilateral. Nick îşi moştenise tatăl doar cu numele, reflecta ea înverşunată.

Tammy nu dorea numai sex, ci şi dragoste. De-a lungul anilor, neavînd parte de la Nick nici de una, nici de alta, frustrarea o făcuse să degenereze, aproape autodistrugîndu-se. Angela cunoştea prea bine acele senzaţii - motiv pentru care, pe moment, îşi ţinea gura în legătură cu fotografiile pe care le găsise în buzunarul de la haina fiului ei, la doar zece minute după plecarea lui Tammy.

Nu spre binele lui - încetase să-şi mai facă griji pentru Nick, din momentul cînd le descoperise - ci înspre interesul lui Tammy, nora pe care niciodată n-o agrease, dar pe care acum nu voia decît s-o iubească şi s-o apere.

CARTEA A DOUA

„Nu vă amăgiţi; pe Dumnezeu nimeni nu-l păcăleşte. Ceea ce va semăna omul, aceea va şi secera.“

- „Galateni“, 6:7

„Nebun i-acel ce’ se încrede-n îmblînzirea lupului, în sănătatea calului, în dragostea băiatului sau în jurămîntul unei tîrfe.“

- William Shakespeare, „Regele Lear“, Actul al III-lea, Scena 6

CAPITOLUL 14

Nick îşi privea soţia care-şi bea vinul. De fapt, îl sugea, mai bine zis. Dar dacă putea măcar s-o facă să gîndească la fel ca el, atunci merita să arunce şaptezeci de lire sterline pe o sticlă. Era un restaurant scump, şi numai Nick ar fi putut obţine o masă atît de bună fără rezervare. Era un loc frecventat de lumea bună, iar Nick ştia că asta o atrăgea pe soţia lui. Toate prietenele ei aveau să afle că o dusese acolo, iar pentru biata Tams asta conta cel mai mult.

Trebuia s-o liniştească în legătură cu ceea ce i se întîmplase lui Gary. Era foarte important s-o atragă de partea lui.

Ii umplu din nou paharul.

- Bagă-n tine, Tams.

Tammy zîmbi; era deja pe jumătate afumată.

- Deci cine crezi că i-a făcut lui Gary figura aia?

Nonşalant, Nick ridică din umeri.

- Dracu' să mă ia dacă ştiu, Tammy.

Il privi atentă. Putea să vadă şi singură să minţea fără să clipească. Dar mai ştia şi că în ochii oricui altcuiva ar fi părut sincer, nedumerit chiar. Nick Leary era un mare actor. In multe privinţe, îşi ratase adevărata vocaţie.

- Deci, cel mai bun prieten al tău şi partener de afaceri e găsit ars de viu, şi ţie nu ţi se pare deloc ciudat? Nici măcar nu te interesează să afli cine-a făcut-o?

Nick clătină iar din cap.

- Exact.

Tammy se mai uită la el cîteva clipe, înainte de a spune veselă:

- Atunci, am să le întreb pe neveste. De obicei, noi toate la un loc reuşim să dăm de capătul oricărei afaceri necurate de pe-aici.

O privi lung, conştient că mesenii ceilalţi urmăreau schimbul de replici, deşi nu puteau auzi despre ce vorbeau.

- A, ba nici să nu te gîndeşti.

Apucînd-o de încheietura mîinii, o strînse atît de tare, încît Tammy se strîmbă de durere.

- Uită-te la mine, Tams, şi citeşte-mi pe buze. A dat o lovitură fără ştirea mea şi cineva l-a turnat, da?

Tams dădu din cap, cam îngrijorată de tonul lui.

Era convinsă că Nick ştia ce se întîmplase, şi că nu era vorba numai de o acţiune pe cont propriu. Se gîndi cîteva momente,

apoi murmură încet:

- Are vreo legătură cu Stevie Daly?

Il întrebase la nimereală, bazîndu-se mai mult pe instinct. Anii în care-i aruncase în faţă diverse nume pentru a-i smulge o reacţie îşi făceau efectul.

Avu satisfacţia de a-l vedea pălind şi mai mult.

- Ţi-ai greşit cariera, Tams. Trebuia să te faci poliţistă.

Tammy rîse, mulţumită că nu greşise.

- Sînt prea scundă.

Nick o studie. Era micuţă, într-adevăr. Şi asta făcuse parte din atracţia ei asupra lui, mai ales cînd era atît de cooperantă.

- Şi ce-a făcut Gary? Cred că ceva foarte rău. Stevie e un spărgător de bănci, nu un ucigaş - e o mare diferenţă.

Nick oftă.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti Tammy. Te-ai uitat la prea multe filme.

Tammy ştia că n-avea să mai scoată o vorbă de la el, dar faptul că era ceva în legătură cu Stevie o mai liniştea cît de cît.

- N-ai făcut-o tu, aşa-i? îl întrebă, ca să se asigure.

Nick clătină din cap.

Se întrebă ce să-l întrebe în continuare. Prefera să-l creadă - de fapt, nici n-avea încotro.

- Să zicem că merge. Dar ne putem aştepta să ne bată cineva la uşă?

- Dacă întreabă gaborii, am fost cu tine toată noaptea.

Tammy zîmbi afectat, cu ochii ei albaştri aproape cenuşii - un cenuşiu de oţel, dîndu-şi seama de ce-o adusese acolo. Ca s-o facă să-l tragă de limbă. Invăţa cum lucra Nick, dar el nu trebuia să ştie asta.

Cunoaşterea era putere, cum spunea el mereu.

- Inţeleg. Ai nevoie de mine ca să-ţi confirm minciunile, aşa că m-ai adus aici. Ar fi trebuit să ghicesc.

- Intotdeauna ai avut o minte ageră, Tams, de-asta m-am şi însurat cu tine.

La asta, Tammy zîmbi.

- Deci, ăsta a fost motivul, da?

Durerea îi revenise în voce, iar Nick se întrebă cît mai avea pînă să se îmbete, să se ia la ceartă, iar el s-o poată duce acasă cu conştiinţa împăcată. O calitate a lui Tyrell, însă, era aceea că nu uita niciodată un mesaj pe care-l înţelesese. Orice s-ar fi

întîmplat, alibiul lui era de-acum sigur.

* * *

Louis Clarke bea o vodcă mare cu gheaţă, într-un club din Clerkenwell, povestindu-le fraţilor lui toate noutăţile descoperite despre fiul lui Tyrell. Ceilalţi erau uimiţi şi-şi dădeau seama cît de stînjenit era Louis.

- Mă simt ca o bîrfitoare împuţită!

Toti rîseră nervos.

- Păi, într-un fel, asta şi eşti, nu?

Terry Clarke era roşu la faţă, de furie şi jenă.

- Dacă unul dintre băieţii mei păţea chestia asta, aş fi înnebunit.

Ceilalţi dădură din capete a încuviinţare.

- Nu el a fost de vină, ci balega aia care l-a fatat. Jude aia. Căca-m-aş în ea de zdreanţă.

- Şi el cum a luat vestea? se interesă Colin, cel mai vîrstnic dintre fraţi.

- Cum crezi? Tu cum ai fi luat-o?

- Numai în cur nu.

In glasul lui Terry se simţea sarcasmul, iar fraţii lui rîseră, desi se simţeau vinovaţi.

Louis oftă.

-Ascultaţi, o să-i dăm o mînă de ajutor, sau nu? Cred că are dreptate cînd spune că la mijloc e mai mult decît se vede cu ochiul liber.

Colin dădu din cap, apoi spuse:

- Totuşi, îl cunosc pe Nick Leary, şi e garantat ca o liră sterlină. N-are cum să fie implicat.

- Dar cui i-o fi dat prin cap să-l prade? Ştiu că a avut nişte probleme cu Leo Green, acu’ cîtva timp. Da’ Leo nu-i un bandit de gazometru. I-a dat doar o palmă şi-a terminat.

Terry se încruntă. Leo Green era dealer de arme şi droguri. Nici unele nici altele nu erau punctele forte ale lui Nick. El se ocupa strict de cluburi şi prostituţie, avînd ea paravan firma de construcţii care mergea în cîştig chiar si de una singură.

- De ce s-au certat?

- Leo îşi plasa marfa prin cluburile lui. Ştii cum e - iei cîţiva puşti ca să ducă înăuntru produsele. Din cîte-am auzit, a ieşit cu

cîntec şi un puşti era să moară. Căcaturi de E-uri şi Rohypnol - viol la şustă, în pastele mă-sii. Care-i problema dacă-mbeţi gagicile sau le dai puţină coca? Tinerii din ziua de azi nu mai au pic de clasă! Oricum, Nick Leary a prins de veste şi s-a dus totul pe copcă, da' Nick nu-i omu' căruia să-i tragi ţepe, se descurcă el şi singur.

Billy Clarke interveni şi el.

- Da' şi Leo se descurcă. Or fi ajuns ei la o-nţelegere, ceva, dacă n-a curs sînge.

Nimeni nu răspunse, iar Louis se duse la bar şi mai comandă de băut. Billy îşi privi fraţii. Parcă erau nişte clone, şi toţi împreună la aceeaşi masă formau un tablou redutabil.

- Şi cu Leary cum a rămas, totuşi? Cred că s-ar putea ca Leo Green să fi fost înfundat din răzbunare, cum ar veni?

Louis clătină din cap.

- Nu ştiu nici eu, da' am să-i spun lui Tyrell. E-n ultimul hal, de cînd a aflat că fi-su era gay.

Billy oftă.

- Da' oare chiar o fi fost? Ţiu minte c-am văzut un documentar despre curveţii ăştia, şi mulţi dintre ei o fac doar pentru bani, nu de plăcere. Nu-s poponari pursînge.

Terry şi Colin rîseră.

- Cînd te-ai uitat tu la un rahat de film documentar?

Billy roşi.

- Ştii cum e Caroline, se uită la toate nasolelile alea...

Ceilalţi fraţi se priviră, rîzînd şi mai tare. Caroline era o brunetă înaltă şi cu picioare lungi, cu ochi albaştri îndepărtaţi şi un trup de supermodel, şi o minte ca o capcană de oţel. Ea şi Billy se adorau, şi toţi fraţii aveau cîte o slăbiciune pentru ea. După doisprezece ani de căsnicie şi trei naşteri, încă mai arăta ca o adolescentă.

- Mie nu-mi place Leo Green, nici să mă-mpuşti! scrîşni Colin, ursuz.

- Ce ti-a căşunat?

El era cel mai taciturn dintre fraţi, gînditorul. Deşi adeseori părea un bufon aiurit, era de fapt creierul organizaţiei, în multe privinţe. Cînd vorbea, îl ascultau, pentru că spunea lucruri neobişnuite.

Bău din halba de bere, după care se şterse la gură zgomotos şi spuse:

- Cu ani în urmă, Leo a avut o nasoală cu un gagiu care aducea filme porcoase de la Amsterdam. Ala i-a tras o ţeapă, iar Leo, ştiţi ce-a făcut? Ca să vedeţi ce viclean poate să fie bulangiul ăla - a aranjat o vacanţă într-o rulotă cu nevasta şi copiii, a umplut maşina, pînă şi ciinele l-a luat, şi a ieşit în faţa gagiului, care era cu camionul. Gagiu' a ieşit din tunelu' Dartford, iar Leo l-a troznit cu-o rangă. Praf i-a făcut măgăoaia, de faţă cu nevastă şi copii cu tot.

Cînd au venit curcanii, Leo le-a servit o gogoaşă lacrimogenă că gagiul era să-i zboare de pe drum cu camionu', că era şi el un om nevinovat care mergea in vacanţă cu familia, şi-a pus mîna pe rangă doar fiindcă ăla voia să-i radă maşina cu copiii-n ea. Gaborii erau să-i dea şi-o medalie pentru curaj! Că doar gagiu' nu putea sa le spună la sticleţi care era treaba, nu? A ajuns la tribunal şi l-au înfundat pentru tulburarea liniştii publice, conducere agresivă, una, alta. Lui Leo i s-a părut de rîsu' lumii. Işi folosise propriii copii, ca să i-o plătească! Dacă ieşea pe dos, şi gagiu-l stîlcea pe el, şi pe urmă-i mai nenorocea şi maşina? Eu, unu', zic că-i în stare de orice. De-asta nici n-am avut niciodată treburi cu el.

- Deci crezi că s-ar putea să fi fost implicat în spargerea de la Leary?

Colin ridică din umeri.

- Nu ştiu. Nu zic decît că are de-a face cu puşti care-i plasează drogurile, aşa că se poate ca măcar să-l fi cunoscut pe Sonny. E dealer şi de arme, chestie care-l interesa pe Tyrell, nu? De unde-a făcut rost băiatu' de pistol, în primu' rînd. S-ar putea ca Leo să nu fie încurcat personal, da' să ne pună pe pista aia care trebuie.

- Cum adică, e dealer de arme? întrebă Louis, surprins.

Colin răspunse încet, ca şi cum l-ar fi vorbit unui copil de cinci ani:

- Dealer de arme i-atuncea cînd te duci la el acasă, şi-ţi vinde un pistol.

Rîseră toti din nou.

- Ce-am mai rîs. Credeam că era doar dealer de droguri, nu?

Colin ridică din umeri.

- Un tip de-ai mei a luat de la el un fier de toată frumuseţea, le vinde ieftin. Da' după cum îl ştiu pe Leo, trebuie să fie şi vreun clenci la mijloc, altfel n-are cum. Nu face opere de

caritate.

- Tyrell unde-i acum?

Louis ridică din umeri.

- E troznit de drog. De cînd a părăsit-o pe Sally, s-a schimbat. Nu mai poate să şi-l alunge pe Sonny Boy din minte. Da' cred că-i şi normal, dacă stai să te gîndeşti.

- Mie Sally aia nu-mi place, interveni Billy. Caroline mi-a zis că-i o tipă rece - şi-o ştiţi pe nevastă-mea, rareori vorbeşte de rău pe cineva.

Dădură cu toţii din capete. Semn al respectului ce i-l purtau Carolinei, toţi cei de la masă îi ascultau opiniile fară să stea pe gînduri - spre deosebire de propriile lor neveste şi iubite, cărora niciodată nu le cereau părerea şi pe care nici nu le-ascultau, decît cînd vorbeau despre casă si copii.

Despre teritoriul lor, cum ar veni.

- Mie-mi place de Tyrell, spuse Billy cu tristeţe.

- Un tip beton, şi cred că cu cît îi dă mai repede de capăt, cu atît mai bine-o să-i fie. Şmecherii numesc asta închidere.

Toţi îl priviră iar pe Colin, îngînduraţi. Ultimul lucru in care voiau să se gîndească era avortul care trecuse drept viaţa lui Sonny Boy.

Toţi îşi doreau o viaţă mai bună pentru copiii lor altfel, de ce-ar fi făcut atîtea sacrificii?

* * *

Sally îşi privea soţul, în timp ce acesta îşi împacheta ultimele haine în valiza mare pe care o ţineau de obicei pentru vacanţe. Nu-i venea să creadă că o părăsea cu adevărat.

- Pot să-ti aduc o cafea?

Era tot ce-i putea spune, semn că ar fi vrut să rămînă, şi o ştiau amîndoi. Dacă Tyrell accepta cafeaua, Sally s-ar fi aşteptat să încerce s-o sărute, poate şi să se culce cu ea. La început, l-ar fi refuzat, apoi s-ar fi înduplecat, şi dupa aceea toate ar fi fost la fel ca înainte. Tyrell îi văzu expresia rugătoare din ochi.

- Nu pot. Am întîlnire cu cineva şi sînt deja in întîrziere.

Ii vorbea pe un ton indiferent, şi ştia că o rănea, dar nu-i mai păsa. De cîte ori îi vorbise şi Sally lui Sonny Boy aşa, cînd acesta telefonase ca să ceară cu fraţii lui? Il întrerupea în mijlocul frazei, îi spuneau că dormeau, că învăţau, orice, iar Tyrell o

lăsase. Asta era partea cea mai rea, că şi el o lăsase, fiindcă nu fusese destul de bărbat ca să-i spună să-l lase pe bietul băiat în pace.

- Ei, atunci eu nu te mai reţin.

Tyrell zîmbi.

- Nici nu mă reţineai. Apropo, de ce nu mi-ai spus că Sonny sunase la mobilul tău, în Jamaica, în noaptea cînd a murit?

Ii văzu pe faţă expresia şocată.

- Poliţia ţi-a notat numărul printre ultimele lui apeluri. Au vorbit şi cu tine despre asta, sînt sigur.

- Nu mă găsise... le-am şi spus...

Dar lui nu-i spusese, iar acum Tyrell voia să se lămurească. O vedea bîlbîindu-se şi se bucura, căci aşteptase momentul potrivit ca să i-o spună.

- Conform înregistrării apelurilor, convorbirea a durat un minut şi douăzeci de secunde, aşa că nu-mi înşira baliverne. Ai făcut ceea ce făceai tu întotdeauna, nu-i aşa, Sal? L-ai expediat rapid, fiindcă nu suportai să se amestece în viata ta meschină si ocrotită.

Sally clătina din cap negativ.

-Toţi eraţi plecaţi...

- Dacă aş fi vorbit eu cu el, poate că nu mai făcea ceea ce-a făcut. Poate - poate numai - suna ca să ceară un ajutor, sau un sfat...

La asta, Sally rîse şi răspunse pe un ton dur.

-Voia bani. I-am zis să aştepte pînă ajungem acasă. Va să zică, şi-n vacanţă trebuia să plătim viciile maică-sii?

Tyrell îşi repezi faţa aproape de a ei, scrîşnind printre dinti;

-Eşti o pizdă, Sal! O pizdă rea, invidioasă şi...

CAPITOLUL 15

Jude se uita pe fereastră şi încerca să-şi calmeze nervii. Numărul la care încercase nu răspundea, şi devenea tot mai nervoasă ori de cîte ori suna din nou. Dar ştia că trebuia să meargă pînă la capăt.

- Domnul te va ajuta, Jude, dacă-L rogi.

Işi dădu ochii peste cap.

- Pe Domnul îl doare-n cur de mine, cum ştii foarte bine, Verbena.

Cealaltă femeie nu era şocată de cuvintele ei. Se aşteptase să le audă. Acum, însă, se ruga şi spera ca într-o bună zi Jude să vadă lumina şi să i se dăruiască Lui

- Greşeşti, fato. Şi acum, lasă-n pace telefonul ăla şi vorbeşte ca lumea cu mine.

Pe Jude o treceau toate sudorile, şi nu numai din nevoia de droguri, ci şi de nervi. Işi simţea propriul miros. Trebuia să ia banii si să se-ntoarcă acasă, unde se simtea în siguranţă, unde se putea convinge că viaţa revenise la normal.

- Pun pariu că pe-aici toţi se distrează de nu mai pot.

Verbena clătină din cap.

- Şi de ce să crezi asta, iubito?

Jude ridică din umeri.

- N-am tocmai parfumul lunii, nu? Acum, că mi-am pierdut copilul, bănuiesc că n-o să mai fiu binevenită aici.

- In casa mea vei fi binevenită întotdeauna, Jude, ştii bine.

Impulsiv, Jude o apucă strîns de mînă.

Verbena îşi pierduse un fiu, şi de-atunci nu se mai simţea în stare să iasă din casă. Uneori, acest lucru o nemulţumise pe Jude, care ştia că dacă bătrîna ar fi putut, ar fi scutit-o de un drum.

- Ce m-as face eu fără tine?

Prin cine ştie ce minune, Jude era sinceră, şi i se simţea în voce.

Peste cinci minute, Verbena îşi deschidea poşeta şi-i dădea lui Jude destui bani pentru un plic de zece, deşi amîndouă se purtau ca şi cum ar fi fost bani de mîncare. Era un joc pe care-l practicau de ani de zile, iar Verbena se întreba cînd avea să ia sfirşit strania lor asociere.

Numai o dată cu moartea uneia dintre ele, reflectă ea. Spera ca ei să-i vină rîndul prima. Atunci, în sfirşit, avea să poată ieşi din casă.

După ce Jude luă banii şi plecă, bătrîna se duse la fotografia cu mormîntul nepotului ei. Frecînd-o cu degetul mare, se gîndi la viaţa lui, conştientă că el fusese singurul om din lume care înţelegea de ce-i dădea ea bani lui Jude.

Sonny moştenise firea iertătoare a Verbenei, şi era tristă că nimeni nu mai recunoscuse vreodată acest lucru.

* * *

Nick îşi lăsase soţia într-o vinărie, cu prietenele, ducîndu-se apoi acasă pentru a se schimba şi a se odihni cîteva ore, ca să-şi

pună gîndurile în ordine.

După ce se îmbrăcă, ieşi din casă, pentru prima oară fără să-şi ia rămas-bun de la mama lui. Trebuia să plece, îl apăsau pereţii. Simţea nevoia să fie printre oameni.

Işi parcă Mercedes-ul sport într-un mic rond şi urcă pînă la etajul zece al unui bloc din Plaistow, cu lift murdar. Puţea. Cînd ieşi din cabină, îşi drese glasul şi scuipă zgomotos flegma peste balustrada de beton a balconului

Doi băieţi stăteau pe palier, postind un chiştoc, şi îi aruncară o privire scurtă. Nick trecu pe lîngă ei fară o vorbă şi bătu într-o uşă proaspăt vopsită în roşu.

Ii răspunse un tînăr blond, de vreo optsprezece ani.

- Mă întrebam cînd ai să mai apari pe-aici.

Nick zîmbi.

- N-ai putut să mai rezişti, iubiţel, te simţi singur?

Băiatul cu ochi mari si albaştri îl trase în antreu.

Mirosea a pui fript Kentucky şi a ochiuri.

- Mda, pentru moment.

Nick scoase din buzunar o sută de lire sterline, zîmbind.

- Inchide-ţi mobilul, în noaptea asta sîntem între noi, O.K.?

-.Orice vrei tu, Nick.

Continuînd să zîmbească, Nick replică:

- Ţi-aş fi putut spune şi eu la fel, scumpule. Şi-acum, dezechiparea şi nu te mai prosti.

* * *

- Eşti sigur că vrei să-l vezi?

Tyrell dădu din cap.

- Tyrell, chiar ţii neapărat să intri-n treaba asta? Leo-i un bulangiu de categoria grea, ştii bine.

- Categorie mai grea decît tine şi fraţii tăi? N-aş crede.

Louis zîmbi.

- Inţelegi tu ce vreau să spun. Sînt doar vorbe, dom’le. Dac-a avut vreo problemă cu Leary, asta nu putea să aibă nici o legătură cu băiatul tău, nu?

Tyrell ridică din umeri.

- E tot ce ştiu pe moment, dom’le. Gîndeşte-te. Ce mama mă-sii să caute el într-o casă ca aia, c-un sistem de alarmă ca la Fort Knox...

Louis oftă. N-avea chef s-o ia iar de la-nceput; parcă ar fi fost o placă stricată.

- Dacă Leary era acasă, alarma n-avea de ce să fie pornită, nu?

Tyrell clătină din cap.

- In ziare scria că era pornită parţial, adică numai la parter, în timp ce ei dormeau.

Deşi Louis confirmă, Tyrell vedea clar că nu-i erau deloc boii acasă.

- Vreau să zic, Leary e un tip dur. N-avea el nevoie de alarmă, ca tot omu' de rînd, nu? Gîndea la fel ca noi: cine-ar îndrăzni să ne jefuiască?

Tyrell rîse.

- Asta vreau să zic şi eu, cine-ar îndrăzni să-i spargă lui casa? Stai şi te gîndeşte!

Cu blîndeţe, Louis răspunse:

- M-am gîndit, amice, şi cred că singurul om care ar încerca să-l prade ar fi un băiat fară minte şi care n-are habar în ce se bagă. Un băiat ca Sonny al tău. Probabil a facut-o la libera inspiraţie, ştii că avea mereu nevoie de lovele.

Tyrell îşi termină zgomotos cutia de Red Stripe, apoi o storci şi o aruncă în direcţia lăzii de gunoi.

- Sonny al meu o fi avut multe defecte, nu neg, era doar un puştan fară minte, dar nici mort nu s-ar fi gîndit să spargă căsoiu' ăla. Cum am mai spus, nu-l prea dădea deşteptăciunea afară din casă. De ce tocmai pe Nick Leary? Pînă-n noaptea aia, Sonny nu furase decît...

Se întrerupse, aşa că Louis termină el în locul lui:

- Prieteni, vecini şi rude?

Ii era greu s-o audă spusă cu glas tare, dar acela era adevărul.

- Da' tocmai asta încerc să-ţi spun, Louis, n-avea experienţă pentru aşa ceva. Trebuie să-l fi ajutat careva. Poate Leo ştie ceva.

Louis ştia că n-ar fi avut nici un rost să-l contrazică.

- Ai şi tu dreptate... Hai să mergem. Colin şi ceilalţi au să ne-aştepte, O.K.?

Orice-ar fi avut de spus Leo Green, fraţii Clarke se asigurau că nu minţea. Tyrell avea noroc cu nişte prieteni ca ei, şi o ştia. Se ridică şi-l îmbrăţişă pe Louis.

- Trebuie să fac treaba asta, înţelegi? Trebuie să primesc o explicaţie despre ce s-a întîmplat.

Louis dădu din cap, deşi în sinea lui se întreba dacă nu cumva prietenul său cerea prea mult.

- Sper doar să afli ceea ce vrei, amice.

Tyrell îşi dădu la o parte cozile din faţă, răspunzînd cu tristete:

- Şi eu, Lou, fir-ar neamu' meu al dracu'... Şi eu.

* * *

Leo Green nu era deloc încîntat. Se pomenise cu fraţii Clarke în casa lui.

In casa lui.

Şi cum îşi spunea Colin, era într-adevăr o casă foarte frumoasă.

O vilă mare detaşată, în sudul Londrei, cu grădină întinsă, atît de plină de copaci încît de pe stradă casa nici nu se vedea. Acest lucru îi convenea de minune lui Leo, care avea nevoie de discreţie pentru activităţile sale. Nu strica nici poarta electrică, precum şi cei doi dobermani care patrulau prin grădină douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămînă, primiţi de la un prieten care ţineau o groapă de gunoi. Cîinii de la groapa de gunoi erau cei mai buni, căci nu simţeau cu adevărat afecţiune pentru nimeni şi nu-l respectau decît pe omul care-i hrănea. Nici vorbă ca gaborii să intre-n casa aia fară să-l anunţe cu destul timp înainte.

Spre deosebire de fraţii Clarke, fireşte, care puteau să intre-n dormitorul lui şi să se pişe pe nevastă-sa-n pat fără ca nimeni să sufle o vorbă, şi cu atît mai puţin el. Tocmai asta-l zădăra pe Leo. Işi achitase partea de pupincurism în tinereţe, întrecîndu-i treptat pe toţi cei pe care-i periase, pînă ajunsese în vîrf. Acum el era cel care dădea ordinele, cel pe care-l ascultau toţi, în lumea lui - şi cînd colo, o forţă mult mai puternică îi invadase cabinetul spaţios şi elegant, şi nu-i convenea, nu-i convenea deloc.

- Ceva de băut, Leo? Mi-e gîtul uscat ca o cîrjă de bărzăune.

Sărind de pe scaun, Leo spuse pe un ton de scuză:

- Sigur că da. O bere merge?

Colin Clarke dădu din cap.

- Vor fi aici într-un minut, şi atunci putem să ne-apucăm de treabă. Nu te reţinem, aşa-i?

Ştia că-l reţineau, dar puţin îi păsa, şi mai ştia şi că şi Leo ştia acest lucru.

- Vai de mine! Pot s-ajung cînd vreau în vizita aia.

Vorbise fălindu-se. Voia să le dea de înţeles că era un om puternic.

Billy rînji.

- O-mpuţită de-vizită? Cine mai are vizite, în zilele noastre?

Clătina din cap, chipurile nemulţumit, şi spuse cu glas sonor, de parcă Leo ar fi fost tare de urechi.

- O vizită medicală, poate?

Sarcasmul nu scăpă nimănui, şi toţi cei din încăpere izbucniră în rîs.

La asta, Leo explodă. Vorbise cu Carlos Brent şi ştia că-n cele din urmă aveau să ajungă şi la el, dar al dracului să fi fost dac-avea de gînd să se lase cu una, cu două.

- E vorba de fierul pe care i l-am vîndut lui Carlos Brent şi-a fost folosit împotriva unuia din echipa voastră? Doar că, o dată ce-mi vînd produsele, nu mai răspund de ele. Plasez peste tot, doar n-o să mă acuzaţi pe mine pentr-un glonţ rătăcit.

Terry era iritat. Se ridică de pe canapeaua de piele neagră D.F.S. şi se răsti.

- La cine mă-ta strigi tu, bă?

Leo îl privi lung, întrebîndu-se de ce, cînd avea casa plină de arme, nu-i împuşca dracu' pe toţi o dată pentru totdeauna.

Billy salvă situaţia, ca întotdeauna.

- Şezi blînd, Terry. Şi tu, Leo, adu berile alea. Ceilalti vor fi aici imediat, şi-atunci trecem la afaceri.

Cuvîntul „afaceri" era o muzică în urechile lui Leo.

- Deci, sînteţi hotărîţi să cumpăraţi?

- S-ar putea. Vrem s-aruncăm o privire, înţelegi, pînă să ne hotărîm.

In timp ce Billy vorbea, se auzi soneria, iar Leo consultă monitorul, după care deschise. Gărzile lui ar fi percheziţionat pe oricine intra, dar nici unul dintre cei de faţă n-ar fi permis una ca asta, şi fusese nevoit să-i primească pe încredere.

In cameră apăru Louis, împreună cu amicul său, Tyrell. Deşi nu era nici pe departe la fel de uriaş ca fraţii Clarke, Tyrell arăta şi el impresionant. Era un om înalt, chipeş şi furios. Vechiul

Tyrell, de pe vremea cînd toţi fuseseră copii. Pe-atunci, se descurcase întotdeauna singur. Anii trecuseră, iar el se însurase cu Sally şi devenise un domn respectabil. Acum, însă, era iar cel din trecut - cu înverşunare.

- Ce faci, Leo? De mult nu ne-am mai văzut.

Leo dădu din cap spre noii-sosiţi, cu inima bubuindu-i în piept. Se cam aşteptase ca Tyrell să apară, dar în acel moment, numai de-aşa ceva n-avea nevoie.

* * *

Nick zăcea pe pat, simţind cum îl învăluia familiara repulsie.

De ce-o făcea?

In parte, îl excitau sordidul şi promiscuitatea. O ştia, şi se întreba de ce. Patul avea aşternutul mototolit, aşa cum îl găsise. Frankie servea o anumită clientelă, şi la fel ca Nick, nici pe ceilalţi nu-i prea preocupa ambianţa. Era o cocină prima-ntîi, care mirosea de te trăsnea. Ii simţea duhoara în gură. Luă sticla de vodcă şi trase o duşcă prelungă, sperînd să-şi alunge gustul, deşi ştia că era zadarnic.

Pe noptiera zgîriată era o bucată de oglindă, fără ramă. Liniile albe şi pufoase erau tăiate cu grijă - singurul lucru îngrijit din toată magherniţa.

Priză una şi, dîndu-şi capul pe spate, trase din răsputeri pe nas. Nu era marfă de calitate, dar în fond, nu de la el provenea. Nasul începu să-i curgă aproape imediat, iar Nick şi-l şterse cu dosul mîinii.

De ce-l excita mirosul de jeg şi spermă? De ce un trup folosit şi supt de sînge îi provoca cele mai tari erecţii? De ce nu putea fi şi el ca alţi bărbaţi, cu dorinţe şi nevoi normale? De ce nu-l atrăgea propria lui soţie, cu care majoritatea bărbaţilor s-ar fi zbenguit fericiţi ore în şir?

Trupul slăbănog al lui Frankie era plin de zgîrieturi şi vînătăi. In timp ce-i vedea capul cu păr blond murdar bîţîindu-se în sus şi-n jos, Nick simţi o nevoie irezistibilă să juiseze. Apucîndu-l strîns de părul vopsit, se încordă şi se cutremură prelung, împingîndu-se cu putere în gura lui Frankie, pînă auzi icnetele familiare care-l scoteau din minţi.

Ejaculă, vorba aia, ca trenul. Zîmbind, se îmbrăcă repede şi ieşi din apartament în mai puţin de-o secundă Frankie avea

multe calităţi, dar nu şi o conversaţie interesantă.

Fluierînd, Nick apăsă pe butonul liftului. Aerul răcoros al nopţii îi mîngîia plăcut pielea, şi încă mai respira chinuit, în timp ce cobora spre maşină.

Peste cîteva ore, avea să-l umple cunoscuta silă de sine. In cîteva ore, urma să-şi reprime încă o dată senzaţiile sexuale, din ură de sine. Dar, pentru moment, savura starea de saţietate care-l învăluia.

Şi, o dată ce venea vinovăţia, ca întotdeauna, avea s-o savureze, în chip straniu şi pervers, şi pe aceea.

* * *

- Şi-atunci, ce vă interesează?

Tonul lui Leo redevenise neutru, dar numai cu preţul unui suprem efort.

Terry rînji.

- Vrem o armă, ca aia pe care-ai vîndut-o recent, de l-a doborît pe unul dintre cei mai buni oameni ai mei.

Leo simţi imediat sarcasmul. Se bucura că le ceruse gărzilor să-l lase singur. La drept vorbind, se şi aşteptaseră să se descurce fără ei cu haita aia de hiene.

- N-am de dat nici o explicaţie. Le plasez altor dealeri, cum e Carlos, ştiţi şi voi cum merge. O dată ce marfa pleacă de la mine, nu mai răspund de nimic.

Colin şi Billy îl priviră cu nişte expresii care-i dădură de înţeles că era mai bine să se lase păbugaş. Ştia că era rău să-şi piardă cumpătul, dar în ultima vreme toate afacerile păreau să se suprapună, şi-i era din ce în ce mai greu să mai spună cine era rău şi cine bun.

- Ce vreţi, un pistol?

Tyrell dădu din cap, iar Leo înţelese că el voia să cumpere, şi-l întrebă:

- Ce tip?

- Semiautomat, preferabil spaniol, cu cartuşe para-bellum.

Citise în ziar toate informaţiile despre arma găsită asupra lui Sonny.

Leo era impresionat. Rareori venea la el cîte unul care nu voia să se joace de-a cowboyii două ore, înainte de a cumpăra cel mai ieftin model. Dacă ar fi primit cîte o liră sterlină pentru

fiecare dintre ei, ar fi ajuns mai bogat ca Elton John.

Deschise un sertar şi scoase un pachet cu mănuşi de latex. Oricine se atingea de armele lui trebuia să şi le pună dinainte; de asemenea, le curăţa după fiecare folosire. Ultimul lucru de care aveau toţi nevoie era să-şi lase amprentele pe un pistol cumpărat pe urmă de altcineva şi folosit într-un jaf sau omor.

- Ştii ce vrei, Tyrell, şi te admir pentru asta, amice.

Deschise un dulap şi scoase un obiect învelit în piele. Despachetîndu-l, i-l întinse lui Tyrell, reverenţios.

- Asta e un semiautomat, fabricaţie spaniolă, la preţ bun. Pentru tine, doar o mie. Din cîte ştiu, n-a fost folosit niciodată în ţara asta, aşa că are un pedigree bun, în felul lui. Partea cea mai frumoasă e că poate să tragă şi foc cu foc.

Deschise încărcătorul, continuînd încîntat:

- Dar dacă tragi de siguranţa asta, poţi să razi o cameră plină de oameni.

Le zîmbi celor din jur, care zîmbiră la rîndul lor, admirîndu-i gluma.

- Nu e greu, doar cinci livre jumate încărcat, şi e foarte comod de mînuit sau ascuns. Un pistolaş excelent. Bubuie tare, dar şi asta-i uşor de ascuns.

Tyrell cîntări pistolul în mînă, înţelegînd prea bine ce-i atrăga pe tineri la el. Le dădea un sentiment de putere, să aibă la ei un obiect atît de ucigător.

Leo îi privi chipul şi zîmbi din nou, înţelegînd mai bine ca oricine senzaţia. Era un fanatic al armelor de foc încă din copilărie, aşa că fusese cel mai firesc lucru să le dedice toată cariera lui.

- Pe moment, circulă o mulţime prin jur. Sînt aduse înapoi din zonele de război, de către militarii britanici care se-ntorc de-acolo. Le colectează după orice conflict ca pe nişte trofee şi e clar că nu-s luate în nici o evidenţă, nu? Nimeni nu ştie că le au la ei. Am un furnizor în urmată care le cumpără, şi ajung aici, unde aşteaptă oameni ca tine. Gaborii mor de ciudă cînd le dau de urmă, da’ nu prea au ce să facă. De-a lungul anilor, mi s-au oferit chiar şi pistoale de-ale poliţiei. Uluitor, ce efect poate avea un salt în rata ipotecilor, asupra economiei la negru.

Deschise alt dulap şi puse un Uzi în mîinile lui Terry Clarke. Aşa cum se şi aşteptase, lui Terry îi plăcea la nebunie.

Leo mai turnă un rînd, aşteptîndu-i să ajungă la esenţa

problemei. Căci aveau o problemă, şi bănuia că era singurul om care putea să le-o rezolve.

CAPITOLUL 16

Leo era relaxat; făcea lucrul la care se pricepea cel mai bine. Coborîse chiar şi în pivniţă, de unde-şi adusese cele mai scumpe jucării, deşi de-acum ştia că nu prea avea şanse să facă o vînzare.

Fraţii Clarke erau relaxaţi şi ei, ascultîndu-l cu cît entuziasm vorba despre arme. Pînă şi Terry uitase de orice rîcă. Erau hotărîţi să apeleze la Leo cu proxima ocazie cînd aveau nevoie de fiare, iar Leo ştia că-i captivase şi se bucura.

Colin îl privea nervos pe Terry. Acesta era un om destul de dificil şi fară să se înarmeze pînă-n dinţi. Dacă n-aveau grijă, putea să cumpere necontrolat, ca o fată din Essex în Lakeside.

Ultimul lucru de care avea nevoie Terry Clarke era un pistol, aşa că fratele său se hotărî să le reamintească tuturor de ce veniseră acolo.

- Faci afaceri cu Nick Leary, nu? îl întrebă el pe dealerul de armament.

Leo simţi că inima-i cădea printre măruntaie şi, cu o privire de scuză spre Tyrell, răspunse:

-Ştii bine că da, Colin.

Dispoziţia din cameră se schimbase. Toţi începură să pună pistoalele la loc pe birou. Distracţia se sfîrşise, iar fraţii Clarke aşteptau reacţia lui Tyrell.

- Am auzit că ai avut o problemă cu el, acum cîtva timp.

Tonul lui Tyrell era neutru, lucru pentru care Leo îi fu recunoscător.

- Am probleme cu mulţi, regulat, e firesc aşa ceva, cînd faci comerţ cu arme.

In timp ce împacheta la loc o carabină, continuă cu emfază:

- Mi-a părut rău cînd am auzit de băiatul tău, dar Nick, cu toate defectele lui, reale sau nu, n-a făcut decît ceea ce-ar fi făcut oricine.

Tyrell ştia că Leo avusese nevoie de mult curaj ca să spună aşa ceva în faţa fraţilor Clarke, atitudine pentru care îl respecta.

- Nu-i port pică, şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

Leo ştia că spunea adevărul.

- Totuşi, ceea ce mă interesează e cine l-ar fi putut pune pe băiatul meu să intre în casa lui Leary.

Intrebarea îl descumpăni pe Leo, care însă avea destulă minte ca să înţeleagă unde voiau să ajungă.

- Ce încerci să-mi spui? întrebă el cu glas scăzut.

Tyrell oftă.

- Te întreb: poate vreun cunoscut de-ai tăi avea de-a face cu Sonny? Trebuie să ştiu dacă era asociat cu cineva care l-ar fi putut împinge pe căi greşite.

- Adică vrei să zici că înainte fusese nevinovat?

Celălalt clătină din cap.

- Nu, dar nici atît de rău pe cît se spune despre el nu era. Cel puţin, nu cred.

Leo rîse dispreţuitor.

- Băiatul tău nu era tocmai un înger neprihănit, dacă-nţelegi ce vreau să zic.

La asta, Tyrell făcu cîţiva paşi spre el, ameiniţător, replicînd încet:

- Ai grijă naibii ce zici. Asta de care faci mişto acum tot băiatul meu era. Vorbeşti despre el de parc-ar fi fost un bandit.

Leo oftă.

- Dacă asta a fost...

Voia anume să-l irite, iar Terry îi urmărea cu ochi sclipitori cum se provocau unul pe altul.

- Am mai auzit şi că era fătălău, îl întărîtă şi mai mult Leo pe Tyrell.

- Am impresia că ştii o droaie despre el. Sigur nu v-aţi întîlnit niciodată?

Leo, care pînă atunci abia se stăpînise, îşi pierdu calmul, strigînd la Tyrell:

- Nu stiu decît ce vorbeşte lumea. Nick a fost distrus de ce i se întîmplase. Da' concluzia e că bulangiul ăla mic a primit ce-a căutat. Norocul lui că n-a intrat aici, fiind- că-l împuşcam fără să stau o clipă pe gînduri.

Fierbînd de furie, îşi turnă un brandy şi continuă zgomotos, grozăvindu-se:

- Aşa că să nu intri tu-n casa mea şi să-ncerci să mă iei la rost, Hatcher, fiindcă n-o să-ţi meargă! Problema mea cu Nick a fost privată. N-o discut de faţă cu cine se nimereşte, să-ţi intre asta-n căpăţîna aia smolită!

Felul cum rostise cuvîntul „smolită" îi făcu pe toţi să se holbeze, privindu-se cu expresii neîncrezătoare. Tyrell fu uluit de ura din glasul lui. Nu-i venea să creadă ce auzise, la fel ca şi celorlalţi.

Louis explodă:

- Cu cine mă-ta crezi că vorbeşti?

Făcu un pas ameninţător spre Leo, care avu inspiraţia de a se retrage. Işi dădu seama că făcuse gafa deceniului şi încercă să-şi retracteze cuvintele.

- N-am vrut să te jignesc, Tyrell, dar în ultimii zece ani aproape toate fiarele mele s-au dus la ăia din Indiile de Vest. Sempuşcă-ntre ei din nimic! Negru pe negru, aşa zic. Eu, personal, aş zice bou pe bou. Băiatul tău a intrat în casa lui Nick şi a încercat să-l fure. L-a prins şi a murit. Imi pare rău, amice, da' cred că ce-a căutat, aia a găsit. Nici mai mult, nici mai puţin. Imi pare rău pentru ce ţi-am zis, da' aş fi un mincinos dacă n-aş vorbi cinstit. Ai voştri vor arme, eu le vînd - asta e. Dacă băiatul tău a fost înarmat, atunci eu, unul, nu mă mir, O.K.? Şi poate c-am ajuns rasist la bătrîneţe, da' dac-ai fi în locul meu, şi tu ai simţi la fel. Mereu am de-a face cu negrotei idioţi, şi ştii ceva? Toţi au cîte-un căcat de vendetă, cîte-un cont de reglat, cum ai

şi tu acum. Şi eu le vînd, fiindcă mă rog să se-mpuşte unii pe alţii şi să facă curăţenie pe străzi şi pentru noi. Aşa c-acuma ştii dracu', da?

Tyrell se ridică. Ochii lui, de obicei atît de prietenoşi, erau acum aproape negri de furie.

- Asta-i tot ce vezi? strigă el. Cozile mele? Aici m-am născut, aici am trăit, şi ştiu că ăştia de-alte voi fac toate problemele. Crezi că nu vă pun şi eu pe voi în aceeaşi găleată?

Privi înjur. Leo nu ştia ce să spună. Prin cine ştie ce minune, Terry fu cel care salvă situaţia.

- Calmează-te, Tyrell. Din cîine slănină nu se face, cum zicea mereu maică-mea.

Toţi tăcură cîteva momente, apoi izbucniră în rîs. Pînă şi Leo rîdea, deşi nu prea ştia de ce.

Terry se întoarse spre el şi spuse:

- Iau fierul spaniol.

Leo se bucura să schimba subiectul şi să-şi cîştige cîteva lire sterline. Luă banii şi se abţinu să-i numere. Numai de-o nouă ceartă nu mai avea nevoie.

- Tu ai dat fierul pe care l-a folosit băiatul lui Tyrell, Leo? Iţi jurăm că, dacă da, n-ai să păţeşti nimic, îi spuse Billy. Vrem doar să ştim de unde-avea o marfa de calitatea aia.

Clătinînd din cap, Leo spuse arogant:

- Nu. Da', crede-mă, chiar dacă-1 avea de la mine, tot nu v-aş spune.

Nimeni nu răspunse, iar Tyrell îl lovi cu pumnul în cap, din răsputeri. Cînd Leo căzu la podea, îi spuse încet:

- Mai du-te-n mă-ta, albule. Fă bine şi află cine-s prietenii tăi înainte să mai ieşi pe stradă pe viitor, fiindc-o să am grijă să-ţi facă cineva de petrecanie.

Il împunse în piept, facîndu-l să se strîmbe, în timp ce continua sardonic:

- Sînt cel mai negru coşmar al tău, Leo. Un cioroi care poartă pică. Şi ştii ceva, Brînzosule? Acum am pică pe tine.

* * *

Kayleigh Kalibos era măritată cu un grec spărgător de bănci, şi toată lumea ştia că Tammy Leary se culcase cu el. Dar Tammy avea o memorie selectivă şi, la fel ca în urmă cu cîteva

luni, n-o deranjă că nevasta fostului ei amant se alătură să bea şi ea ceva, în vinăria lui Suzy Snaith. De fapt, uitase toată aventura. Doar împunsăturile lui Kayleigh i-o amintiră. Kayleigh, după cîte se părea, nici nu uitase, nici n-o iertase pe Tammy. Soţul ei făcuse destule măgării la viaţa lui, dar să se culce cu nevasta lui Nick Leary fusese cea mai mare prostie.

Kayleigh era la fel de beată ca Tammy, de-asta şi avea chef de scandal. Dacă afla, soţului ei nu i-ar fi venit să creadă. Incă se mai temea ca Nick să nu afle că nevastă-sa-l înşelase cu el, şi să-l omoare.

Tammy ieşi dintr-o cabină de toaletă şi-i zîmbi amical lui Kayleigh. Fiona şi Melanie tăiau linii de cocaină pe placa de granit, aşteptînd scandalul. Tensiunea creştea, iar în aer se simţea electricitatea pe care n-o poate provoca decît un amestec de hormoni, vodcă şi cocaină.

In timp ce Kayleigh intra într-o cabină, Melanie spuse în şoaptă:

- Hai să scăpăm de ea, Tams. E cu capsa pusă, şi n-ai nevoie de scene.

Tammy rîse, aşa cum Melanie se şi aşteptase.

- Mai dă-o-n aia mă-sii.

O spusese cu voce foarte tare, iar Melanie se aşteptase si la acest lucru.

Kayleigh ieşi din toaletă clătinîndu-se şi, în timp ce-şi verifica machiajul, o împinse involuntar pe Tammy, care tocmai se pregătea să prizeze o linie mare de cocaină. Nu era nevoie de mai mult. Tammy se ridică şi o pocni în faţă cu toată puterea.

Kayleigh, care avea vreo şaptezeci de kilograme, se împletici pe spate. Oricît era de scundă, Tammy ştia să se bată, cu atît mai mult cu cît îi şi plăcea.

Totuşi, nici Kayleigh nu era o păpădie şi, cum avea cu aproape douăzeci de kilograme mai mult decît Tammy, curînd încăierarea ieşi din toalete, continuîndu-se în bar. Clienţii se dădură repede la o parte. Kayleigh luă o sticlă de vin de pe o masă şi o ridică, gata s-o trîntească peste coafura scumpă a lui Tammy. Un bărbat masiv, pe nume Greg Peterson, i-o smulse repede din mînă, şi ajutat de încă trei prieteni, reuşi în sfîrşit să le despartă pe cele două femei.

- Scoateţi-le de-aici! strigă Suzy Snaith.

Era cam greu să le tragă spre uşă pe două femei care se

altoiau înjurînd, şi toată treaba dură cam cinci minute.

- Te-nvăţ eu minte să ţi-o mai tragi cu bărbată-miu!

Tammy rîse.

- Nu, scumpo, eu ar trebui să te-nvăţ pe tine să ţi-o tragi cu bărbată-tu, nu?

Aceste cuvinte declanşară bătaia secolului.

Ca scoasă din minţi, Kayleigh se smulse din braţele celui care o ţinea, dar Tammy o aştepta deja, pregătită. Işi înfipse tocul-cui în piciorul bărbatului din spatele el, care scoase un ţipăt, şi se repezi drept spre Kayleigh. Şi amîndouă continuară să se cotonogească într-o veselie.

Poliţia sosi la faţa locului peste cinci minute.

* * *

Tyrell stătea în maşină, lîngă toaletele publice. De multe ori trecuse pe-acolo, fără să le învrednicească nici e-un gînd. Acum vedea cîţi băieţi forfoteau prin jur şi-i venea să vomite.

In timp ce-şi aprindea încă un Marlboro Light, o bătaie uşoară în geam îl facu să tresară. Un băiat blond, de vreo cincisprezece ani, îi zîmbea.

Tyrell deschise repede fereastra.

- Ce vrei?

- Eşti nou?

Abia atunci îşi dădu seama că băiatul căuta un client. Socul îl făcu să amuţească.

Arăta el a poponar?

Trase adînc aer în piept.

- Lucrezi de mult pe-aici?

Băiatul dădu din cap, apoi dădu să deschidă portiera.

- Hai odată, dom'le. Mi-a-ngheţat curu'. Mi-l vrei sau nu?

Tyrell se hotărî într-o fracţiune de secundă şi-l lăsă pe băiat să se urce în maşină.

- Unde mergem, dom'le?

- Ce vrei să spui? întrebă nedumerit Tyrell.

Zîmbindu-i, băiatul răspunse:

- Chiar că eşti nou. Doar nu putem să ne-o tragem pe stradă,

sub felinare, nu? Hai să mergem în parc.

Tyrell pomi maşina, tremurînd de teamă să nu dea poliţia peste ei. .

N-ar fi rezistat.

Dar reuşi să iasă din parcare fără nici un incident, iar băiatul începu să-l îndrume spre locul cel mai potrivit.

* * *

Nick vedea clar cît de beată şi drogată era Tammy, şi ştia că poliţistul putea să vadă şi el.

- Da-l iubesc în mă-sa...

Incerca să-şi sărute soţul, iar el încerca s-o ţină la distanţă.

- Iţi mulţumesc pentru discreţie.

Poliţistul îl privea cu milă. Se vedea clar că Tammy, deşi bătută şi plină de vînătăi, învinsese - era prea entuziasmată.

- S-a depus vreo plîngere?

Agentul mai vîrstnic clătină din cap.

- Doar du-o acasă, dom'le, că ne-a făcut capetele uite-atîta.

Tammy zăcea parţial culcată pe o canapea de plastic din secţie, chinuindu-se să nu adoarmă. Chiar atunci intră şi Detectivul Inspector Rudde, care-l chemă pe Nick într-o cameră de interogatoriu.

- E totu-n regulă, Nick?

Nick dădu din cap.

- Acum cu cine s-a mai luat la bătaie?

Glasul lui Nick suna obosit, iar Rudde presupuse că avusese o noapte destul de grea.

- Cu Kayleigh Kalibos. Bărbatu-său a venit deja şi-a luat-o, şi pot să-ţi spun că n-aş vrea să fiu în pielea ei, cînd au să ajungă acasă.

Nick ştia că soţul lui Kayleigh se temea de o răzbunare din partea lui, iar Rudde era şi el conştient de acelaşi lucru.

- Despre Gary ai mai auzit ceva?

Clătinînd din cap, Rudde spuse înţelepţeşte:

- E clar că-i ceva necurat la mijloc, da' din cîte-am înţeles, nu reuşesc să dea de nici o pistă. Totuşi, îl ştii pe Gary. Se-amestecase prin atîtea, încît nu mai era decît o chestie de timp pînă să-l frigă careva.

- Mie-mi spui? Şi pe mine a-ncercat să mă ţepuiască de cîteva

ori, da'chiar şi-aşa, îmi pare rău pentru ce i s-a întîmplat. I-am dat nişte bani nevesti-sii, nici nu puteam altfel, a lucrat pentru mine ani de zile.

Rudde încercă să schimbe subiectul.

- Apropo, Tammy avea la ea nişte cocaină de gradul A. Am rezolvat-o, da' trebuie să vorbeşti cu ea, Nick. Dacă se mai repetă, nu mai pot s-o scap şi-a doua oară.

Oftă.

- Dacă se-aude la ziare ce-a fost aici, au să fie-ntr-al nouălea cer - ştii cum e, mai ales după tot ce s-a-ntîmplat.

Nick dădu iar din cap.

- A afectat-o foarte tare, trebuie să înţelegi.

Detectivul zîmbi înţelegător. Nick ştia că, la fel ca toţi ceilalţi, şi Rudde se întreba în sinea lui de ce nu-i ardea lui Tammy o mamă de bătaie.

- Ei, atunci o las în mîinile tale mai mult decît capabile. Apropo, Nick, e bine să ştii: tatăl lui Sonny Hatcher, Tyrell, umblă şi scormoneşte, crede că l-a pus cineva pe băiatul lui să-ţi calce casa. Aşteaptă-te să-l vezi sau să auzi despre el la un moment dat, O.K.?

Nick era şocat, iar Rudde observă.

- E ca orice părinte, dom'le, încearcă doar să înţeleagă ce s-a întîmplat. Nu-ţi poartă ranchiună, ştiu sigur. Nu încerc decît să te previn, ca să fii pregătit.

Nick zîmbi.

- Iţi mulţumesc. Şi acum, ar fi timpul să-mi duc scumpa soţie acasă.

O auzeau pe Tammy rîzînd răguşit, iar sunetul făcea chipul lui Nick să arate şi mai palid şi tulburat. Rudde nu fusese căsătorit niciodată, lucru pentru care era nespus de recunoscător. Cu cît vedea mai multe căsnicii de-aproape, cu atît îl atrăgea mai puţin ideea de a-şi lega de gît o piatră de moară pentru tot restul zilelor.

- A băut toată ziua?

Nick dădu din cap. Ştergîndu-şi faţa cu o mînă, oftă şi spuse trist:

- Ştiu ce crede lumea, dar lui Tammy i-a fost foarte greu, să ştii. Cîteva pahare şi un pic de marfa o mai calmează.

Rudde nu răspunse. în schimb, îl privi pe Nick Leary cum ieşea din cameră, în timp ce de-afară nevastă-sa se auzea

vărsîndu-şi maţele, şi se minună din nou ce noroc avea că nu-l trăgea aţa spre însurătoare.

CAPITOLUL 17

Băiatul se numea Lomax, William Lomax, şi lucra sub numele de Willy. Tyrell se hotărî să-i spună Lomax - sau, mai simplu, Will.

- Şi-atuncea, ce vrei? îl întrebă băiatul.

Tyrell parcase la umbra unor copaci de lîngă parcarea locală. Prin întuneric, putea distinge siluete de bărbaţi şi băieţi pe lîngă gardurile parcării. Nu crezuse să vadă vreodată aşa ceva. Unii trecuseră printr-o spărtură din gard, în tufişuri, şi-şi dădea seama din nou că acolo fojgăia o lume subterană despre care nu ştia nimic.

Dar, în fond, de unde să fi ştiut?

- Ascultă, domnu', n-am timp toată noaptea. Dacă voiai doar o labă, puteam să rămînem la vilă.

Tyrell îl privi din nou pe băiatul neîngrijit de lîngă el.

- La vilă?

Puştiul rînji.

- La buzi... la toalete? De unde m-ai agăţat.

Apoi, rîse mai tare.

- E prima oară că vii?

- Nu vreau să fac sex cu tine.

Glasul lui Tyrell tremura de emoţie, iar băiatul îl înţelese greşit. Punîndu-i uşor o mînă jegoasă pe coapsă, spuse cu glas

gutural:

- Haide, nu fi prost. O să fie ca lumea.

Şi, zîmbind, îl mîngîie între picioare, ajungînd cu mîna la fermoarul blugilor.

Fu plesnit mult mai tare decît ar fi crezut că era posibil. Usturimea îi umplu ochii de lacrimi, iar Tyrell se ruşină un moment că se descărcase pe un puşti nevinovat.

-Ascultă, domnu', eu nu pentru d-astea viu acilea, nu fac treburi d-alea cu durere.

Deblocă portiera, încercînd să iasă. Tyrell îl luă de brat cu blîndete.

- Nu vreau sex, fiule, am nevoie doar să aflu cîte ceva despre un băiat pe nume Sonny Boy.

Cuvintele lui îl opriră pe Will în loc. Atmosfera devenise încărcată. Tyrell îi simţea teama şi-i spuse pe cel mai prietenos ton de care era în stare:

- Te plătesc pentru orice informaţii îmi dai.

Băiatul încă mai ezita.

- Şi-am să te plătesc bine.

In sfirşit, se relaxă din nou. Işi aprinse o Benson şi, după ce trase alene, spuse:

- Eram amici, atîta tot. Ce vrei să ştii?

Suflă fumul cu zgomot, iar Tyrell se mai destinse.

- De cînd îl cunoşteai?

Lomax ridică din umeri.

- De vreun an, aşa... în ultima vreme, nu prea se mai învîrtea pe la vilă, cred că ştia pe cine să agaţe. L-ai cunoscut?

Tyrell dădu din cap.

- Bun băiat, Sonny, a avut o viaţă grea.

Băiatul trase iar din ţigară.

- Cît îmi dai?

- Depinde de cît îmi spui.

- Ce vrei să ştii?

Tyrell scoase două hîrtii de cincizeci de lire sterline şi spuse încet:

- Pe scurt: tot ce ştii despre el.

- E un bufet după colţ. Mai bagă şi-un mic dejun pe toată ziua şi facem tîrgu'.

Tyrell porni maşina, bucuros să scape de umbrele din jur care se strecurau prin tufişuri cu băieţi tineri, încercînd să se

convingă că nu făceau nimic rău.

* * *

Jude era drogată.

In timp ce zăcea pe canapea, simţind cum plutea, puse ţigara în scrumieră şi o lăsă să ardă, urmîndu-şi gîndurile şi sentimentele. In sfirşit obţinuse destui bani pentru dealer, luînd de trei ori muie una după alta. Nu folosise prezervativ la nici una.

Incă mai simţea în gură gustul amărui-sărat, chiar şi după o jumătate de sticlă de vodcă. Dar primise ce voia şi acum n-o mai interesa decît să se relaxeze. Erau singurele ocazii cînd se putea gîndi la Sonny Boy fără s-o apuce furia. Insă, orice s-ar fi întîmplat, avea să se asigure că era despăgubită cu vîrf şi-ndesat pentru moartea lui.

Nick Leary era cunoscut, după cît se fudulise pe la televizor şi dăduse interviuri în ziare. Ei bine, îi era dator, iar Jude era hotărîtă să primească tot ce i se cuvenea. Ştia, de pildă, că amicul lui, Gary Proctor, îl adusese pe băiat acolo. Mai ştia şi că Nick Leary ar fi plătit bine ca să nu se afle asta, mai ales acum, că Gary Proctor murise. Sonny îl plăcuse pe Proctor, spunea că era un tip de treabă. O fi fost, cine ştie...? Acum era oricum prea tîrziu.

Se temea, ştia ce-i spusese Sonny şi cum să folosească informaţiile, dar frica de a-i cere socoteală lui Proctor fusese prea puternică. Iar acum Proctor era mort, si nu-i mai rămînea decît să se ducă la Leary; el era eroul zilei, iar pentru asta trebuia să plătească.

In timp ce se topea în mobilă auzi un zgomot şi, deschizînd ochii, îl văzu pe Gino stînd în picioare, lîngă canapea. Ii zîmbi visător. Nu spuse nimic nici chiar cînd tinărul începu să-şi ardă o doză. Se întorsese, numai asta conta.

* * *

Bufetul ţinea deschis toată noaptea, aşa că era destul de aglomerat, dar reuşiseră să găsească o masă într-un colţ, iar Tyrell comandase un mic dejun copios, cu cartofi prăjiţi şi pîine cu unt. Mai ceruse două căni de ceai şi două cutii de Tango de

portocale. Luă sucurile din frigider şi se duse să-şi ia restul de la barman.

- Să nu stea mult pe-aici, e clar?

Tyrell îl privi mirat.

- Cum adică?

Barmanul, un turc supraponderal, cu dinţi albi şi strîmbi şi un şorţ şi mai alb, spuse:

- Nu-i încurajez, de-obicei îşi iau burgeri din rulota de pe stradă. Pe ăsta am să-l înghit fiindcă-i cu dumneata, da' să-i spui ca pe urmă să nu mai pună picioru' pe-aici. Nu-s bineveniţi. Şi, un mic avertisment - toţi sînt neşte hoţi. Dacă eşti nou în treaba asta, să ţii minte pe viitor.

Tyrell nu ştia ce să spună. Abia cînd îşi dădu seama că turcul îl credea peştele băiatului, înţelese despre ce era vorba.

- Ai priceput pe dos, dom'le. Ii iau doar de mîncare, are ceva de care-am nevoie.

Işi regretă imediat cuvintele.

Celălalt înălţă din sprîncene, privindu-l ca pe un gunoi prins pe pantoful cuiva.

-Am înţeles şi eu atîta lucru, nene! Fiecare cu-ale lui.

Nemulţumit, Tyrell şopti furios:

- Am eu faţă de poponar?

Barmanul rînji.

- Nu ştiu, nene, ce fel de faţă au ăştia?

Şi dispăru în biroul din spate, iar Tyrell se întrebă ce mama dracu-l făcuse să spună aşa ceva. Preferă să se retragă înainte ca situaţia să scape de sub control. Ajunsese la capătul răbdării.

Aşezat pe scaunul de plastic, băiatul arăta şi mai şleampăt şi vulnerabil. Cu un zîmbet încurcat, îi spuse lui Tyrell:

- De-obicei nu ne primeşte, da' m-am gîndit că poate-poate, dacă eram cu mata.

Tyrell dădu din cap.

- Mi-a spus şi mie. A zis că de obicei vă luaţi burgeri de la rulotă.

Lomax zîmbi din nou. Avea dinţii galbeni şi acoperiţi cu mîzgă, ca şi limba.

- Azi e cam frig afară şi voiam să mă-ncălzesc.

- O să stai toată noaptea?

Willy dădu din cap, răspunzînd cu seriozitate:

-Aproape. E vineri, şi ne vin mulţi, de la cluburi sau cîrciumi.

Ştii, cu ăia care se dau straight, e uşor. Vor una mică, şi pe urmă iau un taxi pîn-acasă.

Tyrell nu ştia ce să sună.

- De ce vrei să auzi despre Sonny?

Nu-i răspunse. Işi aprinse încă o ţigară, iar băiatul ridică şi el pachetul, cerîndu-i permisiunea.

Tyrell dădu din cap şi-i aprinse ţigara, ca să aibă ceva de făcut.

In bufet era destul de cald, aşa că-şi scoase geaca de piele şi o puse pe spătarul scaunului.

Willy îşi termină ţigara, apoi sorbi zgomotos din cutia de Tango şi întrebă:

- Eşti tata lui Sonny?

La auzul cuvîntului „tata“, lui Tyrell îi veni să plîngă. Dădu din cap.

- Mă gîndeam eu. Nu miroşi a gabor. Vorbea mult despre mata, şi despre fraţii lui. Acu' o vreme ai fost în vacanţă, nu? Zicea că data viitoate ai să-l iei şi pe el în Jamaica.

- Am impresia că ştii multe despre el.

Willy ridică din umeri, cu aroganţa tipică a tinerilor.

- Mi-era amic, m-a şi ajutat de cîteva ori, la necaz. Am stat o dată la maică-sa, da' cinstit să fiu, îmi place mai mult pe stradă.

- De ce?

Băiatul ridică iar din umeri, arcuindu-şi colţurile gurii în jos, cu tristeţe.

- Cinstit să fiu, maică-sa semăna cam prea mult cu a mea, dacă-nţelegi ce vreau să zic. Şi oricum, îmi place să fiu de capu' meu. Prea multă trăncăneală, înţelegi?

Tyrell înţelegea prea bine. Monoloagurile necontenite de autojustificare ale toxicomanilor. Se mira că un copil care avusese atîta minte ca s-o evite pe Jude trăia pe străzi şi-şi vindea trupul.

- Nu ţi-e frică niciodată, Will? N-ai vrea să ai o viaţă mai bună ca asta?

William Lomax îl privi cu ochii unui pensionar de treisprezece ani şi spuse sincer:

- Sigur că da, da' casele nu-s de nasu' meu. Imi fac un culcuş pe stradă şi acolo dorm. Nu-s poponar, fac treaba asta doar ca s-am ce mînca şi bea. Am tras şi aurolac cîndva, da' ăla-i pentru ţînci, nu?

Fu scutit să răspundă de sosirea mîncării şi a ceaiului.

William Lomax îşi atacă farfuria şi sorbi din ceaiul fierbinte, deşi îi ardea gura. Apoi puse cana pe masă şi adăugă în ceai cinci linguri mari de zahăr. După ce-şi făcu un sanviş mare cu cartofi prăjiţi şi-l înfulecă, păru să se mai relaxeze.

Tyrell îl privea cu uimire.

- Mişto ca focu'!

Zîmbind, Tyrell răspunse:

-Aşa se pare.

Willy închise gura, încercînd să mănînce elegant. Îi plăcea acel uriaş Rasta, cu zîmbet blînd şi dinţi albi. Sonny Boy spusese adevărul despre tatăl lui, spusese că era un tip marfa, şi aşa şi era.

- Cum ai aflat? Toţi ne-aşteptam să ne ia la-ntrebări cînd a murit, da' n-a venit nimeni. Ne-am gîndit că nimeni nu ştia.

Fu rîndul lui Tyrell să ridice din umeri.

- Am auzit că avea clienţi regulaţi.

Băiatul dădu din cap, cu gura plină. Inghiţi zgomotos, inainte de a spune:

- Era băftos. Se ţinea curat lună, înţelegi, mereu avea prezervativ şi băgase banii şi-ntr-un mobil, numai pentru clienţi. Dădea anunţuri şi la ziar.

Tyrell fu convins că nu auzise bine.

- Ce făcea...?

Vorbise mai tare decît voia, iar cei din jur întoarseră capetele spre ei. Un individ înalt, cu părul pieptănat prost peste chelie, barbă lăţoasă şi ochelari ca fundurile unor sticle de lapte se holba la Willy, iar în ochi i se citea pofta.

- Gata, te-ai uitat destul?

Omul se grăbi să-şi mute privirea.

Willy rîse.

- Tot mereu e pe la vilă, se-nvîrte pe lîngă apartamentu' nupţial. Ştii, îi place cu penetrare. Da' eu acuma-s cam prea bătrîn pentru el.

Tyrell nu-şi putu ascunde tonul şocat.

- Tu eşti prea bătrîn?

Willy oftă.

- Nu mai merg în apartament, de-o vreme. Ies bani beton, da' praf te face pe dinăuntru.

Tyrell clătina din cap, neîncrezător.

- Apartament nupţial? Asta ce mama mă-sii mai e?

William Lomax rîse iar.

-Ai multe de-nvăţat, domnu'. Apartamentu' nupţial e buda stricată. Acolo ai mai mult loc de mişcare, înţelegi?

Un curent de aer rece ajunse la ei, iar Tyrell îl văzu pe individ trecînd prin dreptul ferestrei aburite, cu capul în piept şi haina strînsă pe trup.

Will îi puse o mînă murdară pe braţ, cu blîndeţe.

- Sînt şi alţii mai nasoi ca el, crede-mă.

- Termină-ţi mîncarea. Mai vrei un ceai?

Băiatul dădu din cap, iar Tyrell făcu semn să le mai aducă două. Incă nu-şi revenise de pe urma veştii că fiul lui dăduse anunţuri în ziar ca să racoleze bărbaţi. I se părea incredibil, deşi ştia că William Lomax nu avea nici un motiv să mintă.

Willy păru să-l înţeleagă, şi întrebă pe un ton aparent nepăsător:

- Ce altceva mai vrei să ştii, domnu'?

Privindu-l, Tyrell răspunse:

- Nu ştiu, fiule. Cred că aş vrea să ştiu de ce-o făcea... Cum a ajuns la o viaţă ca asta? Lucrurile obişnuite pe care vor părinţii să le afle despre copii lor. Motivele, cauzele...

Oftă adînc.

- La drept vorbind, nici nu ştiu ce vreau să mai aflu. Intr-un fel, mi-e şi frică să mai ascult.

- Vrei să ştii dacă avea vreun peşte, nu?

Tyrell dădu din cap, aşteptînd cu groază răspunsul.

- Păi, n-avea. Se descurca bine de unu' singur, da' se-avea la toartă cu alt băiat negru, Justin. Ala-i arătase lui Sonny ce sfori să tragă, cum ar veni, da' de-o vreme-ncoace a dispărut.

- Cum adică, a dispărut?

Willy ridică iar din umeri.

-A dispărut, şi gata. Pe-aici se-ntîmplă multe d-astea. Unii se mută, se iau la ceartă... Şi el fugise de-acasă, ca mine, da' lucra de mult, înţelegi, încă de cînd era mic. Şi s-a făcut pretenar cu Sonny. De fapt, cu toţi era pretenar, da' el şi Sonny erau foarte apropiaţi. El i-a zis lu' Sonny să-şi ia mobil şi să dea anunţ la ziar. Aşa, te duci la oameni acasă şi-i mai comod, înţelegi. Plus, că şi cîştigi mai mult.

Zîmbi.

- Şi-acuma mă mai cheamă, mai ales moşii. Le place să se

uite la mine cînd mă spăl, una, alta... Şi mie-mi place, că atuncea pot să fac şi io o baie. Tot o viaţă de căcat e, da' Justin şi Sonny, ei se aranjaseră binişor. Tot împreună umblau.

- Unde locuia puştiul ăsta?

- Păi p-asta pot să ţi-o spun, că şi pe mine mă lăsa să trag acolo cîteodată.

Tyrell aşteptă. Willy continua să zîmbească.

- Mai vrei bani?

Dădu din cap.

- O să-ţi dau, da' nu aici, în faţa ăstuia, O.K.?

Arătă spre barman. Willy încuviinţă.

- Am, încredere-n mata, că tot eşti tata lu' Sonny.

Lui Tyrell îi venea să rîdă, văzînd cum încerca să se comporte ca un bărbat, dar bănuia că fusese nevoit să-nveţe limbajul, în meseria lui.

- Stătea deasupra brutăriei de pe strada mare. E o şobolarniţă, da' avea camera lui acolo.

Tyrell îl privi nedumerit.

- Ce-i aia sobolarniţă?

Will zîmbi.

- Mă scuzi, aşa-i zicem noi. Cineva închiriază un apartament şi pe urmă ia-n el cu chirie tot felu'. Unii închiriază camerele doar pentru cîteva ore pe zi şi cîte-o noapte. Cre' că nu tre' să-ţi fac şi-un desen, nu? Oricum, acuma nu mai e, cum nu mai e nici Justin.

Obrajii îi erau mai roşii, şi începea să pară aproape sănătos. Tyrell înţelese că era efectul căldurii şi al mîncării. Băiatul căscă sonor.

-Vrei să dormi la mine-n noaptea asta?

Surprins, Willy întrebă:

- Pe bune?

- Numai o noapte, totuşi. Am acolo nişte lucruri pe care i le-am adus lui Sonny din Jamaica. N-o să mai aibă nevoie de ele, aşa că poţi să le iei tu. Dar vreau să te gîndeşti cine-ar putea să mai ştie despre Sonny al meu, şi mai ales cum a ajuns să intre-n casa aia, O.K.?

- Sigur. Pot să fac şi-o baie?

- Poţi să faci tot ce vrei, fiule, da' să nu-ţi treacă prin cap cine ştie ce trăsnăi, c-o să ne certăm nasol de tot. Şi nici să nu te gîndeşti să te dai la mine, că tot am să mă supăr. E clar?

William Lomax rîse zgomotos.

- Nu m-atrage deloc, pe bune, asta cu sexu'. E doar meseria, nu? Cît despre manglit, nu-s eu aşa de prost.

In maşină, Tyrell dădu drumul căldurii, căci băiatul dîrdîia.

- Eşti cam răcit, fiule, nu vrei să trecem şi pe la farmacie?

Willy clătină din cap.

- Mai bine să-ţi zic de pe-acuma: sînt seropozitiv.

Cîteva moment, Tyrell nu-i răspunse. Apoi trase frîna de mînă şi porni spre apartamentul lui.

* * *

Tammy zăcea în pat fară cunoştinţă, iar Nick era din nou în drum spre estul Londrei. Cînd parcă maşina, ştia că nu era bine ce făcea, dar nu se putea stăpîni.

Intră în bloc, urcînd ca de obicei, cu liftul, pînă la etajul zece. Scîrţîitul cabinei era ca un cîntec de dragoste, şi i se scula doar simţind mirosul. Toate făceau parte din ritual.

Ii deschise un bărbat înalt, în pantaloni de piele strimţi, fără cămaşă. Burta-i atîrna peste curea şi avea pieptul şi braţele acoperite de tatuaje.

- Unde-i Frankie?

Tuşind, omul întrebă arţăgos:

- Cine-ntreabă?

Nick îl privi ameninţător, apoi îl luă de gît, îl trase prin hol şi-l trînti pe canapeaua rablagită din living.

- Ia-ti boarfele si roiu'.

Nu fu nevoit să-i spună de două ori. Clientul se repezi să-şi adune hainele şi o luă la fugă din apartament, îngrozit. Frankie se uita după el chicotind, dintr-un fotoliu.

Nick zîmbi crispat, în timp ce scotea din buzunarul impermeabilului Aquascutum un pachet de Durex şi o sticlă de vin roşu.

- Te gîndeşti la toate, nu? remarcă Frankie, cu glas senzual.

Aruncînd pe masă un pacheţel de cocaină, Nick răspunse încîntat:

- Hai să ne facem de cap, mm?

CAPITOLUL 18

Willy stătea în cadă, întrebîndu-se dacă nu cumva murise şi ajunsese în paradis. Apartamentul lui Tyrell era cald, bine decorat, şi mirosea a sconcs. Din CD player se auzeau sunete plăcute, iar în scrumieră rămăseseră resturile unui chiştoc de marijuana. Mai văzuse şi o telecomandă de Sky Plus. Dacă aşa era în rai, spera să moară cît mai curînd.

Era ciudat să se simtă normal - adică aşa cum se simţea acum.

Normal.

După asta tînjise Sonny toată viaţa, Willy o ştia, şi-l înţelesese. Dar mai ştia şi că soţia lui Tyrell nu era cea mai primitoare fiinţă din lume. Totuşi, nu părea să fie acasă în seara aceea, aşa că avea să facă ceea ce făcuse întotdeauna: să profite la maximum de ocazie.

Infaşurîndu-se cu un prosop moale şi cald, se aşeză pe toaletă şi începu să plîngă. Plîngea numai fiindcă îl durea tot trupul, era prost dispus şi dormise atîtea nopţi în frig. Nu plîngea de tristeţe, sau aşa ceva. Şi-o tot repeta, la nesfîrşit.

* * *

Nick plecase de la Frankie, şi pentru că încă mai era activat, intrase în cîrciuma din Essex. La început, prezenţa lui îi intimidase pe toţi. Moartea lui Gary Proctor făcuse senzaţie, şi nimeni încă nu avea curaj să-l întrebe ceva. Toţi se temeau de el. In lumea lor, imaginea era totul, iar dacă acea imagine se compromitea, însemna că sosise momentul să plece de la petrecere.

Privi încruntat prin bar, unde-i văzu pe toţi suspecţii de

serviciu. Întorcîndu-se spre vechiul său prieten Joey, întrebă cu glas sonor:

- Ai fost repus în drepturi şi n-ai spus naibii la nimeni, Joey? Fiindcă, din cîte ştiu, n-ai mai trecut pe-acasă de luni de zile.

Apoi zîmbi şi-şi trase nasul sonor, făcîndu-i pe toţi să răsufle uşuraţi. Dacă Nick priza, însemna c-o puteau face şi ei. Ca şi cum le-ar fi ghicit gîndurile, trase repede o linie pe nas, ceea ce dădu tonul pentru toată noaptea.

Joey îşi trecu o mînă peste faţă. Deşi era încă nervos, spuse pe un ton glumeţ:

- M-ai aranjat bine atunci, Nick.

Dar, privind în ochii prietenului său, văzu că nu era doar beat şi drogat; Nick ajunsese din nou la limita de pericol. Avea chef de gîlceavă şi nu se lăsa pînă nu provoca una.

Trase adînc aer în piept şi continuă, pe cel mai firesc ton de care era în stare:

- I-aici Sid Haulfryn, Nick, a trecut să vadă ce mai faci. Mi-a cerut numărul tău nou de mobil, da' nu i l-am dat.

Nick zîmbi.

- Şi-atunci, unde e?

Se uită prin jur şi, zărindu-l pe Sid, strigă:

- Cine l-a primit aici pe ăsta?!

O spusese pe un ton prietenos dar şi prevenitor, iar Sid înţelese. Veni spre Nick.

Sidney Haulfryn era un tip înalt, cu păr lung şi negru, legat la spate într-o coadă, şi un glas profund şi plăcut care ascundea faptul că putea să se bată ca Muhammad Ali dopat cu speed.

- Salut, dom'le!

Işi desfăcu braţele, ca pentru a spune: „Ia să vedem, ce-ai să-mi faci?" Pasiunea pentru bijuterii bătătoare la ochi avea să-i fie fatală într-o zi. Il irita pe Nick, care considera că orice paradă ostentativă de avere nejustificată era totuna cu un mandat de percheziţie semnat de propria mînă.

Totuşi, în seara aia avea chef să se amuze, iar Sid era un tip cu umor. Cum ar fi spus bătrîna lui mamă, putea face să rîdă pînă şi o pisică!

Făcu un semn spre barmaniţă:

- Un rînd la toată lumea.

Apoi le zîmbi celor din jur:

- Ia hai, tot poporu', să-i punem de-un chef!

Tonomatul fu pus la maximum, şi toţi se relaxară, pregătiţi pentru petrecere. Sidney Haulfryn se bucura de primirea care i se făcuse. De mai mult timp voia să stea de vorbă cu Nick şi se părea că acum avea o ocazie nesperată.

- Mai deunăzi te bîrfeam cu cineva, spuse Nick rîzînd. Eşti de coma lumii, Sid.

- Pe bune, Nick, vrei s-auzi una chiar de comă? Cică se duce un tip la un sex shop din Soho, şi cere o femeie gonflabilă. Vînzătoru', zice: „D-aia creştină, sau d-aia musulmană?" Tipu', zice: „Da' care-i diferenţa?" La care, vînzătoru': „Păi alea musulmane, cînd ţi-e lumea mai dragă, explodează!"

Nick se puse pe rîs. Hohotea de-a dreptul, iar Sid, deşi ştia că fusese un banc bun, îşi dădea totuşi seama că nu era chiar atît de bun. Il privea neîncrezător pe Nick, căruia-i dăduseră lacrimile de-atîta rîs.

In timp ce hărmălaia creştea tot mai tare şi mai tare, îi spuse încet:

- Las-o baltă, fraiere, n-a fost chiar aşa de nemaipomenit!

Nick se ştergea la ochi. Erau lacrimi adevărate, observară Sid şi Joey. Privindu-l pe Sid, Joey clătină din cap aproape imperceptibil.

- E totu-n regulă, Nick?

Sid era sincer îngrijorat, iar Nick o ştia. îl facea să se simtă şi mai prost.

- Nu, Sid, nu-i în regulă, nu-i deloc în regulă. Ştii, în ultima vreme, nu mai pot să-mi adun minţile.

Se şterse la ochi şi mai priză încă o linie, înainte de a spune:

- Toată povestea asta-i un rahat, înţelegi? E o porcărie de tot rahatul.

* * *

Willy Lomax intră în salon. Luase pe el un tricou cu Bob Marley şi o pereche de blugi vechi de-ai lui Sonny. Acum arăta aproape respectabil, şi o ştia. De-atîta timp nu mai avusese burta plină şi o perioadă de relaxare, încît se întreba dacă nu cumva totul era un vis.

- Arăţi mult mai bine decît înainte.

Willy ridică din umeri, în stilul lui „eu contra lumii întregi", pus la punct încă de la vîrsta de nouă ani. Tyrell zîmbi.

- Eşti un tip cam dur, aşa-i?

Băiatul o luă ca pe un compliment, ceea ce-l făcu pe Tyrell să rîdă.

- Stai jos. Şi ascultă aici: dacă încerci să mă păcăleşti cu ceva, am să mă supăr rău - înţelegi ce-ţi spun?

Privindu-l în ochi, Willy văzu pericolul. Dar mai văzu şi bunătatea şi generozitatea din sufletul lui Tyrell, aşa că spuse zîmbind:

- Nici într-un milion de ani. Eşti un tip marfa, şi niciodată nu m-am mai simţit aşa de bine.

Tyrell ştia că vorbea sincer, şi mai ştia şi că avea să afle de la acel copil adevărul, oricît ar fi fost de îngrozitor.

Se aştepta la veşti rele, dar se pregăti să le primească. Nu mai trebuia decît să le audă.

* * *

Cocaina îl făcea pe Nick să vorbească. Nu mai arăta ca omul pe care-l cunoştea Sid şi-l simpatiza, în ciuda bîrfelor despre ei. Omul acesta era vulnerabil, speriat şi deprimat Sid ar fi putut să jure.

- Ascultă, Nick, e mai bine s-o laşi baltă. Băiatul a murit şi, orice-ai spune sau ai face tu, nimic n-o să-l mai aducă înapoi.

Nick dădu din cap.

- Ştiu, Siddy, nimeni n-o ştie mai bine ca mine. Dar am senzaţia că, de-atunci, mi s-a schimbat viaţa, înţelegi? Simt că mă urmăreşte ghinionul.

Sid rîse.

- Mie-mi spui? La fel mi s-a-ntîmplat şi mie, după ce m-am însurat cu Carol. Mare pizdă de femeie mai era şi aia.

Nick nu rîse, cum ar fi făcut de obicei.

- Mai luaţi o linie, băieţi. Joey, adu nişte pacheţele din seiful de jos, da?

Joey zîmbi împăciuitor.

- Tocmai ai prizat una. Odihneşte-te, Nick, măcar cinci minute. Lasă-ţi nasu’ să-şi revină.

O spusese în glumă, dar Nick îşi repezi faţa spre el, răstindu-se:

- Să nu-mi ţii tu mie predici! Du-te jos în mă-ta şi adu coca!

Oamenii priveau micul tablou, iar Joey, roşu la faţă, se grăbi

să se conformeze. Sidney aproape că-i simţea stînjeneala.

- Nu crezi c-ai fost puţin cam aspru cu el, Nick?

Vorbea încet, ca să nu pară lipsă de respect. Nick se încruntă spre toţi cei din jur, în timp ce răspundea:

- Uită-te la ei, o adunătură de hiene, cu toţii! Şi-l vezi pe Joey ăla? El e cel mai rău. Se ţine de coada fracului meu, iar eu îl aranjez pentru pileală, poker şi-mpuţitu' de echipament...

Lui Sid, însă, nu-i convenea să-l audă ponegrindu-l pe Joey, şi i-o şi spuse:

- Joey ti-e prieten bun. E loial si tine la tine ca la un frate. N-ar trebui să-l săpuneşti aşa de faţă cu oamenii.

Nick trase un vînt sonor, apoi spuse cu o voce de om beat:

- Pe bune, pe bune că da...

Devenea tot mai agresiv, iar Sid îl luă de braţ, conducîndu-l spre parcare.

- Hai pînă afară, ai nevoie de puţin aer.

In parcare, Nick se aşează pe gărduleţul înconjurător şi începu să respire adînc, încercînd să-şi potolească bătăile inimii.

- Ai nevoie de-o vacanţă, Nick, una de cel puţin o lună. Nu poţi să te duci pînă la vila ta din Spania şi să te odihneşti puţin?

O spusese cu bunătate, iar Nick nu mai rezistă.

- L-am omorît pe băiatul ăla, Siddy! L-am omorît şi ştiam ce făceam, înţelegi? L-am lovit cît am putut de tare, şi continuam să-l lovesc...

- Sigur că da. Oricine ar fi făcut la fel.

Nick era în pragul unui colaps nervos, atîta lucru se vedea cu ochiul liber.

- De ce nu te duci acasă, Nick? încearcă să dormi, să te mai aduni...

Il privi pe Sid un timp, apoi întrebă pe neaşteptate:

- De ce-ai venit în noaptea asta aici?

Sid ridică din umeri. Părul său negru lucea în lumina care ieşea din circiumă, iar umerii laţi îl făceau să inspire teamă. Un moment, lui Nick îi fu frică de el. Paranoia indusă de coca. Şi cu toate că o ştia, simţea din plin şocul propriei sale spaime.

- Am nevoie de banii ăia, Nick. De banii pe care mi-i datorează Peter pentru drogurile pe care i le-am procurat. Sînt zece miare şi n-am de gînd să uit de ele. Le-a luat şi pe numele lui, şi pe-al tău, şi ştim amîndoi că le-ai folosit de el, pentru ca dacă ieşea ceva pe dos să nu se ajungă la tine. Ei, uite c-acum

am ajuns.

Nick dădu din cap.

- Drept să-ţi spun, uitasem. Ai să-i primeşti, replică el cu dispreţ.

Zece mii de lire sterline erau o nimica toată pentru el, iar Sid stia.

- Am auzit că le-o trăgea-n cur la băieţi tineri, e adevărat?

Nick deveni mai atent, uitînd de toate celelalte griji.

- Cine ţi-a spus?

- O păsărică. Sau, mai bine zis, un păsărel.

Lumea lor era prea mică pentru ca Nick să lase vestea să se răspîndească. Trebuia s-o înăbuşe în faşă, acum, cît mai avea timp.

- Am aflat că se dădea la băieţii pe care-i folosim pentru cluburi. Eu i-am făcut felu', în garaj. Da' asta rămîne-ntre noi, da? Nu mai ştie nimeni.

Cînd auzi tonul ameninţător al prietenului său, Sid zîmbi şi mai larg.

- Dar oamenii ştiu, Nick, şi te aplaudă. Stevie n-a putut să-şi ţină fleanca, înţelegi? I-a spus tatălui băiatului, confidenţial, şi-l ştii pe bătrînu' Mackie - la fel de bine putea s-o publice-n „Romford futu-i Recorder". Şi m-am gîndit că e mai bine să ştii, fiindcă s-ar putea să te ia cineva de guler la un moment dat. Cred că ţi-ai luat măsuri deja, nu? Ai un copoi dresat, este? Rudde ăla... Am auzit că sînteti amici la cataramă.

Nick se relaxă. Totuşi, trebuia să-i facă lui Mackie o vizită - una pe care să n-o uite prea curînd.

- Vrei un schimb, nu? Trebuia să m-aştept. Eu îmi ţin alea zece bătrîne, iar tu-ţi ţii clanţa, dacă-l conving pe Rudde să-ţi facă o favoare, asta-i?

- Mereu ai fost ager la minte, băi Nick.

- Si atunci ce vrei?

- Cîteva nume, atîta tot.

- Iţi place să iei omu' la şuturi cînd zace la pămînt, nu-i aşa, Sid?

Sidney rînji.

- Şi eu aş putea spune acelaşi lucru despre tine şi Gary Proctor, Nick.

* * *

Tyrell adusese o găleată plină cu gheaţă şi pusese în ea cîteva cutii de Red Stripe. Pe masa neagră de cafea se aflau chipsuri şi alune. Işi mai răsucise şi o ţigară mare de sconcs. Presimţea că urma să aibă nevoie de ea, o dată ce băiatul acela îi spunea toată povestea.

Desfacurâ două beri, iar Tyrell îl privi pe Willy cum sorbea din cutie, uitîndu-se la televizor pe furiş, cu coada ochiului.

- Şi de ce nu eşti la mata acasă? Sonny zicea că ai o casă mare şi încă doi copii.

Intrebarea era nevinovată, dar îl făcea pe Tyrell să se simtă totuşi prost.

- Lasă asta. Vreau nişte răspunsuri. Eu m-am ţinut de cuvînt, acum e timpul să te ţii şi tu.

Băiatul luă un bol cu Doritos şi începu să mănînce.

- Cu Justin ar trebui să vorbeşti, da' el a dispărut de pe faţa pămîntului. Se-nvîrtea cu un băiat care-l chema Kerr, sau cel puţin aşa am auzit. Kerr lucrează în Cross şi stă într-o şobolarniţă din East London. Vine-un tip să-i ia de la gară de două ori pe săptămînă, iar ei îi închiriază camere. Tipu' ăsta aduce clienţi, înţelegi.

Tyrell bănuia că băiatul făcuse frecvent vizite acolo, înainte să contracteze H.I.V şi să arate atît de bolnăvicios.

- E de tot căcatu', tipu' ăla. Dur naşpa de tot, înţelegi, şi niciodată nu ştii ce-o să se-ntîmple.

- Ce vrei să spui?

Willy se rezemă de spătar, aşezîndu-se mai comod.

- Ce să zic? Poţi să te trezeşti şi cu cîte doi, trei, în acelaşi timp, da' măcar ies bani marfa.

Cînd văzu şocul şi oroarea pe chipul lui Tyrell, se grăbi să adauge:

- Sonny nu s-a dus niciodată acolo. Sau, cel puţin, nu ştiu eu să se fi dus.

Ştia că asta voia să audă - iar Tyrell ştia că minţea.

- Cine era tipul care-i lua? Ştii cum îl cheamă?

- I se zicea doar Domnu' P. - atîta. Da' era un bulangiu nasol de tot. La toţi ne era frică de el, era unul din-ăia de se dau straight. Ne punea să facem tot ce voia, da' nu ne dădea nici bani, nici nimica. Parcă pe el trebuia să-l servim pe de gratis, fiindcă ne găsea de lucru.

- Din ce loc vă lua, în ce zile şi la ce ore? Şi scrie toate numele pe care ţi le mai aminteşti, cine-ar putea să mai ştie ceva despre Sonny al meu şi ce facea. Orice, nu contează cît de mărunt. S-ar putea să fie important, e clar?

Tyrell voia să-l vadă cu ochii lui pe acel individ. Ştia că îl aştepta un nou şoc - dar dacă tot ajunsese atît de departe, nu-i mai rămînea decît să meargă pînă la capăt.

CAPITOLUL 19

Gino o asculta pe Jude avid, sorbindu-i toate cuvintele. Ştia că încerca să-l ajute şi-i era recunoscător. Vocea ei era răguşită, după prea multe ţigări şi prea mult alcool. Gino adusese o sticlă de vodcă ieftină - şi cu cît era mai ieftină, cu atît lui Jude îi plăcea mai mult. N-avea nevoie de rafinamente sau arome, n-o interesa decît să-şi bea minţile. In amestec cu drogurile, de obicei o înmuia - dar nu şi în seara asta.

Ştia că trebuia să pună mîna pe Gino cît mai curînd posibil, să-l atragă sub influenţa ei înainte de a începe să-ncerce să gîndească de unul singur. Numai de-aşa ceva n-avea nevoie. Cel puţin, cu Sonny avusese legătura de sînge, ca să-l ţină la cheremul ei.

Moartea lui fusese foarte incomodă, şi nimeni nu părea să-şi dea seama, numai ea. Le convenea lui Tyrell şi celorlalţi să vorbească, ei aveau vieţile aranjate. Sau, cel puţin, aşa credeau. Pe toţi îi durea-n cur de ea şi nevoile ei.

In timp ce-l privea pe Gino cum încerca să le pună pe toate în ordine, zîmbi. Luînd mobilul de care poliţia nu reuşise să se apropie, formă încă o dată numărul.

De data asta, i se răspunse.

Fu rîndul ei să închidă. Neprevăzutul era întotdeauna mult mai rău decît lucrurile la care te aşteptai dinainte. Nimeni nu ştia asta mai bine decît Jude.

* * *

Pe Willy îl trezi mirosul de ouă şi şuncă. Întinzîndu-se alene pe canapea, văzu că la televizor se transmiteau ştirile B.B.C. de dimineaţă, iar pe masa de cafea îl aştepta o ceaşcă de ceai aburind.

Avu nevoie de cîteva minute ca să-şi amintească unde se afla.

Ridicîndu-se în capul oaselor, cu părul zburlit şi ochii încă

umflaţi de somn, văzu chipul zîmbitor al lui Tyrell şi-şi invidie prietenul mort pentru că fusese atît de apropiat de acel om.

- E-n regulă, fiule?

Willy zîmbi amabil.

- Niciodată nu mi-a fost mai bine. Mişto mai miroase micul dejun ăsta...

Tyrell se întoarse la bucătărie. Se întrebă din nou dacă dorea într-adevăr să afle tot ce se întîmplase în viaţa fiului său, şi din nou răspunsul fu afirmativ. Ii era dator lui Sonny Boy să nu întoarcă spatele nici unui fapt greu de digerat, aşa cum făcuse cînd băiatul trăia.

* * *

Billy Clarke nu-l mai văzuse de mult pe Nick Leary, şi se bucura să-l reîntîlnească. Din cine ştie ce motiv, Nick îi plăcuse dintotdeauna.

In timp ce intra în Essex, se miră cît de mult se schimbase cartierul în anii de cînd nu-l mai vizitase cu regularitate. Vremurile acelea erau de mult apuse, slavă Domnului, dar îşi amintea cîteva lupte memorabile în Southend, înainte de a se fi căsătorit. Ştia că lăsase în urmă acele zile. Dar îi plăcea să privească în trecut cu nostalgie, şi cum el şi Nick se cunoşteau de mult, vizita se anunţa plăcută.

Sau, cel puţin, aşa spera.

Nick Leary trebuia să stea de vorbă cu Tyrell, toţi ajunseseră la aceeaşi concluzie. Acum, Billy venea să-l anunţe, şi nu-i convenea deloc. Spera, pentru binele lui Nick, să-l asculte, altfel nu-i mai rămînea decît să-şi aducă şi fraţii - „Brigada Grea“, cum erau cunoscuţi pe plan local.

Se întrebă ce mai facea Tammy. O regulase cu ani în urmă şi spera că niciodată nu simţise nevoia să-i mărturisească soţului ei acest lucru. O plăcuse pe Tammy, şi bănuia că o ducea greu cu Nick, deşi, la drept vorbind, nimeni nu-l vedea vreodată cu alte femei. Alt motiv pentru care oamenii nu aveau deplină încredere în el.

Tammy avea nevoie de dragoste, o facea să înflorească, la fel ca pe majoritatea femeilor.

Billy se îndoia că Nick era măcar capabil să înţeleagă acest sentiment.

* * *

- Trebuie neapărat s-o faci, nu-i aşa, Tams?

Tammy rîse.

- Ce să fac?

Nick plecă de lîngă ea, intrînd în bucătărie. Ca de obicei în ultima vreme, mama lui ieşea pe uşă imediat ce apărea el. Urmînd-o pînă-n antreu, strigă după ea:

- Tu ce mama dracu' ai?

La baza scării, Angela se întoarse şi-şi privi lung fiul cîteva clipe.

- Hester trece pe-aici să mă ia, puţin mai tîrziu. Mă duc să stau la ea o vreme.

Auzind numele surorii sale, Nick rămase pentru un moment descumpănit.

- Cum... te duci să stai la Hester?

Parcă n-ar fi auzit bine, iar acest lucru o făcu pe Angela să zîmbească; dădu din cap că da.

Nick nu-şi găsea cuvintele. Rămase pe loc, uitîndu-se după ea cum urca scara. Apoi strigă cu furie, cît putu de tare:

-Atunci, rămîi dracu' acolo şi să nu te mai întorci!

Angela nu-i răspunse.

Se întoarse la bucătărie. După ce-şi tăie cîteva linii pe placa de granit, priză două, una după alta, ca să nu mai tremure de furie. Apoi coborî în pivniţă, luă o ladă de vodcă Smirnoff Black Label, şi văzu că iar îi umblase cineva prin hîrtiile private.

Ştia că Tammy îi urmărea activităţile, nici nu se mira, dar tot nemulţumit era. Iar faptul că mama lui se ducea la Hester îl înfuria de-a binelea. Rareori îşi mai vedea sora, fiindcă Angela abia dacă-i mai adresa vreo vorbă, de cînd se măritase cu Dixon. Ani de zile, nu-l putuse suferi pe negrul ăla uriaş. Iar acum, nenorocita de babă se ducea la ei, după toate întîlnirile tensionate de Crăciun şi de Anul Nou din ultima vreme. Cotoroanţă cu două feţe!

Cînd se întoarse la bucătărie, îşi văzu nevasta prizînd şi ea o linie, după care scoase un bol cu gheaţă din frigiderul mare american.

- Dacă nici să le ciomăgeşti nu poţi...! spuse Tammy veselă.

Nick o strînse la piept.

- Scandalagioaică mai eşti, Tams.

Femeia zîmbi.

- Ştiu, face şi asta parte din farmecul meu.

Nick turnă pentru amîndoi cît un pahar mare de vodcă.

- Oricum, îţi mulţumesc că m-ai scăpat ieri de-acolo.

- De la ce v-aţi luat?

Ştia, iar Tammy ştia şi ea că ştia - era un joc pe care-l jucau mereu.

-A, de la una, de la alta... Prea mult drog, prea multă pileală, iar şteorfa aia are o gură ca o mătuşă de docher.

- Totuşi, poate să se şi bată, Tams.

Tammy zîmbi din nou, iar Nick îi şterse cocaina de sub nară, în timp ce-i răspundea pe un ton încrezător:

- Ba de-acum nu mai prea poate.

- Va trebui să-l previn pe omu' ei?

Era o întrebare cu două sensuri.

- In nici un caz, Nick, măcar cinci minute nu mai fi şi tu lăbar! Ia-ţi o zi liberă, bine?

Nick fu nevoit să-i admire tupeul. Numai Tammy era în stare să facă tot ce făcea, şi să pozeze în ipostaza de victimă.

Ii întrerupse soneria care anunţa sosirea unui vizitator la poarta din faţă, iar pe ecranul monitorului Nick văzu chipul zîrnbitor al lui Billy Clarke.

- E-n regulă, Billy boy! Nu coborî din maşină pînă nu ies eu pe alee, cîinii-s dezlegaţi, O.K.?

- Deschide poarta şi lasă-mă să intru, fraiere.

Rîzînd, Nick apăsă butonul de deschidere a porţilor.

- Ce vrea?

In vocea lui Tammy se simţea teama, iar Nick ştia de ce - deşi ca de obicei, nu-i spuse. Intr-o bună zi, avea să încerce să găsească un bărbat sub şaptezeci de ani cu care nevastă-sa nu se culcase.

-Vom afla curînd, Tams, ajunge aici în cîteva minute. Mai taie două linii, iar eu mă duc să-l primesc.

Zîmbind, Tammy se supuse.

* * *

La King’s Cross domnea agitaţia obinuşită de vinerea după-amiaza. în jurul lui Tyrell forfoteau navetiştii. Mirosurile de la Kentucky şi McDonald’s se amestecau cu cele ale impermeabilelor ude şi ale gunoaielor aruncate pe jos.

Mai mirosea şi a băieţi cu chirie şi prostituate. Şi unii şi altele ieşiseră în forţă, iar Tyrell, care-l asculta pe Willy, era şocat de ceea ce auzea.

- Băiatul de-acolo, îl vezi? Cu cămaşa verde şi jeanşii negri. Il cheamă Thomas, şi-i serveşte pe unii din băieţii mai mari. Se împrieteneşte cu cei mai mici şi-i prezintă celor mari, ca să se echipeze. E heroinoman, înţelegi, mulţi dintre ei sînt. Şi mai e şi seropozitiv, şi el. De la el am aflat ce păţisem, acu’ cîtva timp. Eu credeam doar că aveam o răceală care nu-mi mai trecea.

Isi suflă nasul, înainte de a continua.

- Acuma, ăla cu care stă de vorbă, îl cheamă Kerr şi e dealer. O să ştie el unde să-l găsească pe Justin, sînt prieteni buni.

Tyrell îl privi pe negrul înalt cu cozi împletite recent şi expresia furişă a unui traficant de copii. Se tot uita în jur, să vadă cine apărea la orizont.

- Intoarce-te la maşină şi stai înăuntru, O.K.? îi spuse el lui Willy, dîndu-i cheile. Eu mă duc să vorbesc cu micul Kerr. E-n regulă?

Willy dădu din cap, încînat. Dacă Tyrell îi cerea să aştepte în maşină, însemna că n-avea să-l lase acolo, ceea ce însemna că poate urma să mai doarmă o noapte la el.

O spera din toată inima, apartamentul era grozav.

* * *

Tammy îi lăsase pe cei doi bărbaţi singuri. In timp ce ieşea, îl văzu pe Billy clătinînd din cap la vederea cocainei pe care Nick o consuma din belşug.

- Ar fi cazul să-ţi bagi naibii minţile-n cap, la vîrsta ta, Nick. Căcaturile astea le vinzi, nu le prizezi! Ce profit îţi iese la treaba asta, dacă-mi dai voie să te-ntreb?

Nick rîse.

- Să nu-mi spui că te-ai dat pe brazdă, Billy! Oi fi acelaşi Billy Clarke care în tinereţe priza atîtea amfetamine, încît a făcut să le crească preţu’?

- Cum spuneai, asta a fost în tinereţe. Acum a trecut, la vîrsta noastră. Uită-te-n oglindă, omule, arăţi groaznic. Dacă nu te cunoşteam, aş fi zis că eşti trecut de cincizeci, nu de patruzeci.

- Şi ce te doare pe tine, vrei să-mi fii amant, sau ceva? Nu mă mai bate la cap, caţă bătrînă ce eşti, şi mai Bine zi-mi ce te-a adus aici.

Billy oftă greu.

- Nu un vînt bun. Am venit ca emisar, cum s-ar zice.

Nick îşi dădu ochii peste cap, apoi întrebă resemnat:

- Şi cine te-a trimis?

- Nimeni. Eu şi fraţii mei avem o mică problemă şi sperăm să ne-ajuţi tu s-o rezolvăm.

Inainte ca Nick să răspundă, sosi sora lui, Hester, ca s-o ia pe Angela. Nick se grăbi să înlăture toate urmele consumului de droguri, înainte de a o primi înăuntru. Hester nu mai fusese la ei de ani de zile. Conflictul cu mama ei produsese o ruptură familială de nivel olimpic.

Nick ştia că făcuse un mare efort ca să vină, iar faptul că o însoţea şi Dixon era enorm de grăitor. Strîngîndu-i mîna, Nick spuse:

- Salut, cumnate, intră, intră te rog. Il ştii pe Billy Clarke?

Billy îi strînse bucuros mîna negrului. Lucraseră împreună de multe ori, şi erau prieteni încă din copilărie, cînd crescuseră în acelaşi cartier.

- Ce faci, Bill?

Hester, o blondă naturală înaltă, era mai trupeşă decît în tinereţe, dar îi stătea bine. Din punctul de vedere al lui- Dixon, era o bombă sexuală pe picioare.

- Deci, o luaţi la voi pe scorpia bătrînă, pentru cîteva săptămîni?

Dixon zîmbi.

- Aşa se pare.

Hester îl sărută pe Billy pe obraz, iar Billy, fară să se dezmintă, nu putu să n-o strîngă la piept şi s-o pipăie scurt.

- Mă duc să iau bagajele mamei, dar pîn-atunci, îmi spuneţi şi mie ce s-a întîmplat?

- Nu ştiu, Hes, dar am să-ţi spun ceva - habar n-ai cît mă bucur că mai scap de mutra ei pentru un timp.

In timp ce Nick vorbea, Angela intră în încăpere, cu mantoul pe ea şi pălăria pe cap, şi faţa perfect pudrată în jurul buzelor

rujate ca arcul lui Cupidon.

- Frumos îţi mai şade să vorbeşti aşa despre mama ta, Nick Leary.

Nick îl privi ruşinat pe Billy, iar Dixon se miră din nou de puterea autorităţii materne. Cei mai duri oameni din lume puteau fi speriaţi de mamele lor.

- Păi, şi dacă nu vrei să-mi spui ce s-a întîmplat, eu ce pana mea vrei să fac?

- Am să-ţi spun eu ce să faci, Nicholas Leary - s-o conduci pe biata ta mamă pînă la maşină.

Nick îşi dădu ochii peste cap încă o dată şi o urmă afară. Tuturor le venea să rîdă, dar nimeni n-o făcu. Lîngă maşină, Angela îl aşteptă pe Nick să deschidă portiera, iar după ce se aşeză îl întrebă încet:

- Vrei să ştii ce m-a supărat?

Abia reuşind să nu strige, Nick dădu din cap.

- Uită-te-n seiful meu. Am acolo ceva ce-ţi aparţine, şi cînd ai să vezi ce e, vei înţelege de ce de-acum încolo nu vreau să te mai văd în ochi niciodată. Niciodată - m-auzi ce-ţi spun?

Îl împinse de lîngă ea ca şi cum i-ar fi venit rău doar atingîndu-l, apoi spuse:

- Am să trimit după lucrurile mele, după ce mă hotărăsc ce voi face.

Şi trînti portiera, iar Nick rămase pe alee, înconjurat de cîini, întrebîndu-se ce-o înfuriase aşa. Angela stătea cu faţa drept înainte, fără a mai arunca măcar o singură privire spre el. Clătinînd din cap, Nick reveni în casă. Se ramolise, era clar. Altfel nu se putea explica o asemenea nebunie.

* * *

Tyrell ocolea încet gara, urmărindu-l pe Kerr care-şi făcea rondul. Il văzu strecurînd pacheţele în mîini mici şi murdare şi conversînd cu alţi băieţi. Pîndind ocazia, se ţinea după el de la distanţă, pînă cînd băiatul ieşi din gară şi dădu colţul.

Cînd Kerr întoarse capul ca să se asigure înainte de a traversa, Tyrell îl apucă în sfirşit de braţ. Strîngîndu-l cu putere, îi şopti:

- Ai să vii cu mine, Kerr, şi dacă-ncerci vreo figură, te pocnesc de-ţi sting felinarele - ai auzit ce-am spus, băiete?

Kerr ridică privirea spre chipul lui. Pe faţă i se citea spaima. Abia acum Tyrell observă cît de tînăr era. Distanţa şi statura îl făcuseră să pară mult mai matur.

- Cine eşti, domn’e? Ce vrei de la mine?

- Sînt tatăl lui Sonny Hatcher, Kerr, şi vreau să stăm puţin de vorbă.

Auzind, băiatul încetă să se mai zbată şi porni ca ameţit pe lîngă el, spre locul unde era parcată maşina. Dar Tyrell continua să-l ţină strîns, căci de-acum ştia că nu putea avea încredere în nimeni.

In absolut nimeni. Nici chiar în cei mai apropiaţi.

CAPITOLUL 20

Cînd plecaseră de la gară, îi abordase un bărbat, iar Tyrell mîrîise la el de-l pusese pe fugă, ca un Rottweiler. Expresia de pe chipul lui, cînd îl înjurase pe homosexual, îl făcuse să pară alt om. Kerr îl invidia pe Sonny că avusese un asemenea tată, deşi asta nu-i salvase viaţa în cele din urmă.

Tyrell Hatcher părea un om de treabă. Acum, în timp ce le dădea la amîndoi beri şi le zîmbea cu dinţii lui albi, Kerr începea să se relaxeze.

Incă mai plutea, iar Tyrell îşi dădea seama de acest lucru.

Băiatul avea ochii înfundaţi în cap ai unui toxicoman. Păreau atît de adînci şi frumoşi, cînd de fapt nu era decît efectul heroinei. Asta-i făcea pe oameni să aibă încredere în toxicomani, ochii aceia, pînă ajungeau să-i cunoască mai bine şi să-şi dea seama că privirea lor nu avea nici o legătură cu personalitatea.

- Ai început să cobori?

Kerr dădu din cap, ruşinat să recunoască faptul că era heroinoman.

- Mai ai?

Acelaşi răspuns - cu o privire spre Willy, care clătină din cap, semn că Tyrell nu urmărea nimic necurat.

- Dacă vrei o doză, spuse sever Tyrell, ia-o, da’ să nu te bubui aşa de tare încît să nu mai poţi vorbi cu mine, e clar?

Willy bătu cu palma în canapea, iar Kerr se aşează lîngă el, cu grijă, ca şi cum s-ar fi temut să nu facă zgomot. Sorbi din cutia de Red Stripe şi întrebă:

- Ce te-nteresează, domn’e?

Tyrell încă nu-şi revenise din uimire. Băiatul era atît de tînăr... Şi totuşi, avea înfăţişarea tipică, nervozitatea şi tresăririle speriate caracteristice oricărui toxicoman.

Ştia că-i evaluase toate lucrurile din apartament cu titlu de rutină, pentru că aşa făceau toţi consumatorii de droguri. Se gîndeau mereu la viitor, iar viitorul însemna pentru ei să facă rost de bani prin orice metode. Puţin le păsa pe cine călcau în picioare cu acel prilej.

Oare aşa ajunsese şi bietul Sonny în casa lui Nick Leary?

Tyrell sorbi cu sete din cutia de Red Stripe şi întrebă pe un

ton rece:

- Si unde-i Justin ăsta?

- Cine-ntreabă? replică sfidător Kerr.

Inainte ca Tyrell să-i răspundă, Willy spuse cu simplitate:

- Zi-i, Kerr. Măcar o dată fă şi cu ceva ca lumea, bine?

Celălalt ridică din umeri, ca şi cum habar n-ar fi avut la ce se referea Willy.

- Nu l-a mai ginit nime', dă mult.

Kerr vorbea ca negrii englezi, iar accentul lui îl irita pe Tyrell, care era un englez jamaican.

- Cum adică, nu l-a mai văzut nimeni? A plecat din cartier? S-a dus, l-au săltat, a crăpat de-o supradoză? Ce-a păţit?

Tyrell ştia toate lucrurile care li se puteau întîmpla toxicomanilor.

- Ultima'tă cîn' l-am chiombit pă Justin era cu Sonny, cu fo doo zile-nainte să dea-n primire.

- Crezi că ştia ce avea de gînd Sonny să facă?

Băiatul ridică din umeri. Purta nişte pantaloni largi, la modă, lăsaţi pe şolduri, iar Tyrell se întrebă dacă ştia că moda pornise dintr-o închisoare din America unde majoritatea deţinuţilor erau negri condamnaţi la moarte şi n-aveau voie să poarte curele ca să nu se spînzure.

Lucrurile de genul ăsta îl înfiiriaseră la Sonny. Işi izgoni gîndul şi aprinse încă o ţigară de marijuana.

- Zi, băi tăntălăule, cu pantalonii tăi de rahat şi limbaju' ăsta de rîsu' lumii, ştia sau nu ştia? Vorbeşte, ce mama mă-sii, crezi c-am toată noaptea?

Kerr nu răspunse, rămînînd doar cu privirea spre cutia de Red Stripe.

- Băi, tu eşti bătut în cap, sau ce mama dracu'? Imi răspunzi sau nu?

Tyrell începea să-şi piardă răbdarea cu puştii ăia. Dacă erau destul de maturi ca să-şi distrugă vieţile, de ce nu puteau răspunde la o întrebare?

In schimb, răspunse Willy în locul lui Kerr, spunînd doar atît:

- I-e frică, uită-te la el. Tremură.

Abia atunci Tyrell observă că lui Kerr îi curgeau lacrimile, de pe bărbie pe mîinile cu care ţinea cutia de bere ca şi cum de asta ar fi depins viaţa lui.

* * *

Billy o privi pe Tammy în timp ce intra în cameră, gata să iasă în oraş. Işi ţinea mobilul la ureche şi avea pe ea echivalentul bijuteriilor coroanei, dacă ar fi fost făcute în Essex. Un Rolex bătut în diamante, cercei Gucci tot cu diamante, şi un colier care costase mai mult decît o casă cu patru dormitoare. Mîinile îi scînteiau de inele, purta o rochie neagră simplă şi pantofi Jimmy Choos cu tocuri înalte.

- Tammy, unde te duci - la premiile Oscar?

Tammy nu-şi ascunse mulţumirea faţă de reacţia lui Nick.

Billy îi privi cu uimire. Tammy îşi sărută soţul, de rămas-bun, senzual, stăruitor - în timp ce el parcă ar fi sărutat o mătuşă domnişoară bătrînă. In clipa aceea, lui Billy îi trecu prin cap că Nick era aproape asexual. Le facea curte gagicilor, vorbea cu ele, flirta, dar nimeni nu-l văzuse vreodată cu una. Iar Tammy era o bucăţică bună, numai de n-ar mai fi dat atîta din clanţă; el, personal, regulase şi altele mult mai rele ca ea, de-a lungul anilor.

Mai era şi drogată, şi pe jumătate beată - şi totuşi, o lăsa să conducă?

- Poţi să mergi singură cu maşina, Tammy? întrebă el.

Zîmbindu-i, femeia răspunse veselă:

- Am condus şi cînd eram mai nasol ca acum, frăţie, da-napoi am să iau un taxi.

Şi ieşi, într-un nor de parfum şi zîmbete, în timp ce Nick îşi dădea ochii peste cap, după care spuse cu seriozitate:

- E un coşmar ambulant. Se duce iar la vinăria de unde-au arestat-o ieri, că se luase la trozneală. Ii place să se dea mare.

Incerca să se explice, şi o ştiau amîndoi.

- Deci, unde rămăseserăm?

Turnă încă două rînduri, deşi Billy încă nu-şi golise paharul.

- Mie nu, amice, mi-a mai rămas.

Mîinile lui Nick tremurau, şi se străduia să se poarte cît mai normal. Ar fi vrut ca Billy să plece odată, ca să-şi revină şi să vadă ce mama mă-sii tot îndrugase Angela.

Se tot uita la ceas. Voia să iasă în oraş cît mai curînd. Avea o întîlnire, şi era hotărît să n-o piardă, orice-ar fi spus Billy Clarke.

* * *

Hester şi Dixon erau îngrijoraţi în legătură cu Angela. Bătrîna le zîmbea copiilor, iar aceştia se bucurau. Şi totuşi, în toţi anii de cînd făceau parte din familia ei, Angela făcuse tot posibilul ca să-i evite. Nu era rasistă, dar nu credea în amestecul dintre rase; nimic n-o putea convinge că Dixon era la fel de englez ca ea.

Iar acum, pentru prima oară, nu mai putea de dragul lor.

Cu siguranţă, era cel mai neaşteptat lucru.

Dixon destupă o sticlă de brandy şi-i turnă soacrei sale un păhărel. Angela părea să aibă nevoie, şi-l primi cu recunoştinţă. Apoi, cu tact, Dixon le lăsă pe cele două femei singure, luînd copiii cu el în parcul local.

După plecarea lor, Angela spuse:

- Ai o casă frumoasă şi o familie fermecătoare.

Hester ştia cît o costase pe mama ei să rostească aceste cuvinte, ceea ce o făcea s-o respecte şi mai mult.

- De ce-ai venit la noi, mamă? Ce s-a întîmplat între tine şi Nick?

- Nu s-a întîmplat nimic, voiam doar să vă văd. N-am voie să-mi vizitez nepoţii fără să fiu luată la întrebări?

O spusese în glumă, dar ştiau amîndouă că nu era nimic amuzant, în fond.

- Mamă, cu tot respectul, i-ai văzut pe copiii mei doar de-o duzină de ori în şaisprezece ani, şi chiar şi atunci, a trebuit să insiste Nick.

Cele două femei se priviră un timp în tăcere.

- Il iubeşti pe Nick, nu-i aşa?

Hester zîmbi larg. Semăna atît de mult cu tatăl ei, încît pe Angela o durea s-o privească.

- Sigur că da, mamă. A fost aşa de bun cu noi, de-a lungul anilor. Ne-a ajutat să ne aranjăm, iubeşte copii, e cu adevărat un om cumsecade.

Angela zîmbi din nou. Voia s-o întrebe pe fiica ei de ce Nick nu-i invita niciodată la petreceri în casa lui, şi nici la vila din Spania, dar se abţinu.

De ce să întrebe un lucru pe care-l ştia?

Din cauza ei n-o făcuse, iar acum îi era ruşine. Ea îi ceruse să nu-i aducă în viaţa ei, iar Nick o iubea atît de mult, încît acceptase să rămînă despărţit de sora lui.

- Am să te mai întreb o dată, mamă. De ce eşti aici? Ce s-a întîmplat cu tine şi Nick?

Hester ştia că trebuia să fi fost o catastrofă, nimic altceva n-ar fi adus-o pe Angela acolo, dar prefera să nu forţeze nota. Mama ei avea să-i spună cînd găsea ea de cuviinţă.

- V-aţi certat, cu Nick sau cu Tammy?

Angela ridică din umeri.

- Nu, simţeam doar nevoia unei schimbări, atîta tot. Şi acum, mai lasă-mă cu întrebările şi spune-mi ce se mai întîmplă. Cari mi-a spus că a luat zece G.C.S.E.-uri. Deştept băiat, seamănă cu tatăl lui.

- Dixon îşi petrece foarte mult timp cu ei. Din fire, Cari nu-i cel mai inteligent copil din lume, dar îşi dă toată silinţa. Dacă ia note bune, o să-i luăm o motocicletă. Sau, mă rog, o bicicletă cu motor.

Angela dădu din cap.

- Şi nu uita că Ria îşi va lua curînd prima împărtăşanie. Dăm o petrecere, ca de obicei.

Dixon se convertise la catolicism, ca să se poată căsători şi religios. Pe Angela o uimea să vadă că acea mică familie era atît de unită, cînd ştia că pentru ei banii fuseseră întotdeauna o problemă. De ce nu-şi apreciase niciodată just copiii? De ce majoritatea femeilor îşi vedeau mereu copiii cu totul altfel decît pe toţi ceilalţi din viaţa lor?

Hester observă că mama ei era dusă de gînduri şi clătină din cap cu tristeţe. Deocamdată, n-avea să primească nici un răspuns.

- Mă duc să fac un ceai, bine? Vrei un sandviş, ceva, să-ţi ţină de foame pînă la cină?

La asta, Angela zîmbi - un zîmbet adevărat.

- Te-ajut şi eu cu cina, scumpo, îmi place să gătesc. Ceea ce, la Nick în casă, prindea foarte bine - Tammy nu era-n stare nici un amărît de ou să fiarbă fară să-l facă praf.

Zîmbiră amîndouă. Adevărul era că Tammy ştia să gătească - dar numai cînd se deranja s-o facă, ceea ce-n ultima vreme nu se mai întîmplă.

Hester abia aştepta să afle ce se întîmplase, dar ştia că Angela avea să-i spună la momentul potrivit. Aşteptase atîta vreme o vizită a mamei sale, şi n-avea de gînd ca acum s-o strice.

* * *

- Deci, n-ai avut niciodată nimic de-a face cu Tyrell Hatcher?

Nick clătină din cap.

- Nu, numele ăsta nu-mi spune nimic.

Billy îşi aprinse încă o ţigară, întrebîndu-se ce voia să spună de fapt Nick.

- E cel mai bun prieten al fratelui meu mai mic. Il mai ţii minte pe Louis?

Nick dădu din cap, amintindu-şi-l pe băiatul cel înalt, cu zîmbet plăcut.

- Mda. Si?

Incepea să devină agresiv. Işi mai turnă un pahar, scrîşnind printre dinţi:

- Nu-mi cer iertare pentru ce-am făcut, Billy. Scoală-te tu noaptea din somn şi găseşte-l pe bulachele ăla mic la tine-n casă, şi vrei să zici c-ai să-l întrebi în mă-sa ce pedigree are înainte să-l buşeşti? Asta vrei să zici? Nu te-am ştiut niciodată de asistent social.

Billy era nemulţumit.

- Nu vorbi prostii, ştii doar că n-am vrut să spun asta.

Nick rîse.

- Serios? Şi de un-să ştiu, acum mai citesc şi gînduri?

Billy Clarke auzise destul. Apropiindu-se de Nick, spuse cu deliberare:

- Las-o naibii moartă, dom'le. Am văzut prea mulţi amici de-ai mei luînd-o pe calea asta. Eşti paranoic, da' cu mine n-ai să te porţi la fel, auzi ce-ţi spun? Am venit aici ca prieten, vreau s-o rezolvăm. Tyrell vrea să ştie ce l-a adus pe băiatul lui la tine-n casă, atîta tot. N-are nimic cu tine, personal.

- Ce vorbeşti, Billy? Foarte frumos din partea lui.

Billy închise ochii, înghiţindu-şi furia.

- Ascultă la tine ce vorbeşti! Uită-te-n juru' tău! Ai mai mult decît şi-ar putea imagina majoritatea oamenilor, Nick, şi le rasoleşti pe toate, vîrîndu-ţi-le pe nas. Mă rog, e dreptul tău, nu? Da' cred c-ar fi căzu' să-l vezi pe Tyrell, fiindcă bietul bulangiu trebuie să se descurce nu doar cu moartea lu' fi-su, ci şi cu viaţa pe care-a avut-o de trăit nenorocitul ăla mic cu drogata de maică-sa.

- Jude Drogata?

Vorbise cu atîta ură, încît Billy întrebă încet:

- Şi de unde-o cunoşti?

Nick înghiţi în sec, înainte de a spune:

- Citesc şi eu ziarele, amice. Sînt locale, iar stilul ei de viaţă a ajuns renumit. Nu-s eu de vină că Hatcher şi-a lăsat fiul cu-o balegă ca ea, nu? Poate n-ar fi stricat să aibă puţin mai multă grijă de el - ce zici? In loc să-ncerce să afle acum de ce-a luat-o razna, mai bine încerca s-o dreagă înainte să trebuiască să-i sfarîm eu capu' puştiului.

- Băi Nick, tu chiar n-ai auzit ce ţi-am spus? N-a fost vina lui Tyrell. Şi acum, uite cum am ajuns cu toţii. Uită-te la maică-mea, săraca - era să moară din cauza noastră. Nu-ntotdeauna poţi da vina pe părinţi. Nici n-ai cum să ştii ce-o să se-aleagă de băieţii tăi, încă. Pe lumea asta există drogaţi de toate felurile, şi nici cu tine nu mi-e ruşine. Ai prizat cît tot fondul de pensie al lu' Escobar, şi-asta numai în astea două ore de cînd sînt eu aici - ce mama mă-sii-i cu tine?

Mersese prea departe şi o ştia, dar nu-şi mai putuse stăpîni furia.

Nick se uită în ochii vechiului său prieten şi, dintr-o dată, se moleşi. Incepu să plîngă, pe faţă, iar Billy se simţi îngrozitor de stînjenit, dar înţelegea în acelaşi timp cît de puternic îl afectase noaptea morţii lui Sonny Hatcher.

- N-am vrut să-l omor, înţelegi? Zău că n-am vrut să moară, chiar n-am vrut... Mi-a fost doar frică, atîta tot... ; Doar frică mi-a fost...

Şi se prăbuşi pe canapea, cu capul în mîini, plîngînd în hohote. Sunetul reverbera cu ecou din casa mare şi somptuoasă.

Billy Clarke numai la aşa ceva nu se aşteptase.

* * *

- De ce plîngi, fiule?

Glasul lui Tyrell era acum mai coborît, mai blînd. Băiatul nu scotea nici un sunet, iar acesta era lucrul care-l speria pe Tyrell cel mai tare. Nu făcea decît să stea pe canapea, plîngînd în tăcere.

Willy îl bătu pe braţ, facîndu-i lui Tyrell semn cu capul să se

ducă la bucătărie.

- Lasă-mă să vorbesc eu cu el. O să-i ard puţină, să vezi dacă asta nu-l pune pe picioare. E nebun la cap. Vorbesc eu cu el, da? De mata-i e frică şi cred că nu vrea să-ţi spună ce s-a-ntîmplat.

Tyrell ieşi din cameră, recunoscător pentru sfatul pe care i-l dăduse. în bucătărie, îşi aprinse iar chiştocul şi trase adînc, întrebîndu-se cum ajunsese viaţa lui într-un asemenea hal.

Avea în apartament doi băieţi fugiţi de-acasă care se prostituau, cînd ar fi trebuit să fie în casa lui frumoasă şi civilizată. Dar ştia că nu mai avea nici o şansă. Niciodată n-avea să se mai întoarcă acolo. Se îndepărtase prea mult de acele locuri şi acele vremuri...

Nu-şi duse gîndul pînă la capăt. In schimb, trase încă o dată din chiştoc, şi se întrebă în cît timp avea să-l calmeze Willy pe Kerr. Abia după ce afla situaţia de- acolo avea să se decidă ce să facă în continuare - şi nu înainte.

Era ca-n vechea ghicitoare: cum iese un om dintr-o cameră fară uşi şi fără ferestre? Păi, foarte simplu: la fel cum a intrat.

CAPITOLUL 21

Jude era în elementul ei. Gino putea face foarte uşor ceea ce-i cerea. Ba chiar, se şi grozăvea cu asta. In timp ce zăcea pe spate, aşteptînd extazul care urma, Jude zîmbea.

Gino ieşise, făcuse rost de bani şi se întorsese ca un erou învingător. Jude îi spusese insistent cît de deştept era, cît de mult se baza pe el. Băiatul se împăunase, umflîndu-se în pene de mîndrie.

Acum, ardea drogul. Umpluse cu heroină o lingură veche şi adăugase cu grijă apă, înfierbîntînd-o pe dedesubt. In timp ce dădea în fiert, Jude îi văzu lucirea din ochi, pe cînd anticipa urmarea.

Avea personalitatea potrivită pentru aşa ceva, nu încăpea nici o îndoială.

Sonny al ei, pe de altă parte, detestase toate astea - şi totuşi, se ducea pînă la capătul lumii ca să-i aducă droguri. Iar acum Gino, căruia îi plăceau, avea să le procure pentru amîndoi.

Pusese un album de Pink Floyd, „Animals“, şi cînta „Pigs on the Wing“. Ii plăcea melodia, ar fi putut-o asculta la nesfîrşit. Apartamentul chiar arăta ca o cocină de porci, dar nu-i păsa. Pentru ea, totul facea parte din joc. Cine spusese că viaţa e prea scurtă ca să umpli o ciupercă? Indiferent cine era, avusese dreptate. Viaţa era prea scurtă şi ca să tot faci curăţenie, şi să te duci în fiecare zi la aceeaşi muncă de rutină, mereu aceeaşi...

Din partea ei, aşa ceva era pentru rataţi.

Bătăile puternice în uşă îi făcură pe amîndoi să tresară, iar Jude se ridică de pe canapea cu chiu, cu vai.

- Lasă, Gino, o să plece...

Dar, peste cîteva clipe, bubuiturile reîncepură.

Gino era prea preocupat ca să le ia în seamă. In timp ce trăgea încet lichidul în seringă, uşa de la intrare zbură din ţîţîni. Auziră trosnetul lemnului şi amîndoi se întoarseră într-acolo, speriaţi.

Jude era albă la faţă. Convinsă că venise poliţia, se îndepărtă instinctiv de băiatul cu seringa.

-Aruncă totul pe fereastră, futu-te-n cur de cretin!

Vocea-i suna ascuţită de spaimă, iar Gino, care încremenise îngrozit, rămase pe loc, privind cu uimire cum în cameră năvăleau mama lui şi trei unchi.

* * *

Camerele mamei sale arătau fermecător. Pînă acum, Nick nu apreciase niciodată just acest lucru - dar, în fond, rareori intra acolo. Insă, la drept vorbind, decoraţiunile lui Tammy erau mai reuşite decît tot ceea ce făcuse Angela în viaţa ei. Nu că bătrîna ar fi recunoscut vreodată asta, deşi acum, că se împrieteniseră la cataramă, cine ştie...?

Nick ridică covorul, dîndu-l la o parte. Seiful era sub podea şi, pentru cine nu ştia de existenţa lui, ar fi trecut o veşnicie pînă să-l găsească. Toate seifurile fuseseră instalate de o mică firmă din Belfast - în ideea că distanta era prea mare ca să vină cineva tocmai de-acolo pentru a-l jefui.

Nerăbdător, Nick deschise seiful.

Inăuntru erau cîteva fotografii şi un telefon mobil.

Telefonul fu acela care-l descumpăni. Fusese încărcat recent, şi avea unsprezece apeluri pierdute. Cînd luă fotografiile, simţi că inima-i era
catapultată pînă în gură. Işi văzu propriul zîmbet, şi-şi aminti de cînd data fotografia. Fusese atît de fericit în ziua aceea...!

Şi Frankie arăta fericit, şi ceilalţi. Era o fotografie foarte reuşită - dar dacă Nick nu era atît de beat, n-ar fi lăsat s-o facă.

Insă fusese făcută, iar el avusese grijă ca Gary să ia toate copiile şi negativele, ceea ce Gary şi făcuse, pentru că şi el apărea în fotografii, şi nici unul dintre ei nu voia ca asemenea probe să circule aiurea. Apoi, Nick uitase complet de ele, nici nu visase vreodată ca fotografia să fie văzută de altcineva, şi cu atît mai puţin de propria lui mamă.

Ii găsise şi telefonul vechi, mobilul pe care-l folosise ca să-i sune pe Frankie şi ceilalţi amanţi. Aparatul care cîndva îi asigurase legătura cu celălalt mod al lui de viaţă, o viaţă pe care Tammy şi Angela n-ar fi înţeles-o niciodată. Şi de ce s-o fi înţeles, cînd de cele mai multe ori nici măcar el n-o înţelegea?

Se uită la apelurile pierdute şi oftă. Fotografiile acelea însemnau un divorţ - cel puţin. Un lucru era sigur: Angela nu-i arătase nimic lui Tammy. Dacă ar fi facut-o, pînă acum ar fi venit sfîrşitul lumii, aşa cum o ştia Nick.

* * *

Willy îl chemă pe Tyrell, care reveni în salon, nerăbdător. Se vedea clar că băiatul îşi mai revenise. Arăta oarecum mai relaxat, iar Tyrell, graţie lui Jude, cunoştea toate semnele unei doze substanţiale. Dar nu-i purta pică lui Kerr, căci ştia cît de puternic era demonul. Tot ce simţea acum, că furia i se risipise, era tristeţe.

Ce viaţă irosită...!

Insă degeaba i-ar fi spus-o, căci băiatul nu l-ar fi ascultat. Şi, oricum, Kerr nu era problema lui, ci a altcuiva. Tyrell nu voia de la el decît informaţii despre fiul lui. Şi avea să le obţină - chiar şi cu forţa.

Insă Kerr nu scotea o vorbă, aşa că Willy fu cel care-i spuse lui Tyrell tot ce voia să afle.

- E speriat, fiindcă Justin ar fi trebuit să meargă cu Sonny în noaptea aia, dar tipul care era vorba să vină să-l ia n-a apărut. A crezut că picase totul, aşa că-ţi dai seama cum s-a simţit pe urmă, cînd a auzit ce se întîmplase.

- Bine, şi de ce n-a spus la nimeni? De ce nimeni n-a spus nimănui?

Pentru prima oară, Willy se arătă nemulţumit, şi răspunse tăios:

- Doarme prin uşile magazinelor, sau se cuibăreşte pe unde poate, şi ştii că atunci cînd n-ai curent îţi vinzi televizoru', şi nici pe ziare nu prea punem mîna, decît ca să ne căptuşim hainele, dacă dormim afară iarna.

Şi- deschise încă o cutie de bere, cu un pocnet scurt.

- Şi la urma urmei, cui mă-sa să-i zică? Sticleţilor? Să-l salte pentru ceva ce nu făcuse? Fugi d-aci!

Tyrell se aşează pe canapea, ruşinat. Privindu-l pe Kerr, care se uita speriat la el, oftă.

- Si cine trebuia să-i ia?

Kerr ridică din umeri.

- Gagiu' de la şobolarniţă.

- Cum îl cheamă?

- Nu stiu. P.

- Cum arată?

- Bătrîn.

- Pe unde se-nvîrteşte?

- Peste tot.

Lui Tyrell îi era tot mai greu să-şi păstreze calmul. Avusese

conversaţii mai variate cu roboţii telefonici.

- Şi-acum unde-i Justin ăsta?

Celălalt băiat ridică iar din umeri, iar Tyrell simţi cum i se încleştau pumnii.

Willy, simţindu-i nervozitatea, spuse încet:

- Adu o hîrtie şi-un creion, şi-o s-o luăm de la-nceput, bine?

Ii făcu semn lui Tyrell să revină la bucătărie. O dată ajunşi acolo, Willy spuse trist:

- E cam înapoiat, nu-ţi dai seama? Ia-l mai uşor. Ii e frică, dacă iese nasol, atîta tot. Cred că vorbeşte despre tipul care agaţă băieţii pentru poponari. El pare să fie, oricum. Da' trebuie să ţii minte că Kerr n-are decît treişpe ani şi trăieşte de mult pe străzi, aşa că nu-i cel mai mintos din lume, înţelegi?

Tyrell dădu din cap.

- Hai înapoi, Willy, şi să vedem ce reuşim să mai scoatem de la el. Află dacă mai e cineva care ar putea avea ceva să ne spună.

Willy zîmbi.

- Chiar asta voiam să zic şi eu. Poate-ar fi bine să trecem şi pe la şobolarniţă?

- Deci, nu-ţi mai e teamă să te duci acolo?

Willy clătină din cap. Inainte, refuzase categoric. Tyrell îi respectase dorinţa, pentru că nu voia să-i pună viaţa în pericol, cum i se întîmplase propriului său fiu.

- Ai fost bun cu mine în zilele astea, Tyrell, şi vreau să mă achit. Dar mai vreau şi ca lui Sonny Boy să i se facă dreptate, într-un fel. Mi-a fost prieten bun, înţelegi? Tyrell nu ştia ce să facă, aşa că-i ciufuli părul.

- Şi tu eşti un băiat bun, Willy Lomax.

Mobilul său începu să sună din nou, şi se uită să vadă cine era, înainte de a respinge apelul.

- Ascultă, pot să te las aici cu el cîteva ore, pînă mă-ntorc?

Willy dădu din cap, iar Tyrell îi citi în ochi uşurarea.

- Am să vorbesc eu cu el, O.K.?

Tyrell îşi luă haina şi, în timp ce pornea spre uşă, îşi aminti că nu avea portofelul la el. Cînd se duse în dormitor să şi-l ia, îl auzi pe Willy vorbind, iar cuvintele lui îl făcură să zîmbească trist.

- Nu-i un gagiu rău, Kerr, aşa că-ncearcă să-ţi aminteşti ce ţi s-a spus, O.K.?

Era clar că încerca să obţină cît mai multe informaţii posibil.

Tyrell scoase capul de după uşă şi-i întrebă:
- Să vă aduc ceva de mîncare?
Willy răspunse fericit:
- Un hamburger cu cartofi prăjiţi, pentru mine!
Tyrell plecase deja, dar Willy ştia că-l auzise, ştia că avea să-i aducă ceva bun. Era un om ca lumea, era tatăl lui Sonny - însă Willy avea presimţirea îngrozitoare că adevărul despre moartea fiului său n-avea să-i aducă nici o uşurare, ci numai alte coşmaruri. Totuşi, nu-i putea spune asta, desigur - pentru că omul nu voia s-o audă.

* * *

Nick se uită încă o dată la fotografii, simţind că i se facea rău.
Era adevărat că mama lui îi stătuse alături la bine şi la rău, dar nu cumva aşa ceva întrecea orice limită chiar şi pentru Angela Leary?
Ca de obicei, era vina lui Gary. Acum, din cauza lui, Nick trebuia să se ducă şi să rezolve problema cu Mackie. Spera doar să ajungă la timp ca să-i închidă gura nenorocitului. Pentru totdeauna.
Toată porcăria se întîmplase din vina lui Proctor, îşi lăsase peste tot urmele slinoase de degete. La fel ca-n toate celelalte încurcături, de-a lungul anilor. Nick ar fi trebuit să-l pună la punct cu un an în urmă, cînd îşi dăduse seama cît de jos decăzuse. Dacă acum ieşea totul la iveală, s-ar fi iscat o nebunie de nedescris.
Se ridică, luînd decizia că nici un moment nu era mai potrivit decît cel prezent. Avea să se ducă şi să-i spună lui Mackie ceea ce avea de spus.

* * *

Louis Clarke şi Tyrell se aflau în barul Beehive din Brixton. Localul era plin şi trebuiau să-şi vorbească strigîndu-şi în ureche ca să audă ce spuneau. Dar le convenea aşa: în cîrciumile

zgomotoase, conversaţiile se auzeau greu de către alţii.

- Billy s-a dus la Leary.

Tyrell dădu încet din cap.

-Şi?

- Vorbeşte cu el, Tyrell, e întors pe dos. Billy zice că Leary s-a luat de băutură şi de droguri. Şi din cîte-am auzit despre el, înainte era curat. Oricum, Billy pregăteşte o întîlnire.

Incă o dată, Tyrell dădu din cap, sorbind din bere.

- Ştiu ce simte. Şi eu am trecut prin asta.

Louis nu ştiu ce să-i răspundă.

- Il rod remuşcările, din cîte se pare, încercă el să-l consoleze. Crezuse că era un om în toată firea, înţelegi, din cauza măştii de ski şi a pistolului. Oricine ar fi crezut la fel.

Tyrell ştia că prietenul său încerca să-i uşureze situaţia, dar nu reuşea. Ba chiar, într-un fel, i-o înrăutăţea şi mai tare.

- Nu vreau decît să aud din gura lui ce anume s-a întîmplat în noaptea aia, nimic altceva. N-am nici o treabă cu el.

Louis fu cît pe ce să spună că n-ar fi contat nici dacă avea. Nick era mai îngrijorat din cauza fraţilor Clarke decît dintr-a lui Tyrell Hatcher.

- Puştiul mai e la tine acasă?

Tyrell zîmbi.

- Acum am doi. Ăsta mai micu', Kerr, i-un bulangiu în toată regula, da' ştie mai multe decît spune. L-am lăsat în grija ăluilalt puşti. Cred c-o să scoată de la el mai multe decît mine. Mă tem că l-am speriat.

Louis rîse.

- Oricine s-ar speria de cozile astea ale tale. Haide, bea ce mai ai acolo şi-am să mai cer un rînd.

* * *

Mackie locuia în Basildon, şi nu era un om prea simpatizat de ceilalţi.

Era un beţiv certăreţ şi bătăuş pe care nu-l interesau decît fotbalul, „umplutul ghetelor", cum îşi descria el viaţa sexuală cu un şir întreg de amante, acum cînd nevasta îl părăsise, şi băutul pînă nu mai ştia de el.

Fiul său, Jerome, nu-l interesa mai mult decît ca subiect de conversaţie la crîşmă. De-a lungul anilor, îşi ameninţase

sistematic toţi vecinii şi, în consecinţă, se bucura să-i vadă trecînd pe partea cealaltă a străzii cînd se ducea sau de întorcea de la barul local.

Nici în acea frumoasă seară de vineri nu dezamăgea pe nimeni. Fiica unui vecin tocmai se măritase în aceeaşi după-amiază, la oficiul stării civile din Basildon. Fata, o blondă drăguţă cu burta plină de braţe şi picioare şi un proaspăt soţ care lucra la poştă, tocmai cobora din maşina
împodobită cu flori. Mackie se uita la ei din grădină, savurînd neliniştea pe care se vedea clar că le-o provoca.

Casele tuturor locatarilor din cartier erau frumoase şi bine îngrijite. Numai a lui arăta de parcă ar fi fost bombardată cu regularitate de Luftwaffe, din Al Doilea Război Mondial şi pînă în prezent.

- La ce caşti gura?

I se adresase unui bărbat care trecea pe stradă, întorcîndu-se de la serviciu. Omul grăbi pasul.

Totuşi, peste cîteva minute, cînd în faţa casei se opri Range Rover-ul lui Nick Leary, Mackie deveni numai zîmbete. Era el un scandalagiu, dar nu se lua decît de oamenii cărora le era frică de el. Nick Leary nu intra în această categorie şi, cum îl ajutase pe băiatul lui, Mackie îi era dator, deşi nu-i convenea să recunoască nici măcar în sinea lui. Nu conta că fiul său n-avea timp pentru el, nu conta nici că Stevie ieşise din puşcărie şi sora lui nu-i spusese nici pe departe cum se purta Mackie cu ea. In ceea ce-l privea pe el, întotdeauna erau alţii de vină.

Totuşi, avea destulă minte ca să ştie că Nick Leary era un rechin, pe lîngă care el nu făcea nici cît un oblete amărît. Iar gura sa neferecată îi crea probleme, ca de obicei.

Nick se opri în faţa porţii, privind spre casă cu dezgust nedisimulat.

-Mackie, asta-i o cocină mai naşpa decît îmi imaginasem.

Pe toată strada se opreau maşinile nuntaşilor. Nick le zîmbi cîtorva, care-i răspunseră la fel, uşuraţi că vizitatorul lui Mackie nu se lua la harţă cu ei. Unii dintre oaspeţii lui mai puţin civilizaţi iscaseră uneori gîlcevi, fie între ei, fie cu trecătorii.

Nick îl privea lung, ştiind că asta-l neliniştea. Nimeni nu se pricepea la acel joc mai bine decît Nick Leary. Cîteva minute îl savură cu plăcere.

- Intri, Nick?

- Dă-te-n mă-ta. Dacă şi pe dinăuntru-i ca pe-afară, aş avea nevoie de antitetanice şi antitifoidice înainte să risc să-ţi calc naibii pragu'.

Mackie fu nevoit să rîdă, deşi numai de-aşa ceva nu-i ardea.

- Şi-atunci, de ce-ai venit?

Ştia prea bine ce voia Nick Leary, dar prefera s-o audă de la el. Dăduse prea mult din gură şi presimţea că Nick venise ca să i-o închidă. Stevie îl prevenise să tacă, dar Mackie nu putuse rezista tentaţiei de a trăncăni.

Adevăratul lui nume era Fergus McDermot, cam nepotrivit pentru periferiile oraşului Glasgow, aşa că avusese destule probleme din cauza lui de-a lungul anilor.

Acum, toată lumea îi spunea Mackie. Un prieten care tocmai venise la nuntă îi strigă şi el:

- Salut, Mackie!

Mama miresei fu cît pe ce să leşine, de teamă că Mackie avea s-o ia ca pe o invitaţie.

Nick privi înjur, la oaspeţii eleganţi care soseau, apoi spuse încet:

- Dacă stau să mă gîndesc, cred c-ar fi mai bine să vorbim în casă, Mackie.

Intrară, iar Nick împinse înapoi uşa cu piciorul, fără s-o închidă complet. Apoi, oprindu-se în antreul plin de boarfe, întrebă cu glas sonor:

- De cîte ori ţi s-a spus să nu mai dai din clanţă?

Mackie nu-i răspunse. Ochii nu i se mai dezlipeau de ciocanul cu gheare din mîna lui Nick. Il ţinuse ascuns în mînecă, dar acum şi-l lăsase să alunece în mîna dreaptă.

Mackie avea sentimentul deprimant că Nemesisul său îl găsise în sfirşit.

CAPITOLUL 22

Jude îl privea pe poliţist, mijindu-şi ochii învineţiţi. Vedea cum se uita la ea şi ştia că abia aştepta să plece din secţia de urgenţe şi să se ducă la treburile lui. Fusese snopită în bătaie dar asta era o nimica toată pe lîngă graba de a ieşi din spital şi a se întoarce acasă, ca să vadă dacă-i mai rămăseseră droguri.

Gino, mama şi unchii lui plecaseră de mult la apariţia poliţiei, iar Jude nu dăduse nici o explicaţie. Pentru copoi, nu era decît un caz de rutină. Zilnic aveau de-a face cu aşa ceva. Drogaţii se luau mereu la bătaie.

Tînărul comisar o mai privi cîteva momente, înainte de a o întreba:

- Sigur n-o să fie nici o problemă?

Jude nici nu se osteni să-i răspundă. Avea să pună mîna pe puţină metadonă, în caz de urgenţă, după care urma să plece acasă. Reuşise să-şi ascundă drogurile înainte de a sosi poliţia şi ambulanţa; acum, nu voia decît să şi le scoată iar şi să meargă mai departe. Şi mai avea i nevoie şi de ceva de mîncare. Poate reuşea să-şi potolească greţurile de la stomac. Spera să primească i metadona cît mai curînd, căci apoi putea s-o vîndă şi să-şi mai cumpere heroină.

Se întreba dacă încercase cineva să i-o găsească. Uşa din faţă fusese spartă, iar asta însemna că orice vecin putea profita de ocazie ca s-o jefuiască. Insă şi-ar fi pierdut vremea. Tot ce se putea vinde dispăruse de mult din casa ei.

* * *

- De ce-ai adus ăla, Nick?

Ochii lui Mackie se făcuseră cît două farfurii. Privea fix ciocanul cu gheare din mîna lui Nick, care-i savura spaima cu un zîmbet leneş.

- A, n-ai auzit? E ultimul accesoriu la modă în Basildon. Il iei şi sfărîmi ţestele oamenilor cu ei, înţelegi? E mai mic decît crosa de golf, desigur, dar la fel de ucigător.

Balansa ciocanul în mînă, jucîndu-se cu el.

- De fapt, e chiar o armă foarte bună. Dacă te prinde cu el, zici că l-ai cumpărat fiindcă voiai să-ţi dregi singur ceva. Cum fac şi eu acum, nu?

Zîmbi din nou, iar Mackie simţi că i se tăia respiraţia. Nick clătină din cap cu reproş, înainte de a continua:

- Nici măcar propriul băiat n-ai putut să ţi-l laşi puţin în pace după tot calvarul prin care-a trecut, nu-i aşa, Mackie? Oricine altcineva ar fi înghiţit-o şi-ar fi ţinut-o în familie, da' tu, nu. Tu te-ai folosit de asta ca să primeşti de băut la circiumă! Întîmplător, m-ai pomenit şi pe mine în timp ce-ţi spuneai povestea. Am auzit despre ea de la Siddy Haulfryn.

Chipul lui Mackie devenise păstos.

- In veci n-aş face asta, Nick. Ştiu cum stă treaba... îngăimă el, ridicînd rugător braţele. Te rog, am învăţat lecţia, amice. Nu e nevoie să te mai deranjezi, aşa-i?

Intra în panică, iar asta-l înfuria şi mai tare pe Nick.

- Treci sus, Mackie.

- De ce?

Nu la aşa ceva se aşteptase.

Nick oftă dramatic.

- Urcă scara aia-mpuţită, acum, şi să nu-ţi faci vise sau speranţe c-ai să poţi scăpa cu vorba, fiindcă n-ai să reuşeşti decît s-o încurci şi mai tare, pricepi?

Făcu un pas spre el, iar Mackie porni grăbit spre scară. Nick îl urmă încet.

- Pute ca dracu' aici!

Mackie nu-i răspunse, privindu-l doar cum se uita prin toate camerele.

- Asta-i dormitorul tău, nu?

Camera era murdară, cu cearşafuri gri şi pătate şi miros de şosete vechi şi mîncăruri la pachete, amestecate cu duhoarea de bere şi băşini vechi. Dar lui Nick îi convenea, fiindcă fereastra cea mare dădea spre grădina din fată. Trebuia să facă o declaraţie de răzbunare, iar acea fereastră îi convenea de minune.

- Intră aici.

Mackie intră încet în cameră. Il treceau toate năduşelile, iar Nick o lungea anume, ca să-l chinuiască şi mai tare.

- Haide, Nick, e destul atît. N-am să mai scot o vorbă, am greşit...

Nick îl amuţi doar dintr-o privire.

- Ai dreptate c-ai greşit. Băiatul tău a luat-o de la Proctor, şi tu ai povestit la toată lumea! Ce efect o să aibă asta asupra lui, hmm? Şi ca să le pui capac la toate, m-ai amestecat şi pe mine în toată povestea, cînd eu îţi făcusem o favoare, pe bune!

- N-am spus numele tău, Nick, jur!

- Nu l-oi fi spus cu voce tare, da' pun pariu că nici lui Basil nu i-ar fi luat prea mult ca să se prindă de cine era vorba, nu?

Clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă.

- Eşti un jeg, Mackie. Un căcăţiş, asta eşti. Un vierme de rîsu' lumii. Si-acum, treci în faţa ferestrei.

Mackie se supuse, tremurînd - şi nu pentru că avea nevoie să bea ceva.

- Ai o ţigară?

Cînd coborî privirea, căutîndu-se prin buzunarele pantalonilor, Nick îl lovi de trei ori cu ciocanul în cap. Mackie se prăbuşi, dar imediat sări la loc în picioare.

Atunci, împingînd din răsputeri, Nick îl aruncă fără ceremonie prin fereastra spartă a dormitorului. In cădere, Mackie scoase un urlet animalic.

Ca amorţit, Nick coborî scara şi ieşi pe uşa din faţă, lăsînd-o deschisă. Nu se atinsese de nici un obiect din casă.

Mackie zăcea, conştient încă, pe iarba neîngrijită din fata casei.

- Trebuie să iei mai multă apă cu tine, amice, remarcă Nick, rîzînd.

Apoi, după ce-i mai dădu două lovituri în faţă cu ciocanul, scoase o pungă groasă de plastic din buzunarul cojocului şi puse cu grijă ciocanul înăuntru. In Range Rover, se şterse de sînge atent, cu nişte şerveţele, înainte de a pleca încet.

Nu se temea de răzbunare, nici din partea lui Mackie, nici dintr-a amicilor lui, sau a poliţiei. Vecinii nu văzuseră nimic, aşa mergeau lucrurile în lumea lor. Şi-n plus, în sfirşit îl redusese pe Mackie la tăcere - asta avea să-i atragă pe toţi de partea lui. Pe Mackie-l aşteptau cîteva luni în spital, cel puţin, şi avea mare noroc dacă mai ieşea pe picioarele lui. Dar, după cum îl ştia, peste cîţiva ani avea să-i facă cinste lui Nick ca să-si sărbătorească ajutorul de invaliditate.

Nick îşi cunoştea duşmanul, ba bine că nu - asta-l menţinuse atîta timp în vîrf.

* * *

Tyrell luă găleata cu pui şi cartofi prăjiţi şi intră în apartament. Era mai tîrziu decît crezuse, iar Willy se uita la

Cartoon Network, pe SkyKids. Luminile erau stinse, iar Kerr nu se vedea nicăieri.

-Unde-i băiatul?

Willy îi facu semn să tacă, şi abia atunci Tyrell îl văzu pe Kerr culcat după canapea, într-un sac vechi de dormit - al lui Willy, cel pe care-l căra după el toată ziua.

- A vorbit?

Willy zîmbi.

-Aproape totu-i acolo.

Arătă spre nişte foi rupte din caiet. Cînd aruncă o privire peste ele, Tyrell constată din nou cît de îngrijit era scrisul lui Willy. Puştiul avea minte, deşi nu şi vreun viitor - si nu din vina lui.

Mirosul de pui îl trezi pe Kerr, iar Tyrell îi spuse, zîmbind:

- Treci şi ia de-aici, amice, eu aduc nişte farfurii de la bucătărie.

Cînd reveni cu farfuriile şi condimentele, nici unul dintre băieţi nu se mişcase.

- Care-i problema?

Willy zîmbi.

- Aşteptam să-ţi iei tu mai întîi.

Era legea străzii: cine făcea rost de mîncare îşi lua partea leului.

- E-n regulă, nu mi-e foame.

La drept vorbind, nici nu-i mai era.

Cînd aprinsese lumina, se uitase la părul sîrmos al lui Kerr. Forfotea de păduchi, iar Tyrell reţinu să scuture covoarele cu proxima ocazie.

Dar mai vedea şi că băiatul încercase să se aranjeze, probabil datorită lui Willy, care era foarte ordonat, în felul lui. Le dădu cîte o Cola dietetică, ştiind că ar fi preferat o bere, iar lui îşi turnă un pahar mare de Bacardi cu cola, bîndu-l repede şi punîndu-şi încă unul imediat.

Avea sentimentul că trebuia să se anestezieze înainte de a citi însemnările. Curios, dar cu cît se apropia mai mult de adevărul în legătură cu bietul Sonny, cu atît mai puţin dorea să-l afle.

Probabil că aşa era firea omenească.

* * *

Frankie îl văzu pe Nick în uşă şi zîmbi.

-N-ai stare, este?

- Nu, n-am, unde putem să mergem?

- In dormitor, chiar acolo mă duceam.

Nick intră în cameră şi observă că, prin cine ştie ce minune, Frankie făcuse ordine.

- Ţi-ai adus pe cineva la curăţenie?

Frankie zîmbi.

- Nu mi-am adus. N-am prea avut de lucru azi, atîta tot. Ei, ce pot să fac pentru tine?

O spusese pe un ton aluziv-răutăcios, dar Nick nu-l asculta, îşi tăia deja cîteva linii pe masa de toaletă. Ştia că n-ar fi trebuit să vină acolo, că din nou risca enorm, dar n-avea încotro. Pentru el, Frankie era ca un drog, şi o ştiau amîndoi.

Mai ales Frankie, care vedea în acel om un bon de masă valabil pe ani de zile, dacă ştia cum să se poarte cu el.

- Haide, jos ţoalele, sînt grăbit.

- Păi ce, tu nu eşti mereu grăbit?

Nick nu rîse - era prea ocupat să prizeze.

* * *

Kerr răspundea la întrebările lui Tyrell despre însemnările făcute de Willy. Acesta le pusese de băut tuturor, iar Tyrell fusese din nou uimit să vadă că băieţii voiau ciocolată fierbinte. Se aşteptase la o ceartă cu ei pentru Bacardi.

Willy îi turnase încă un Bacardi cu cola, iar Tyrell îl sorbea încet. Avea nevoie de alcool.

- Deci, s-ar putea ca Justin să fie-n şobolarniţa aia?

Kerr dădu din cap.

- S-ar putea, da' cum ziceam, domn'e, nu l-a mai văzut nimeni de vreo...

Lăsă fraza în aer.

Tyrell îi spuse cu blîndeţe:

- Kerr, spune-mi doar ce ştii. Nu-ţi fie frică, bine? N-am să te acuz indiferent ce aud, îţi jur pe mormîntul lui Sonny.

Kerr îl privi pe Willy, care dădu din cap înţelepţeşte.

- Sonny se ducea la şobolarniţă cu Justin?

Băiatul dădu şi el din cap.

- In ultimele săptămîni înainte să moară, se ducea tot mai des acolo.

Tyrell îşi lăsă capul în piept; era prea dureros să asculte.

- Tu ai fost vreodată acolo?

Ruşinat, Kerr recunoscu că da.

- Da' nu le plăcea de mine, înţelegi? Se prinseseră că nu puteam să sufăr coşmelia aia, aşa că n-au mai vorbit cu mine. Şefu' zicea că nu eram bun de nimic şi se rîdea de mine.

Vorbise cu cea mai mare seriozitate, iar Tyrell trase adînc aer în piept, înainte de a spune:

- Normal că nu-ţi plăcea, băiete. Nimănui nu i-ar fi plăcut.

Willy şi Kerr schimbară o privire ciudată, iar Tyrell, observînd, întrebă:

- Ce mai e?

- Zi-i, Kerr.

Băiatul cel înalt îşi agită braţele, ca pentru a se feri de necuratul.

- Tu tre' să-i zici, Willy, mi-ai promis.

Willy trase adînc aer în piept, înainte de a întreba:

- Sigur vrei s-auzi adevărul, Tyrell?

Acesta dădu din cap, întrebîndu-se ce aveau să-i spună în continuare.

După ce se şterse cu dosul mîinii la nas, Willy spuse cu glas sonor:

- Sonny se ducea aşa de des la şobolarniţă fiindcă tipu' care-l ducea acolo îl plăcea şi-i plăcea şi lui Sonny de el.

Tyrell îl privi nedumerit:

- Şi...? Ce încerci să-mi spui?

Nervos, Willy îşi linse buzele înainte de a continua.

- Tipu' cu care se vedea... Nu ştim cum îl cheamă, da' Sonny mergea cu el, cum ar veni... Kerr a zis că umblau mult împreună. Aşa i-a spus Sonny. Zicea c-o să primească un apartament şi bani s-aibă din ce trăi.

Tyrell se uita cu uimire la cei doi băieţi.

- Ce tot vorbiţi? Vreţi să ziceţi că Sonny umbla cu ăla de bunăvoie?

Willy dădu din cap.

- Mda, îl cunoscuse cînd era încă nou în gaşcă. Le plac ăştia noii, moşilor. Şi din cîte zicea Kerr, se-aveau foarte bine, şi Sonny era înnebunit după el, spunea că-l iubea şi că şi ăla-l

iubea şi-i promisese să aibă grijă de el toată viata.

Tyrell era convins că avea halucinaţii.

- Kerr zice că i-a văzut împreună de cîteva ori. Nu de-aproape, nu nimic, da' ştia că nu se ascundeau. Cel puţin, Sonny nu se-ascundea.

Willy privi expresia lui Tyrell, care se schimbase, după care, fără să se lase rugat, începu să-i răsucească o ţigară de marijuana.

* * *

Tammy nu ştia ce s-ar fi făcut fără Sky Plus. Inregistra pe casetă toate telenovelele, dar cel mai mult îi plăceau comediile ca „Will and Grace" şi „The Golden Girls". Tocmai aţipea, cînd îl simţi pe Nick vîrîndu-se în pat lîngă ea.

Se întoarse cu faţa spre el, dar deodată încremeni şi, ridicîndu-se în capul oaselor, zbieră:

- Cu cine-ai fost?

Nick o privi ca şi cum ar fi înnebunit. Din cine ştie ce motiv, expresia lui o înfurie şi mai tare.

- Te-am mirosit, Nick! Iar ai fost la una din tîrfele tale împuţite!

- Nu fi paranoică, Tammy. Jur pe Dumnezeu, pe viaţa mamei mele, că-n viaţa mea nu mai există nici o altă femeie.

Nick sări din pat şi dispăru în baie. Tammy se luă după el, continuînd să ţipe:

- Futu-te-n cur de labagiu!

Dînd drumul la duş, Nick îi răspunse răutăcios:

- Am pe mine hainele-astea de azi-dimineaţă şi ceea ce crezi că-i mirosul altei femei a rămas de la marfa pe care am depozitat-o cu Billy Clarke. Jur, iubito, asta-i tot, iar după ce fac duşul ăsta, ne culcăm, în regulă? O vorbă dacă mai scoţi, Tammy, şi-ţi cîrpesc una.

- Unde-ai fost? Vreau să aflu o dată pentru totdeauna, Nick!

Nick ieşi de sub duş. Se săpunise repede şi, simţindu-se mai curat şi mai puţin vinovat, reveni în dormitor, unde turnă de băut pentru amîndoi.

- Dacă-ţi spun unde-am fost, trebuie să-mi juri că n-ai să le spui amicelor tale, e clar?

Tammy dădu din cap, deşi pe faţă i se citea expresia cinică.

-Atunci, hai, s-auzim. Cred că-i foarte nasol, dacă ai nevoie să bei ca să-mi spui.

- I-am spart capu' lui Mackie, c-un ciocan.

Cuvintele lui o făcură să se oprească locului, ca trăsnită, aşa cum Nick se şi aşteptase.

- Ce-ai făcut...?!

- Mai ştii cînd a venit Stevie pe-aici, acu' cîtva timp?

Tammy dădu din cap, speriată de ceea ce urma.

- Şi ştii că Mackie e însurat cu sora lui Stevie?

Confirmă din nou.

- Ei bine, Gary Proctor a încercat să-l violeze pe băiatul lor - de-asta mă căutase Stevie. Am rezolvat-o, da-n loc să-şi ţină gura, Mackie a-nceput să povestească.

CAPITOLUL 23

- Te simţi bine?

Willy apăruse în uşă.

Tyrell dădu din cap, dorindu-şi ca băiatul să dispară din viaţa lui, deşi se simţea răspunzător pentru el.

- Vrei o cafea?

Băiatul clătină din cap. în schimb, luă ţigările lui Tyrell şi-şi aprinse una.

- Dimineaţa prefer ceai, spuse el, rîzînd. Auzi la mine! De parc-aş avea de ales.

- Ei, în dimineaţa asta, cel puţin, ai.

Puse ibricul pe foc şi scoase din dulap pliculeţele de ceai, întrebîndu-se tot timpul cînd avea Willy să plece şi să-l lase în pace.

Ghicindu-i gîndurile, băiatul spuse:

- In după-amiaza asta plecăm.

Tyrell închise strîns ochii, înainte de a se întoarce spre el să-i spună:

- Eşti O.K.

Sceptic, Willy ridică din sprîncene.

- Cinstit, Willy. Oricum, vreau să vii cu mine la şobolarniţă. Să-mi vorbeşti despre cine se duce acolo.

Willy ridică din umeri, trăgînd din ţigara Marlboro Light.

- Cum vrei.

Tyrell îşi dădea seama cît se străduia să se poarte ca şi cum nu i-ar fi păsat de ceea ce i se întîmplă, dar îi vedea în ochi şi bucuria că avea să mai petreacă o noapte, două, la căldură.

- Vrei ceva de mîncare?

Băiatul dădu din cap, încîntat.

- Atunci, pune-ţi, eu trebuie să plec puţin.

Işi luă cafeaua şi, în timp ce ieşea din bucătărie, adăugă mai încet:

- Şi pe urmă să faci curat, bine?

- Sigur că da. Pot să-i pun şi lui Kerr?

Tyrell ridică ochii spre tavan. De parcă i-ar fi răspuns că nu! De ce-l tot întreba? Răspunse nervos:

- Sigur că poţi, nu fi bătut în cap. Doar nu era să zic nu!

Willy ridică iar din umeri, ca şi cum ar fi spus: „sînt greu de cap“.

- Nu se ştie niciodată.

Tyrell se grăbi să iasă din bucătărie înainte de a-şi pierde calmul.

Dar ştia ce se întîmplă. Nu-i plăcea că acel băiat îl punea la un loc cu toţi ceilalţi indivizi care se folosiseră de el, în viaţa lui.

* * *

Louis Clarke şi fratele său Terry erau în drum spre întîlnirea cu Tyrell, pentru a inspecta acea aşa-numită şobolarniţă. Mai întîi aveau să bea ceva la Wapping Wall, în Whitby Prospect. Tyrell urma să-i pună la curent cu tot ce se mai întîmplase, iar ei voiau să-ncerce să-l convingă să accepte întîlnirea cu Nick Leary. Billy considera că le-ar fi uşurat tuturor situaţia. Incepea să-l calce pe nervi.

Cînd intrară în bar, Terry se uită înjur, din obişnuinţă. Avea atîţia duşmani, încît oricînd era posibil să dea de un cunoscut şi să fie nevoit să-şi păzească spatele. Şi nu fu nici de data asta dezamăgit. Un bărbat înalt, cu păr roşcat şi zîmbet dezinvolt, îl salută:

- Ura, Tel! Cum mai merge?

Iritat, Terry îi răspunse tăios:

- Sînt spărgător de bănci, băi ăsta, nu membru al Cercului de bune maniere!

Il dădu pe individ la o parte din drum şi porni cu pas hotărît spre bar. Terry nu putea suferi familiarismele, iar dobitocul întrecuse măsura.

Nici măcar nu-l cunoştea prea bine, de ce voia să stea de vorbă cu el?

Obrăznicia unor oameni nu contenea niciodată să-l uimească.

Louis îi facu individului cu ochiul şi spuse încet:

- Nu-l lua-n seamă, are draci pe el, pe ziua de azi.

Omul, însă, era cu nişte prieteni care nu se lăsau împăcaţi prea uşor, şi răspunse cu glas puternic:

- Mai bine s-aibe grijă, că nu se ştie niciodată cînd n-o să mai fie cu fraţii lui alături, să-l păzească.

Louis aruncă o privire spre Terry - care, din fericire, era prea ocupat să se uite-n decoletul unei brunete, pentru a auzi ce se vorbea. Făcînd un pas spre individ, îl întrebă zîmbind:

- Ţi s-a urît cu viaţa, frăţie? Amicii tăi nu par dornici să muşte din ele, aşa c-ai să fii singur.

Omul privi în jur şi văzu că spunea adevărul.

- Şi acum, bea ce-ai acolo şi lasă-ne cu ale noastre, hmm?

Louis oftă. Presimţea că aşa avea să meargă toată ziua. Terry era capabil de orice - iar problema cu Terry era că, în asemenea situaţii, nu mai dădea înapoi.

* * *

Jude era complet singură şi nu se simţea bine. Gino era încuiat în casă de maică-sa, şi ştia că nu mai putea lua legătura cu el. Nici unul dintre ceilalţi băieţi nu mai trecuse pe la ea, de-o bună bucată devreme, şi avea sentimentul cumplit că rămăsese definitiv şi irevocabil de capul ei.

Casa era încă devastată după bătaia din ajun, dar nu-i dădea atentie. Metadona îsi facea efectul.

Luă mobilul lui Sonny şi-l privi cîteva secunde. Apoi, formă cu grijă numărul pe care-l aflase de la Big Ellie.

I se răspunse de la primul apel, iar acest lucru o derută. Nu se aşteptase.

-Alo?

Glasul familiar o făcu să îngheţe de spaimă.

- Cine e?

- Eu sînt, mama lui Sonny.

Vocea ei suna mult mai puternică decît se simţea Jude. Mîinile-i tremurau deja, şi ajunsese cu nervii în pioneze.

- Ce vrei?

Omul vorbea pe un ton mai îngheţat decît vîntul arctic, iar Jude înghiţi în sec înainte de a răspunde:

- Bani.

Legătura se întrerupse.

Rămase pe canapea, îngrozită de ceea ce făcuse. Dar n-avea să se oprească. Sonny Boy îi spusese totul, iar acesta nu era decît primul număr de pe o lungă listă de bărbaţi pe care voia să-i jumulească. Incepea cu un guvid, urcînd treptat spre peştii cei mari. De fapt, îi fusese chiar mai uşor decît se aşteptase. Acum, că primul val de spaimă îi trecuse, se simţea foarte mulţumită de sine însăşi.

Işi ţinuse gura, nu le spusese nimic poliţiştilor, aşteptîndu-se şă primească despăgubiri înainte de a fi nevoită să recurgă la acest joc.

Poliţia ar fi dat orice ca să audă ce avea de spus, dar ce era drept, era drept, sau cel puţin aşa considera Jude. Viaţa era prea scurtă, iar nevoile ei prea urgente, ca să mai păstreze tăcerea.

* * *

- Arăţi teribil, Tyrell, remarcă Terry, cu un rîs jovial. Aproape că rimează, nu? Tyrell cel Teribil. Sună ca un nume de despot.

Făcu o mutră, prefacîndu-se că-şi răsucea o mustaţa imaginară. Tyrell zîmbi şi el.

Negresa cu sîni enormi era încă la bar, iar Terry încerca să-i facă cinste cu încă un pahar. Tyrell şi Louis ştiau că degeaba ar fi căutat să-l convingă să plece.

- Mai vrei un rînd, iubito?

Apoi se întoarse spre barman şi-i spuse sotto voce:

- Bagă un brandy cvadruplu în porto-ul ăla, bine?

Femeia rîse amuzată.

- Un porto mi-ajunge, mulţumesc.

Terry îşi dădu ochii peste cap. Tyrell şi Louis ştiau că n-avea să se astîmpere cu una, cu două. Totuşi, era distractiv să-l vadă în acţiune.

- Auzi, Tyrell, ia ghici? Leonie, aci de faţă, e o adevărată Jack Spintecătorul! Oare de ce nu mă mir?

Terry nu mai putea de încîntare. Stripteusele erau femeile visurilor lui.

- Mai ia un rînd, scumpo. Cred că s-ar putea să fie o seară interesantă, ce ziceţi, băieţi?

Louis rîse, spunîndu-i lui Tyrell:

- Am încurcat-o, amice, pînă n-o rezolvă, nu se potoleşte.

Intr-un fel, Tyrell se bucura. Avea nevoie de timp, ca să se pregătească psihic. Presimţea că lucrurile urmau să meargă din rău în mai rău. Şi, oricum, la adăpostul întunericului avea să le fie mai uşor. După cum spunea Willy, serile de sîmbătă erau foarte populate în sobolarnite.

Mai întîi, să mai bea două pahare, şi să vadă cum se simţea. Acel stil nou de viată era destul de seducător. Putea foarte uşor să-si formeze o rutină. Rezolva doar treburile, apoi culegea roadele. In ceea ce-l privea pe Tyrell, era şi timpul.

* * *

Jude era bine dispusă. Găsise un plic de heroină sub canapea. Probabil căzuse de pe masă, în harababura din ziua trecută. Pentru ea, ăsta era un semabun. Insemna că situaţia se ameliora, că nu putea merge decît spre bine. Cel puţin, aşa spera.

Se întoarse, cînd auzi pe cineva intrînd în casă. Lăsase uşa întredeschisă, în caz că Gino reuşea să scape de cei care-l chinuiau. Răsucmdu-se cu un zîmbet larg pe faţă, spuse veselă:

- Tocmai la timp!

Dar zîmbetul îi pieri de pe buze cînd văzu cine era. Inima i se opri în piept, îngheţată.

- Salut, Jude, cam de mult nu ne-am văzut.

Glasul era întocmai aşa cum şi-l amintea, dar acum bărbatul pe care-l cunoştea de atîţia ani părea oarecum periculos.

Nu se aşteptase să-l vadă atît de curînd.

Nici unul dintre ceilalţi pe care-i sunase nu se deranjase să-i răspundă la apel. Poate că era un semn prevestitor. Jude, ca toţi drogaţii, trăia într-o lume a speranţei.

Lenny o privea lung, încercînd s-o intimideze - şi reuşind de minune.

- Ce-ţi închipuiai tu, că dacă dai cîteva telefoane, toţi vor alerga încoace, nu? Ei bine, am venit să-ţi spun că te înşeli, Jude.

In ochi i se citea ura şi dezgustul, iar Jude uită cu cine avea de-a face. Îndreptînd spre el un deget murdar, îi răspunse cu o furie mai puternică decît teama:

- Imi eşti dator în mă-ta, la fel ca şi ceilalţi. Tu l-ai atras pe Sonny al meu în lumea fătălăilor. Avea doişpe ani cînd l-ai scos la produs, cu aşa-zişii tăi amici. Ţi-ar plăcea să audă lumea despre asta, hmm, Lenny? Oi fi tu un dealer respectabil, da' poponarii-s de-altă teapă şi toată lumea ştie asta - iar tu, Lenny, eşti poponar!

Lenny porni repede spre ea, facînd-o să bată în retragere, cu teamă.

La vederea acestei reacţii, Lenny rîse, spunînd sarcastic:

- Te-am speriat, Jude, este?

Femeia dădu din cap, cu ochii mari, şi o fracţiune de secundă Lenny o văzu pe fata de altădată, de demult, de pe vremea cînd încă nu se droga.

- Ei, atunci sperie-te şi ascultă ce am de zis, da?

Jude dădu din cap, încercînd să se relaxeze puţin.

Dar, într-o clipă, Lenny sări asupra ei, cu o furie şi o violenţă abia stăpînite. In timp ce o trîntea la pămînt, îi spuse încet, scrîşnit:

- Crezi că poţi să mă ameninţi pe mine? Crezi că ai destul

sînge-n pizdă ca să mă joci pe degete, Jude?

O apucase de păr şi-i vorbea în faţă, scuturînd-o ca pe o păpuşă de cîrpe.

- N-ai învăţat nimic din moartea lui Sonny, femeie?

Privind-o în ochi, spuse încet, cu ură:

- L-au înfundat!

Rîse încă o dată, după care, aruncînd-o la podea, începu să-i ardă papara pe care Jude ştia că o merita. După ce obosi, îi spuse aspru:

- Şi ştim cu toţii cine l-a-nfundat, nu? Tu l-ai împins în povestea aia, cum ştii foarte bine. Il puneai să le ceară oamenilor bani, unor oameni pe care nu-i mai văzuse de ani de zile. Numai tu contai, ca de obicei, nu? Numai tu şi căcaturile pe care ţi le pompezi în braţ.

Jude zăcea pe jos, chircită, dar pe faţă nu i se vedeau nici lacrimi, nici teamă adevărată.

- Eşti o zdreanţă, Jude, nici mai mult nici mai puţin, şi fi-tu ajunsese la fel. Poate c-ar fi avut vreo şansă, dacă nu te agăţai tu de el ca o lipitoare. Altfel, poate c-o sfîrşea altfel, cine ştie? Da' acum a murit, Jude, şi dacă n-ai grijă, s-ar putea să te duci după el mai repede decît se aşteptase.

Jude se adună de pe jos şi, în pofida furiei, Lenny o admiră că nu scosese o vorbă de protest.

- Orice-ai zice tu, Lenny, tot îmi eşti dator. Mi-eşti dator în stil mare.

Porni iar spre ea. Apucîndu-i strîns bărbia într-o mînă, scrîşni printre dinţi:

- Nu-ţi datorez nimic, cucoană.

La vederea spaimei de pe faţa ei, zîmbi.

-Vorba cîntecului: „Nimic, absolut nimic."

O îmbrînci, facînd-o să cadă pe canapea, de unde se rostogoli pe jos. Apoi, se duse la ea şi-i aruncă o uncie de heroină pe trupul tremurător.

- Uite, asta-i singura compensaţie pe care ai s-o capeţi. N-am avut nici un amestec în ce i s-a întîmplat fiului tău, da' ştiu un om care-a avut.

In semn de rămas-bun, îi dădu un şut în coaste.

- A, şi, apropo, Jude, pe viitor să-nchizi uşa. Nu se ştie niciodată cine mai pică într-o vizită.

Era o ameninţare, iar Jude o ştia, dar după plecarea lui

începu să se mai relaxeze. Lenny Bagshot fusese primul de pe listă. Acum, avea să-i ia pe rînd. Urma şă obţină ceea ce voia, orice-ar fi crezut ei.

Zîmbind satisfăcută, luă plicul de heroină şi, fericită cum de zile-ntregi nu mai fusese, se ridică de pe podea şi-şi turnă un pahar.

Era gata să sărbătorească.

CAPITOLUL 24

Tyrell era neliniştit la gîndul de a-l lua pe Willy cu ei în maşină. Terry se schimba ca vremea, trecea în cîteva secunde de la rîsul în hohote la maniaco-depresie. Nimeni care nu-şi putea păzi singur spatele nu se ducea vreodată să lucreze cu el, inclusiv fraţii lui.

Totuşi, băiatul păru să-i placă. Imediat ce Willy se urcă în

maşină, Terry îi zîmbi prietenos, salutîndu-l cu cuvintele:

- Cum e, puştiu'?

Tonul lui îl făcu pe Willy să zîmbească. La fel ca majorităţii oamenilor cînd îl vedeau prima dată pe Terry, bietului Willy Lomax îi plăcu. Tyrell spera din toată inima să nu se întîmple nimic care să-i schimbe impresia.

Cum băiatul cunoştea doar locul, nu si adresa,merseră pînă în Plaistow. Willy îi îndrumă cît putea de bine. In cele din urmă, după ora unsprezece şi jumătate, ajunseră în faţa unui bloc turn, unde parcară maşina.

Terry se răsuci în scaun, întrebîndu-l pe Willy:

- Crezi c-aici e?

Băiatul dădu din cap.

- Mda, asta pare să fie.

- Vine şi el cu noi, ca să fim siguri că nimerim? îl întrebă Louis pe Tyrell.

Acesta dădu din cap, adăugînd însă:

-Totuşi, după ce ne duci pînă acolo, ai să te-ntorci la maşină, da?

Willy confirmă bucuros.

- Uite-un client, acolo, îl vezi? arătă el cu degetul. Ii cunosc de la o poştă.

Cu toţii priviră spre un bărbat înalt şi chel care cobora dintr-un Lexus. Nu te-ai fi prea aşteptat să vezi o asemenea maşină într-un cartier ca acela. Omul încuie portiera şi se uită înjur pe furiş, înainte de a porni spre intrarea în bloc. Era bine îmbrăcat, pe măsura maşinii cu care circula.

Pe un ton neîncrezător, Terry spuse:

- Ce, vrei să zici că ăsta-i unu' din-ăia de le-o trag în creţ la puşti?

Louis şi Tyrell închiseră ochii deznădăjduiţi, dîndu-şi seama că era gata să-şi piardă cumpătul. Terry era scandalizat şi dezgustat. Totuşi, ştiau amîndoi că era foarte posibil ca, la un moment dat, să le fie de folos muşchii lui.

Willy rîse.

- Te-ai mira să ştii cine umblă cu d-astea, dom'le.

Terry îl privi cu interes.

- Şi ce, pe bune, arată ca el?

Băiatul abia se stăpîni să nu răspundă: „Şi ca mata, şi ca Tyrell, şi ca toţi ăia cu care bei la cîrciumă." Nu era momentul

să-i servească o lecţie despre latura sordidă a vieţii, aşa că nu făcu decît să dea din cap.

- Deci, arată ca P.S.A.-ii? Poliţiştii sub acoperire, care sentolesc ca oamenii normali?

Aceste cuvinte îl făcură pe Willy să rîdă, iar Terry rîse împreună cu el.

- Da, arată ca oameni normali, numai aşa reuşesc s-o ţină atît de mult timp, fără să păţească nimic. Da' unii din băieţii de-acolo, de sus, au peste şaişpe ani, doar c-arată mai tineri, aşa că nu-i nimic ilegal.

Cîteva momente, Terry stătu pe gînduri. Apoi, deveni dintr-o dată feroce.

- Nici nu ştiu ce-i mai rău. Aştia-ş bolnavi la cap! Mergem sus să-i regulăm pe bulangii, sau ce facem?

Se dădu repede jos din maşină şi luă din portbagaj un baros cu coadă scurtă. Era o sculă pe care o folosise adesea de-a lungul anilor şi făcea treabă bună. Louis şi Tyrell coborîră după el, în timp ce Willy rămase înăuntru, privindu-i şi ascultîndu-i cum vorbeau.

- Calmează-te, da?

Terry îşi dădu fratele la o parte.

- Sînt calm. Cît de calm pot să fiu, cînd în jurul meu sentîmplă toată porcăria asta.

Arăta extrem de agitat, şi ştiau că nu era deloc un semn bun. Terry putea să explodeze din cel mai mic fleac.

- Şi cu ăsta ce vrei să faci? întrebă Louis, arătînd spre arma din mîinile lui.

Oftînd adînc, Terry răspunse cu sarcasm nedisimulat.

- Păi, voiam să sparg uşa. Voi cum vă gîndeaţi - să strigăm: „Noi sîntem, o gaşcă de poponari ieşiţi la distracţie, aduceţi puştimea!"?

Tyrell fu nevoit să recunoască: avea dreptate.

Totuşi, Terry continuă mai încet, rîzînd şi cîntărind ciocanul în mîini.

- Asta, băieţi, e ceea ce se numeşte elementul surpriză. Merge de minune să spargi uşa de la intrare, şi pe urmă să mai sfarîmi şi cîteva căpăţîni, la nevoie.

Il privi pe Tyrell.

- Vrei să afli cine conduce cocinele astea, nu?

Tyrell dădu din cap.

- Păi, ăsta ne garantează c-o să aflăm. Doar n-au să ne primească finuţ, cu ceaiuri şi fursecuri, pînă-i cheamă, dacă-nţelegi ce vreau să zic.

Willy se aplecă pe fereastra maşinii.

-Are dreptate, să ştiţi! Eu în locul vostru, aş asculta ce spune.

Terry îi zîmbi.

- Hai, fiule, să-i dăm bice-n mama mă-sii!

Willy îi urmă încîntat. Lîngă uriaşul cu barosul se simţea în siguranţă, ghicise deja că Terry era singurul care bănuia ce-i aştepta în noaptea aceea.

* * *

Tammy nu mai fusese de mult aşa de beată, şi nici nu i se mai întîmplase să stea acasă într-o sîmbătă seara. Praful se alesese de planurile ei de a se întîlni cu Janine, după ce băuse un brandy la prînz. Paharul devenise o sticlă aproape întreagă, iar acum era dusă. Şi mai avea şi poftă de scandal - sau măcar de-o mîncare la pachet.

Rîse de propriile ei gînduri.

Intră în apartamentul soacrei sale, cu gîndul de a arunca o privire prin frigider. Nu fu nici de astă dată dezamăgită. Angela lăsase acolo nişte pateuri, cîrnaţi şi ouă scoţiene. Ii plăcea să ia cîte o gustare în timp ce se uita la televizor, iar frigiderul mai conţinea şi multă ciocolată.

Tammy înfulecă flămîndă un pateu cu cîrnat. A doua zi avea să regrete, dar pe moment era ca o mană cerească. Apoi se aşeză pe podea, şi văzu că seiful de sub covor al Angelei fusese deschis.

Dînd la o parte covorul, care nu fusese pus bine la loc, deschise seiful. Toate seifurile din casă aveau acelaşi cod. In unele privinţe, cu toate pretenţiile lui, Nick era un adevărat zgîrie-brînză.

Luă fotografiile din carcasa de oţel şi, cînd văzu chipul lui Gary Proctor, se întrebă un moment ce Dumnezeu căuta o poză de-ale lui în seiful soacră-sii. Apoi, cînd se uită mai atentă, avu şocul vieţii ei.

Tammy privi mult timp fotografiile, observînd fiecare detaliu din toate imaginile, fără a-i veni să-şi creadă ochilor. Apoi începu să icnească, şi tot ceea ce mîncase ţîşni pe covorul scump. Incă

mai icnea, chiar şi cînd stomacul i se golise complet - chiar şi de alcool.

Şi astfel o găsi Angela.

* * *

Terry şi ceilalţi aşteptară ca Willy să se întoarcă la lift. După ce intră în cabină şi porni înapoi în jos, dădură din capete unii spre alţii, semn că era momentul să înceapă distracţia.

Uşa de la intrare avea un geam mat, armat cu sîrmă. Putea opri un spărgător, dar nu şi un baros mînuit de un uriaş. Luîndu-şi avînt, Terry lovi din răsputeri. Uşa sări din balamale, iar cei trei intrară, închizînd-o cu calm în urma lor. Nu se aflau într-o zonă unde cineva să cheme poliţia.

In apartament izbucnise haosul. Terry privi neîncrezător cum diverşi băieţi şi fete abia la vîrsta adolescenţei năvăleau din camere, pe jumătate goi, cu trupurile emaciate lucind în lumina palidă a becurilor.

Dar ceea ce-i izbise din primul moment era mirosul. Duhoarea pestilenţială de covoare vechi şi lăzi de gunoi negolite de mult. Nici nu era de mirare că apartamentele acelea se numeau „şobolarniţe“.

Un individ masiv, cel pe care-l văzuseră coborînd din Lexus, ieşi dintr-un dormitor, trăgîndu-şi pantalonii pe el. Ii văzu şi fu aproape uşurat. Se temuse să nu fie poliţia, dar acum putea încerca să scape cu vorba.

Terry îl înşfacă de gît şi-l trînti peste uşa camerei din faţă. Inăuntru erau trei bărbaţi, toţi trecuţi de cincizeci de ani şi îmbrăcaţi lejer. Tyrell şi Louis deduseră că se aflau acolo de puţin timp şi-şi aşteptau rîndul.

- Cine-i şefu-aicea?

Glasul lui Terry suna autoritar, însă omul din Lexus era prea speriat ca să-i răspundă. Terry îl mai dădu o dată cu capul de tocul uşii, apoi se uită în jur şi strigă:

- Dacă nu-mi răspundeţi, drept de pe căcatu’ ăla de balcon zburaţi, unu’ cîte unu’! Şi-acuma, înc-o dată: cine-i şefu-n căcăstoarea asta?!

Uşa de la balcon era deschisă, iar afară se vedeau doi băieţi. Tyrell îşi dădu seama că rebegeau de frig. Cheliosul din Lexus arătă spre unul dintre cei de pe canapea.

- El... el e sefu'! Gordon Winters îl cheamă.

Omul încercă să se ridice, dar Louis şi Tyrell se şi repeziseră la el.

- Aşa mai vii de-acasă...

Terry se mai calmase. Il îmbrînci pe chelios într-o parte, spunînd pe un ton aproape prietenos:

- Nu care cumva să-ncercaţi vreunu' să ieşiţi de-aici, e clar?

Apoi se uită în jur, la bărbaţii şi adolescenţii care-l priveau şocaţi.

- Am draci', şi dacă trebuie să-ncep să umblu după voi ca să vă găsesc...

Lăsă fraza neterminată, facînd un semn spre Tyrell şi Louis.

- Aduceţi-l încoa'.

Terry îl luă pe Winters în primire de la fratele lui şi, fără ceremonie, îl trase pe balcon. Omul era îngrozit şi, convins că-i sunase ceasul, începu să se zbată din răsputeri. Doi doi băieţi de-acolo se chirciseră pe jos.

- Treceţi în casă, nenorociţilor.

Băieţii o luară la fugă cît îi ţineau picioarele, întrebîndu-se ce mama dracului se întîmplă.

- Haideţi, fraţilor, să-l atîrnăm puţin. Să vedem dacă-şi aminteşte destul ca să mergem mai departe.

Terry se distra vizibil. Disperat, Gordon Winters încă mai încerca să scape.

Fără nici o dificultate, cei trei îl ridicară peste balustrada balconului. Winters încetă să se mai zbată. Acum, se milogea să nu-l omoare.

- Vă spun orice. Vă rog, nu... vă rog... eu doar lucrez aici, e slujba mea, atîta...

Terry rîse.

- Asta numeşti tu slujbă? Hai că eşti de tot rîsu'!

Il zgîlţîi, speriindu-l şi mai tare. Pînă jos era cale lungă.

- Gura, poponar împuţit ce eşti, şi răspunde-le amicilor mei.

Intorcînd capul spre Tyrell şi Louis, le strigă:

- Hai, băieţi, întrebaţi-l. Da' repede, că-mi obosesc braţele şi n-ar fi bine să-l scap pe Gordon pe trotuar, nu?

Omul începu să plîngă. Ajunsese la capătul puterilor, se vedea clar.

Tyrell observă că unul dintre cei rămaşi în apartament îşi scotea mobilul. Inghiontindu-l pe Louis, reveni în cameră şi i-l

luă.

- O dată să mai încerci tu o figură ca asta, şi-ai să vezi ce păţeşti!

Apoi se uită în jur.

- La cea mai mică mişcare, o să vă pară rău cîte zile oţi avea, la toţi!

Nimeni nu se clinti.

- Mai avem şi alţi amici afară, şi nu v-ar conveni să faceţi cunoştinţă cu ei, credeţi-mă.

Cuvintele lui îşi făcură efectul.

Terry îl trase pe Winters înapoi, iar individul se prăbuşi pe duşumeaua balconului. Dinţii-i clănţăneau de frig şi spaimă.

- Să nu mă enervezi, Gordon, că iar ajungi acolo, şi-a doua oară nu te mai trag înapoi, e clar?

Omul dădu repede din cap, cu ochii bulbucaţi de frică. După care, Tyrell începu interogatoriul. încă de la primele întrebări, Gordon Winters fu bucuros să-i răspundă.

* * *

Lenny Bagshot reveni încet în apartamentul lui Jude. O văzu culcată pe canapea şi se strecură pînă în spatele ei.

Cu Jude, nu puteai fi sigur niciodată. Era posibil să se prefacă doar.

Dar Lenny ştia că habar n-avea de nimic. Graţie drogului pe care i-l lăsase, niciodată n-avea să se mai trezească. Işi injectase heroină pură, iar organismul ei nu putea să reziste la aşa ceva.

Zîmbi, privindu-i trupul neînsufleţit. Biata Jude, în sfirşit căpătase ceea ce-şi dorise atît de mult. Faţa ei era caldă încă, dar începuse deja să se răcească. Părea împăcată - probabil pentru prima oară de cînd se ştia. Lenny se bucura că fusese lacomă, îl scutise de-un efort. Era mai bine să pară doar o simplă intoxicaţie cu o supradoză.

Intră în dormitor şi începu să caute. In mai puţin de cincisprezece minute, ieşi cu o geantă Pound Stretcher care conţinea două telefoane mobile - al lui Jude şi al lui Sonny - şi o pereche de mănuşi de piele pe care le folosise ca să nu lase amprente. Inchise cu grijă uşa în urma lui. N-o putea încuia bine, dar o vreme n-avea să intre nimeni.

Fluierînd porni spre casă. Prietena lui voia să vadă „Love Actually“. Aveau o copie pirat, iar Lenny auzise că era un film bun.

Jude îi şi pierise din minte.

Cum era şi cazul - avea să-şi spună Lenny, mai tîrziu.

* * *

Angela stătea de mult timp cu Tammy pe podeaua dormitorului. Se întorsese fiindcă nu ştia ce altceva să facă. Dacă mai stătea multă vreme la Hester, ar fi spus totul, şi chiar şi după tot ceea ce se întîmplase, încă-şi mai apăra fiul.

Dar ştia că de Tammy n-avea cum să-l mai apere. Soţia lui avea dreptul să ştie ce se întîmplă.

Strîngînd-o la piept pe femeia deznădăjduită, Angela îi murmura cuvinte liniştitoare.

- Haide, Tammy, să mergem la bucătărie, ca să-ţi mai revii puţin, da?

Porniră, rezemîndu-se una de alta. Tammy tremura vizibil, suspinînd nestăpînit.

- De-asta ai plecat, nu? întrebă ea, aruncînd fotografiile pe masa din bucătărie.

Angela dădu din cap. Nici nu se putea uita la biata femeie a cărei viaţă tocmai fusese distrusă.

- Unde le-ai găsit, Angela?

- Şi le lăsase într-o haină. Am găsit-o în pivniţă... ştii geaca aia a lui groasă, de piele maro? Cea de care era nedespărţit, pînă la spargere?

Turnă apă fiartă peste pliculeţele de ceai din ceşti.

- Ei, voiam s-o pun la loc, atîta tot.

Adică îşi vîrîse nasul, ca de obicei.

- Erau în buzunarul interior.

Se întoarse spre Tammy.

- Şi au căzut. Nu mi-am vîrît nasu’...

Ţinea neapărat ca Tammy să ştie că le găsise întîmplător. Sosise sfîrşitul, ştia atîta lucru.

- De-asta n-avea niciodată timp pentru mine, aşa e?

Angela nu-i răspunse, nesigură ce să spună.

- Tu ştiai?

O privi lung, şi în clipa aceea o văzu din nou ca pe o fată, o

fată aşa cum fusese şi ea cîndva.

- De fapt, nu e vina lui, Tammy.

Tammy îşi trase nasul, ştergîndu-se cu încheietura mîinii, ca un copil care plînge pentru un fleac.

- Cum adică, nu-i vina lui - că doar n-o fi naibii a mea? In pozele alea apar băieţi mici, copii...

Dintr-o dată, îşi aminti de fiii ei şi întrebă în şoaptă, dînd să se ridice de pe scaun:

- Si băieţii mei? Oare si de ei s-a atins?

Angela o împinse la loc, nu tocmai cu blîndeţe.

- Taci, nu lăsa să ţi-o ia mintea razna.

Privind-o în ochi cu sinceritate, Tammy înţelese dintr-o dată totul.

- De-asta ai stat cu noi, nu-i aşa? Il protejai, şi-n acelaşi timp ne apărai şi pe noi.

Angela turnă încă două pahare mari de brandy şi oftă adînc, înainte de a răspunde:

- Nick avusese ciudăţeniile lui, încă din copilărie. Avea unsprezece ani, cînd l-a acuzat pentru prima dată o vecină. Nici n-am crezut-o, bineînţeles - cum să-i facă fiul meu cel mare şi frumos aşa ceva băieţelului ei? Şi era doar un băieţel, n-avea mai mult de şapte ani. Am considerat că nu fusese decît o poznă copilărească.

Luă o sorbitură de brandy.

- Ce făcuse?

Angela clătină din cap.

- Mai bine să nu ştii. Dar ceea ce trebuie să ştii e ce-au făcut soţul meu şi prietenii lui.

Işi termină repede paharul, apoi se şterse la ochi cu un şerveţel, înainte de a continua.

- Nu i-am putut opri, înţelegi? Pe vremea aia, taică-său bea tot timpul, ne detesta pe toţi, de-asta nici nu mă văd prea des cu fiica mea. Ea m-a iertat, dar eu, una, n-am putut să mi-o iert niciodată.

Trase adînc aer în piept, înainte de a continua încet.

- Erau nişte bieţi copii, copiii mei, şi n-am putut să-i ajut.

Işi mai turnă un pahar, şi vorbi mai departe.

- Il chinuiau îngrozitor, iar dacă încercam să intervin, se întorceau împotriva mea. Iar Nick, săracul, de unde să ştie? Din cine ştie ce motiv, a început s-o dorească, îi plăceau banii,

afecţiunea, pentru prima dată făcea ceva ce-i convenea lui taică-său. Era cuminte.

Rîse cu tristeţe.

- Iţi dai seama cum mă făcea asta să mă simt?

Se şterse la ochi încă o dată, dar lacrimile i se opriseră de-acum.

- Ticălosul ăla a distrus toate sentimentele fireşti pe care le avusese Nick, şi cînd a mai crescut şi a ripostat, am crezut că se terminase totul. Era să-l omoare în bătaie pe taică-său, şi cu asta, a fost gata.

Işi privi cu ochi obosiţi nora.

- Trebuie să mă crezi. Nu ştiam că i s-au format aceleaşi năravuri ca lui taică-său. Inţelegi tu, Nick a fost dintotdeauna aşa cum a vrut el, mereu a avut puterea de a te face să crezi că era omul pe care-l vedeai înaintea ochilor. Dar nu e adevărat... Nici chiar el nu mai ştie ce e si ce nu.

Tammy încerca să înţeleagă.

- Da-i o nebunie, asta... Vrei să spui că Nick e un împuţit de pedofil, nu doar un poponar?

Angela dădu din cap.

- Lui Gary îi plăceau băieţii mai mari, adolescenţii. Nick, înţelegi, îi prefera pe cei mult mai mici. Se folosea de băieţii mari ca să aibă acces la copii mai mici. Uită-te cu atenţie la fotografii, Tammy.

Tammy luă fotografiile şi le privi lung, după care îşi dădu seama după ce anume îi ceruse soacra ei să se uite. Camera din poze avea pe pereţi un tapet Thomas the Tank Engine rupt şi murdar; nici nu se distingea bine, dacă nu priveai cu atenţie, atît de degradat era. Iar pe patul unde stăteau toţi, pozînd veseli, erau împrăştiate jucării de copii.

- Acum ştii de ce-i era groază să nu fie descoperit, în toti anii ăştia. Stii de ce te-a lăsat să te culci cu toti bărbaţii din Essex si din East London, fără să scoată o vorbă.

Creierul lui Tammy se chinuia să le absoarbă pe toate, dar în adîncul inimii ştia că acela era adevărul. Intr-un fel, îşi dădu ea seama, îl şi ghicise pe jumătate, cu ani în urmă.

- De ce-mi spui acum toate astea, Angela? Ne-ai fi putut scuti pe toţi de ani întregi de nefericire şi chinuri, dacă-mi spuneai mai dinainte, sau îl convingeai să caute ajutor. Pe tine te ascultă, numai pe tine...

Angela mai turnă brandy, deşi nu-i folosea nici uneia dintre ele. O facea doar ca să aibă o ocupaţie.

- Nick a fost acuzat de multe ori, de-a lungul anilor, în adîncul inimii, ştiam că acuzaţiile erau adevărate, dar nu voiam să le cred, înţelegi? Nici o mamă nu vrea să creadă una ca asta. Aşa c-am făcut ceea ce făcusem dintotdeauna.

- Ce anume?

- I-am acceptat jocul. Pînă acum, desigur.

Tammy rămase cu privirea în podea. Instinctul de a-şi apăra copiii îi pierise de mult. Acum nu mai făcea decît să limiteze pagubele. Incepu să plîngă din nou, dar de astă dată în tăcere, cu suspine înăbuşite.

Cuprinzînd-o strîns în braţe, Angela privi spre uşa antreului, şi spuse cu voce limpede:

- Ştiu că eşti acolo, Nick. Intră şi vorbeşte cu mama copiilor tăi. Măcar atîta lucru îi datorezi.

CAPITOLUL 25

Gordon Winters zăcea pe balcon, conştient că-l aştepta o ciomăgeală zdravănă din partea uriaşului cu ochi de nebun şi pumnii strînşi.

Nici negrul nu arăta prea promiţător.

Terry îşi pierduse complet capul. Ceea ce găsise acolo îi luase minţile, şi facea un tărăboi asurzitor. Copiii îngroziţi îl ascultau cum răcnea la ei verzi şi uscate şi se întrebau cum avea să se sfîrşească totul.

Winters se uita de pe balcon. In lumea lui, te izbeai uneori de cîte-o forţă pe care nimeni n-o putea stăvili. Stia că i-ar fi fost mult mai uşor să scrie formula matematică a fuziunii nucleare decît să-l calmeze pe individul acela care-i năvălise în casă.

Si era casa lui, o închiria doar ca să-si achite notele de plată, dar ştia că ăia trei n-ar fi înţeles, pentru că nici unul dintre ei nu împărtăşea aceleaşi gusturi sexuale cu el şi prietenii lui.

- L-ai cunoscut pe Sonny Hatcher?

La asta, Winters zîmbi - abia perceptibil, însă Tyrell observă totuşi. Era un zîmbet din care se înţelegea că-l cunoscuse intim, iar Tyrell fu nevoit să se stăpînească din nou. Avea timp destul să se răzbune, după ce afla tot ce voia să ştie. Clătină încet din cap, privindu-l.

- Deci, venea şi el pe-aici?

Disperat, Gordon încercă să se justifice. Indreptă spre fereastră un deget îngălbenit de nicotină.

- Nici unu' din ei n-are sub şaişpe ani,poţi să verifici. Or fi arătînd ei mai mici, da' nu-s.

Tyrell îi dădu un şut puternic în picioare, abia stăpînindu-şi furia. Spre deosebire de Terry, se putea controla, iar acum se bucura de acest lucru mai mult decît oricînd. Era unul dintre motivele pentru care niciodată nu încercase să se drogheze cu adevărat: trebuia să fii mereu în alertă, ca să poţi trăi într-o lume ca aceea - sau, mai bine zis, ca să poţi supravieţui.

- Venea aici Sonny Boy al meu, sau nu?

Cuvintele al meu îl făcură pe Gordon Winters să înţeleagă în sfîrşit despre ce era vorba.

Dădu din cap că da.

-Ascultă, dom'le, ştiu că nu-ţi convine ce auzi, da-i plăcea, venea mereu aici. Chiar ne şi aducea alţii noi; specialitatea lui erau puştii mai mici, fugiţi de-acasă.

Louis intră în casă, închizînd uşa. Ştia că Tyrell n-avea nevoie

de public pentru ceea ce urma - şi la drept vorbind, nici nu voia s-audă.

Terry vorbea la telefon cu Billy, iar Louis deduse din ce auzea că fratele lor era pe drum.

Acum, Tyrell îşi auzea bătăile propriei inimi în urechi. Işi amintea că aşa spunea mama lui că i se întîmplă, cînd încerca să iasă din casă.

- Cine l-a adus aici?

Winters ridică din umeri.

- Drept să spun, nu mai ţiu minte.

Minţea, iar Tyrell îşi dădu seama.

- Vrei să-l chem înapoi pe amicul meu ca să-ţi pună întrebările astea?

Era conştient că Gordon Winters, la el ca orice om cu o fărrmă de creier, se temea de Terry Clarke mai mult decît de oricare altul dintre ei.

Cum era naibii şi cazul.

Gordon oftă, încercînd să şarjeze.

- N-ai decît să chemi pe cine vrei, dom'le, nu-i el singuru' de care mi-e frică.

Tyrell înţelese ce voia să spună.

Stia de-acum că cel care se ascundea dincolo de toate acele lucruri era un personaj cunoscut. Şi redutabil. Iar după felul cum se ambalase Terry, reieşea că trebuia să fie într-adevăr foarte periculos.

Se hotărî să şarjeze şi el. Nu avea nimic de pierdut, şi totul de cîştigat.

- Ei bine, eu sînt tatăl lui Sonny şi nu plec nicăieri. Celălalt tăcu cîteva clipe, apoi se ridică în genunchi, strîmbîndu-se de durere.

- Ascultă, dom'le, nimeni nu l-a pus să vină aici, venea fiindcă aşa voia el. Cînd l-am găsit, bătea trotuarele, vînzînd-şi curu' pe lîngă vile. Vrei, nu vrei, tot aici îi era mai bine. Era mai în siguranţă.

- Şi cine era ăla... individul cu care s-a încurcat?

- Pe-asta nu ţi-o pot spune. Aş vrea eu, da' nu l-am cunoscut niciodată personal. Intr-un loc ca ăsta nu-i întrebi cum îi cheamă, dacă-nţelegi ce vreau să zic.

Tyrell îl apucă de cămaşă şi, luîndu-şi avînt, îi trînti un pumn în faţă cu toată puterea.

Simţi pielea şi osul sfarîmîndu-se sub forţa loviturii.

- Incă o dată, Gordon - răspunde-mi în mă-ta la ce te-ntreb!

Individului îi curgea sînge din belşug. Avea nasul turtit, iar din ochi îi şiroiau lacrimi.

Totuşi, încă mai clătina din cap.

- Te rog, face mai mult decît viaţa mea...

Uneori, oamenii îl uimeau de-a binelea pe Tyrell. Omul ăla chiar se aştepta să fie el băiatul cel bun, să-i dea drumul.

Tyrell se uită prin jur şi văzu o bucată de lemn. O luă şi-l pocni pe Winters peste faţă cu capătul, ca să fie foarte clar de ce era capabil.

- Pentru mine, viaţa ta face cît un căcat, da? Şi-n clipa asta, mie trebuie să-mi răspunzi. Dacă ai o memorie aşa de scurtă încît ai şi uitat cum era cînd atîmai de pe balconul ăsta împuţit, atunci meriţi tot ce-ai să păţeşti. Fiindc-am să te-arunc de-aici cu mîna mea, fără să stau o clipă pe gînduri.

Şi-l lovi din răsputeri cu piciorul de scaun peste umeri.

- Fă bine şi vorbeşte, că la cum mă simt acum, eu sau amicu' meu de dincolo, e totuna, auzi ce-ţi spun?

Gordon Winters nu mai avea încotro. Omul din faţa lui ajunsese într-adevăr la limită. Ştia că trebuia să se decidă pe cine să protejeze. Şi, cum ar fi făcut aproape orice om, se alese pe sine însuşi.

- O să-mi daţi drumu', da? Dacă vă spun, pot să plec de-aici, nu?

Tyrell rînji.

- Asta o s-o hotărîm cînd începi să vorbeşti. Şi te previn de pe-acum, am în mine din naştere un detector de căcat, aşa c-am să-ţi dau de urmă oriunde te-ai ascunde, e clar?

Gordon Winters ştia cînd era învins. Dintr-o dată, omul cu cozi şi cu ochi negri îl speria.

- N-am avut nimic de-a face cu ce i s-a întîmplat, trebuie să crezi ce-ţi spun.

De astă dată, piciorul de scaun îl lovi în obraz. Gerul de-afară facea durerea şi mai insuportabilă.

- De spargere vorbeşti?

- Sigur, de ce altceva?

- Ei, şi dacă tu n-ai fost amestecat, sigur ştii cine-a fost, este?

Omul dădu din cap, iar Tyrell se mai relaxă puţin.

- Deci, l-a trimis cineva în casa aia?

Winters confirmă iar, cu chipul însîngerat plin de furie mocnită si milă de sine însusi.

- Un tip pe nume Gary Proctor l-a trimis.

Numele îl buimăci pe Tyrell pentru cîteva secunde, dar îşi reveni imediat.

Ieşea chiar mai bine decît sperase. Ştia că dincolo de distrugerea fiului său se ascundea şi altceva, şi avea să afle în sfîrsit ce anume.

* * *

Nick intră în bucătărie, iar mama lui văzu că era beat.

Beat şi speriat.

Porni spre soţia lui şi încercă să întindă o mînă spre ea. Tammy îşi luă elan şi-l lovi cu atîta putere, încît aproape îl doborî de pe picioare.

- Canalie!

In cuvintele ei se simţea atîta ură, încît Nick nici nu stiu cum să reacţioneze.

Soţia lui îl privi încruntată şi, adonîndu-şi flegma din gît, îl scuipă în faţă.

- Nici nu mă mir că nu mă doreai niciodată.

Arătă spre fotografiile de pe masă:

- Eram cam prea bătrînă pentru tine, nu? Un poponar împuţit! Un poponar pedofil sub acoperişul meu, şi mie nici nu-mi dădea prin minte!

Incepuse să vorbească cu sine însăşi.

- Şi tu eşti la fel de rea, minţeai pentru el, îl lăsai să creadă că totul era normal!

Apoi se răsti din nou la el.

- L-ai urît pe taică-tu, şi totuşi brutalizai copii mici. Nici nu-i de mirare c-ai devenit un bandit - cine să creadă una ca asta, hmm? Nick, un pedofil nenorocit. Gunoi împuţit ce eşti!

In momentul cînd se aruncă din nou asupra lui, Nick o îmbrînci înapoi. Tammy zbură prin bucătărie, lovindu-se cu faţa de aragaz şi căzînd pe pardoseala de gresie.

In timp ce Nick pornea spre ea, Angela trecu grăbită între ei.

- Destul!

Auzind-o, Nick rîse - aspru, sarcastic.

- Mişcă dracu’ din faţa mea, femeie. Şi tu eşti la fel, altă

lipitoare care s-a agăţat de mine toată viaţa.

O dădu la o parte şi, continuîndu-şi drumul spre Tammy, o ridică de pe duşumea.

- Si ce-ai să-mi faci, Tams?

Glasul îi era calm, aproape normal. In loc să-i răspundă, Tammy întrebă încet:

- Ce facea Sonny Hatcher în pozele alea? Era mult mai tînăr, dar l-am recunoscut.

Parcă ar fi explodat o bombă în cameră.

- Era şi el unul dintre micii tăi prieteni?

Nick o privea fix.

- Inventezi încă o poveste, mm? Ei bine, eu nu-s maică-ta, aşa c-o să ai nevoie de mai mult de cîteva cuvinte bine alese ca să-mi închizi gura, amice!

O biruia furia şi se vedea clar că teama de el îi trecuse.

In clipa următoare, Nick zîmbi. Era un zîmbet care-i scotea în evidenţă toată frumuseţea trăsăturilor, facîndu-l să arate aproape inofensiv. Apoi se îndepărtă de ea şi, ridicînd la gură sticla de brandy, o goli pe jumătate din cîteva înghiţituri.

-Anume l-ai omorît, nu-i aşa? Trebuia să vină aici în noaptea aia, da? După cum se vede în poză, îl cunoşteai bine - chiar foarte bine.

Işi frecă faţa cu mîinile, ştergîndu-şi sîngele de la colţul ochiului, unde se lovise de aragaz.

- M-am debarasat de el la fel cum mă descotorosesc de oricine-mi stă în cale.

Era o ameninţare.

- Aşa că gîndiţi-vă bine, da? Fiindcă amîndouă începeţi să mă enervaţi.

O provoca din nou, iar răceala din tonul lui le şocă şi pe Tammy, şi pe Angela.

- Cum ai putut crede s-o să-ţi meargă cu toate astea, Nick?

Trăgînd încă o duşcă de brandy, Nick îi răspunse arogant:

- Păi mi-a mers, nu? Ce te gîndeşti să-mi faci acum, Tams? Să mă torni?

Zîmbi din nou.

- N-aş crede. Te cunosc mai bine decît te cunoşti tu însăţi.

Luă telefonul de pe masă şi i-l întinse.

- Poftim, Tams, sună la sticleţi, haide. Cheamă-i, fato! N-ai decît. Da’ ţine minte un lucru, dacă eu pic, vă trag pe amîndouă

după mine, fiindcă o să fiţi terminate. Ţine minte asta. Toate aşa-zisele tale prietene vor fi în elementul lor, văzînd cît de jos ai decăzut. Nu-s doar un ucigaş, sînt un împuţit de pedofil, fato. Ai s-ajungi de rîsu' lumii, în mă-ta.

Ştia, în sinea lui, că nu era în stare s-o facă.

- La fel ca tine era, Tammy, Sonny Boy al meu. Un parazit căcăcios. Mă tot dorea, da' eu nu mai aveam chef de el de cînd nu mai era copil. L-am folosit, cum m-am folosit şi de tine. Imi procura ce voia, şi-l plăteam, şi la fel ca şi cu tine, Tams, îl mai regulam din cînd în cînd, de milă, ca să fie mulţumit. Chiar credea c-o să ne jucăm de-a familia, Şi l-am lăsat să creadă, cum te-am lăsat şi pe tine, pînă l-am şters de pe faţa pămîntului, la fel cum am să fac şi cu tine dacă mă mai provoci mult, înţelegi?

Nick arăta sinistru de-acum, cu chipul schimonsit agresiv, sfidător.

- Te protejam, Tammy. Pe tine, copiii, pe maică-mea. Pe toţi vă protejam de el şi de toate pisălogelile astea ale lui idioate, tot timpul.

Cele două femei îşi dădură seama că într-adevăr credea ce spunea. Incerca să se justifice, iar soţia şi mama lui schimbară o privire.

- Şi copiii? întrebă Tammy, încet, cu înverşunare. Copiii pe care i-ai distrus fiindcă eşti sonat la cap? Şi Sonny Hatcher? Nu-l ai pe conştiinţă?

Nick clătină din cap cu tristeţe.

- Pe Sonny l-am iubit, de fapt. Era tot ce mi-aş fi putut dori de la un amant.

Tammy rîse sarcastic.

- Pînă a crescut şi l-ai omorît.

Pornind iar prin bucătărie, Nick răspunse:

- Gary Proctor îi împuia capu' cu tot felul de prostii, pe la spatele meu. Sonny se tot ţinea după mine, să-i dau bani şi iar bani, şi mă săturasem. Aveam ce-mi doream într-o şobolarniţă din Londra şi acum vă spun la amîndouă că nu mi-e ruşine de preferinţele mele. Imi place ce fac, îmi dă satisfacţii. Duc viaţa pe care mi-o doresc!

- Ai nevoie de ajutor, fiule, şi poliţia va avea grijă să-l primeşti.

Nick clătină din cap, ca şi cum tocmai ar fi auzit cel mai

comic lucru din viata lui.

- Ia cară-te de-aici, mamă, şi ia-o şi pe pizda asta proastă cu tine.

- Tatăl tău a spus mereu că erai rău, putred pînă-n măduva oaselor - şi avea dreptate, nu?

Nick făcu ochii mari.

- Iar ne-ntoarcem la el? Intreab-o pe nenorocita de Hester ce părere are despre tatăl nostru. Măcar o dată, întreab-o. Nici ea, la fel ca tine, nu suportă gîndul că s-ar putea să afle cineva tot adevărul.

Işi mai turnă un brandy şi continuă:

- Imi place viaţa pe care o am, Tams. Orice-ai crede, te-am ferit de toate căcaturile astea. Şi te-am lăsat şi pe tine să faci ce voiai.

Tammy se uită în jur, la casa pe care niciodată n-o apreciase just, văzu faţa bietei Angela, şi ştiu că dezgustul de-acolo se reflecta şi pe trăsăturile ei.

- Nu eşti decît un violator de copii, spuse Angela încet şi cu convingere. La fel ca taică-tău.

- Serios?

Nick îi zîmbi din nou, pufnind pe nas, amuzat.

- Mă rog, întotdeauna l-ai dorit pe el mai mult decît ne-ai dorit pe noi, aşa că n-o face pe preacuvioasa cu mine. Tot te regulai cu el cînd te voia, şi cu amicii lui.

Se întoarse spre Tammy, adăugînd vehement:

- In tinereţe, era şi mai rea decît tine, se regula şi cu el şi cu prietenii, şi era la fel de rea ca el, că-l lăsa să ne-o facă si nouă.

Rînji din nou, cu o privire aproape diabolică.

- Mai ţii minte, mamă, mai ştii serile de vinerea?

- Termină! Termină imediat, Nick!

In vocea ascuţită şi speriată a Angelei se simţea ceva care-i atrase lui Tammy atenţia, şi ştiu instinctiv că Nick spunea adevărul.

Cînd îşi dădu seama că-l credea, Nick se dezumflă în cîteva secunde. Apoi îi spuse cu tristeţe:

- Intreab-o cum mă consola. Hai, Tams, întreab-o. Intreab-o pe madam preacuvioasa, aci de faţă, ce-mi făcea.

Apoi se întoarse, privindu-şi lung mama.

- Iţi mai aduci aminte, mamă, nu-i aşa?

Privindu-i, Tammy simţi din nou că i se facea rău.

- Dacă eu sînt un pervers, tu ce eşti, mamă? La asta să-mi răspunzi.

Oare ştiuse tot timpul asta, undeva, în sinea ei? In adîncul inimii? Nick îi spunea că şi mama lui abuzase de el.

Ce mama mă-sii se întîmplă acolo?

- Dă-mi odată telefonul, Tammy. Dacă nu suni tu la poliţie, am să sun eu.

Capul lui Nick se ridică brusc, privind-o în faţă.

- N-ai fi în stare, mîrîi el, încet.

Angela rîse, trist, frînt.

- Pune-mă numai la-ncercare, Nick, să vezi de ce-s în stare şi de ce nu.

Nick trase telefonul din apropirea ei.

- Nu face asta, mamă. Trebuie să te gîndeşti la ce vrei să faci. E doar un reflex, nimic mai mult.

Angela încercă să-i smulgă telefonul, dar Nick îl ascunse la spate, ridicîndu-se.

- N-am nevoie să mă gîndesc la nimic. Ştiu ce e de făcut şi voi avea grijă să plăteşti pentru toate faptele tale.

- Dar sînt fiul tău, ar trebui să mă aperi, mamă, să mă protejezi, cum te-am protejat şi eu pe tine.

La auzul acestor cuvinte, Angela clătină din cap. Pornind spre el, spuse încet:

- Nu mai e cazul, Nick, acum eşti singur. Dă-mi telefonul. Nick se retrăgea spre bufetul cu placă de granit unde se afla aragazul de vară şi fundul de lemn pentru tăiat. Cînd îl simţi în spatele lui, spuse încet, cu un glas de copil:

- Te rog, mamă, nu mă sili să fac asta... te rog!

- Uită-te la tine, frumos îţi sade! Fiul meu, poponarul şi pedofilul!

Nick închise ochii deznădăjduit, la auzul cuvintelor ei vitriolante.

- Lasă-l în pace, Angela, şi vino cu mine. Vino imediat. Tammy vorbise tare, dar cei doi n-o luară în seamă. Era lupta lor, şi o ştiau amîndoi. Unul dintre ei trebuia să cedeze.

- Dacă nu-mi dai telefonul ăla, mă duc în hol şi-am să sun la poliţie de-acolo.

Clătinînd din cap eu dispreţ, Angela adăugă:

- Fiindcă, fiule, orice-ai spune şi orice ai face, am să le spun cine eşti.

Vorbise pe cel mai categoric ton - şi în clipa cînd se întoarse cu spatele spre el, Nick luă cuţitul mare de tăiat carne din rastelul scump din lemn de fag unde stătuse rezemat şi o înjunghie în spate. După care, cu urletele lui Tammy răsunîndu-i în urechi, ieşi din casă.

CAPITOLUL 26

Billy Clarke intră într-o scenă de pandemoniu. Privi în jur, prin

apartamentul răpănos, dezgustat şi fascinat de ceea ce vedea. Părea o secvenţă dintr-un film, pe care niciodată nu te aşteptai s-o vezi şi în realitate.

Acum, însă, o vedeau cu toţii, şi era o realitate ticăloasă. Billy îi spuse lui Terry, cu furie:

- Văd că s-a adunat aici toată crema societăţii, mm?

Fratele său clătină din cap, dezgustat.

- Uită-te la bulangiul ăsta. Se dă drept om, om normal, ca noi. Lucrează pentru Liam O'Halloran. Aşteaptă numai pîn-am să-i spun ăluia ce-nvîrteşte, amărîtul.

O'Halloran, un alt nebun local, avea să fie nevoit, în numele onoarei, să dea cu el de toţi pereţii, cînd afla despre ce era vorba.

Fără nici o ceremonie, Terry îl pocni pe omul lui O'Halloran în fată. Nu ştiau cum să reacţioneze într-o asemenea situaţie, şi toţi erau şocaţi şi furioşi.

Louis tăcea, privindu-şi prietenul prin geamul murdar, cum îl interoga pe omul de pe balcon. Era gata să intervină, dacă Tyrell avea nevoie de ajutor.

Auzi o bufnitură şi văzu că Terry se dezlănţuise din nou. Omul cu Lexus tremura de frică, iar Billy îi aruncă o privire indiferentă. Ştia că Terry voia să-l pedepsească aspru şi n-avea nimic împotrivă.

Un băiat cu plete roşcate şi ochii rimelaţi stătea pe canapea, privind totul.

- Tu la ce căşti gura... mîrîi Terry.

Băiatul întoarse repede capul, cu o frică aproape palpabilă.

- Ia zi, cum te cheamă?

Privindu-l din nou pe Terry, adolescentul se bîlbîi:

- F-Frankie... Frankie Watts...

Avea o voce de fată, scăzută şi sfioasă. Billy îşi imagină că şi-o exersase mai mult timp, ca să sune aşa.

N-avu nici un efect asupra lui.

- Şi cîţi ani ai?

- Şaptişpe.

Arăta de vreo doisprezece, cu trupul său slăbănog şi chipul copilăresc.

Terry se uită din nou la fratele lui, ridicînd braţele ca pentru a spune: „Ce ţi-am zis eu?"

- Asta-i o casă de nebuni, Bill, nu mai suport...

Billy dădu din cap, înţelegîndu-l perfect. Era prea mult pentru ei, prea anormal.

- Hai să ieşim de-aici, m-apucă naibii greaţa.

Şi Billy se săturase. Ieşi pe balcon; trebuia să-l grăbească pe Tyrell.

- E totu-n regulă, Tyrell?

Prietenul său dădu din cap.

- Ai aflat ceva de folos?

Billy îşi aprindea o ţigară, lucru pe care nu-l facea decît cînd era stresat. Tyrell întinse mîna, şi i-o oferi bucuros.

- E o nebunie, Billy, n-o să-ţi vină să crezi, îţi spun eu.

Il privi pe omul chircit la podea, zdrobit, însîngerat şi tremurnd de frig.

- Zi-i. Spune-i ce mi-ai zis şi mie.

Şi-i mai dădu un picior în coaste, fără menajamente.

Winters ridică privirea, iar Billy îi văzu dinţii rupţi. Era impresionat de Tyrell. Era clar că abia aştepta ca individul care-i corupsese băiatul să dispară de pe faţa pămîntului.

Gordon se bîlbîia de spaimă. Ştia cine era Billy şi iar îl apucase groaza.

- Zi-i odată!

- Proctor a fost... Proctor şi Leary, şi tovarăşul lor, Rudde. Rudde i-a adus prima dată aici.

Privindu-l lui, Billy întrebă cu glas ascuţit, neîncrezător.

- Rudde? Peter Rudde? Copoiu'?

Tyrell dădu din cap.

- Spune-i totul.

Winters vorbea aproape fără şir, grăbindu-se să spună totul cît mai repede.

- Rudde ni-i găsea. Căuta prin registrele de la secţie, după copii fugiţi de-acasă, iar Proctor îmi transmitea mie numele şi detaliile.

- Şi rolul lui Leary care era?

Gordon oftă adînc.

- Nick venea mereu pe-aici - mai vine şi acum, de fapt. El şi Sonny... mă rog, nu-i nevoie să vă zic toate detaliile, nu? Da' lui Nick îi plac puştii, şi-i face rost de ei Lenny Bagshot.

Ochii lui Billy se holbaseră la maximum. Dacă individul le-ar fi spus că Gandhi însuşi trecuse prin acel apartament, i-ar fi fost mai uşor să creadă.

- Beş de-aci! Astea-s gogoşi...

De la unul ca Rudde s-ar fi aşteptat - dar şi din partea lui Nick Leary...?

- Nu-s gogoşi, Billy. N-ai auzit nici jumate.

Billy nu-i răspunse lui Tyrell. Nu putea. Fusese la Nick acasă, vorbise cu el... Nick Leary era unul de-ai lor. Era un personaj respectat...

Ştirea îl năucise.

- Nick Leary l-a ademenit în noaptea aia pe băiatul meu acasă la el ca să-l lichideze, să-l elimine din combinaţie.

Tyrell îşi lăsă cuvintele să-şi facă efectul. Ştia ce simţea Billy, şi el simţise acelaşi lucru. Dar mai ştia şi că Gordon Winters nu minţea.

- Peter Rudde are grijă ca apartamentul ăsta să nu fie luat la ochi înţelegi, e o reţea întinsă. Toţi sînt pe mînă. Sonny amenințase că avea să-l demaşte pe Leary.

Deşi era şocat, Billy Clarke începea să-şi formeze o imagine. Rudde era copoiul dresat al lui Nick, toată lumea o ştia. Pînă şi vilele din Spania şi le construiseră una lîngă alta. Nick le plătise, desigur.

Vechea zicală era atît de adevărată: ţine-ţi prietenii aproape, iar duşmanii, şi mai aproape.

Omul de pe duşumea începuse să scîncească. Nu mai putea de spaimă şi de frig, şi voia doar ca totul să se termine o dată pentru totdeauna.

- V-am zis tot ce ştiam, acum dati-mi drumul, vă rog... Tot ce m-aţi întrebat, v-am spus...

Tyrell îl privi lung. Individul acela îi cunoscuse intim băiatul, pe propriul lui fiu.

Ii regulase copilul.

Ii luase banii şi lăsase să fie folosit de-alde Nick Leary, iar acum voia să plece liber, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat?

Să-l lase acolo şi să corupă alţi tineri, să-i folosească pînă-i reţinea atenţia următorul puşti din cartier?

Tyrell îşi stinse ţigara pe obrazul lui.

Apoi, apucîndu-l de ceafa, îl ridică în aer cu totul şi-l aruncă peste balustrada balconului.

***

Angela zăcea pe jos. Tammy stătea îngenuncheată lîngă ea, simţind cum sîngele cleios îi îmbiba rochia de mătase. Cuţitul îi era înfipt în spinare, cu prăselele negre tremurînd, în timp ce încerca să respire. Scotea nişte sunete sufocate, bolborosite, care-i făceau rău lui Tammy. Ii acoperi gura cu mîna, ca să oprească sîngele ce şiroia din nou.

Angela îşi agita slab mîinile, în gol.

- O, Angela, draga mea, te rog, rezistă... Trebuie să rezişti...

Ridicîndu-se, Tammy alergă în hol şi luă receptorul telefonului.

Iar avea să i se facă rău.

Rău de tot.

Dar mai întîi formă 999. Cu urlete şi ţipete, încercă să explice ce se întîmplase, dar frica o învinsese şi vorbea incoerent.

Pînă la urmă, vărsă peste toată duşumeaua din antreu.

* * *

Peter Rudde era în bucătărie, mîncîndu-şi cina încălzită în coptorul cu microunde. Ii plăceau mîncărurile de gata de la Iceland. Nu erau numai ieftine, ci şi igienice. Rudde avea asemenea ciudăţenii.

Işi termină berea şi, punînd farfuria în chiuvetă, desfăcu încă o cutie de Grolsch. Apoi se duse în living şi se aşeză în faţa televizorului.

Telefonul sună tocmai cînd începea „The Shield“, emisiunea lui favorită de pe Channel Five. Rudde răspunse fară interes. In clipa următoare, dădu telefonul mai încet şi întrebă:

- Glumeşti?

Apoi, punînd receptorul jos, începu să se învîrtească prin cameră, repetînd la nesfîrşit;

- Of, mama mă-sii... Mama mă-sii!

Dar trebuia să se adune. In cincisprezece minute, se îmbrăcă şi ieşi din casă. Ştia că, ifidiferent ce se întîmplă în noaptea aceea, nimic n-avea să mai fie la fel pentru nici unul dintre ei.

* * *

Willy aştepta cu răbdare în maşină, cînd văzu un trup căzînd din cer, cu o bufnitură, pe trotuar. Inţelese că Tyrell şi prietenii

lui aveau să coboare curînd.

Nu se înşela.

Se înghesuiră în maşină şi plecară grăbiţi.

Terry rîdea de se prăpădea. Acum, că ieşise din coşmelia aia, se însufleţise din nou.

- In sfîrşit ai trecut linia, în mă-sa, Tyrell. Iţi dai seama, nu, dom'le?

Louis răspunse în locul prietenului său:

- Toţi ne dăm seama, Terry, acum mai scuteşte-ne, în puii mei.

Şi, prin cine ştie ce minune, Terry se conformă fară o vorbă de protest.

* * *

Infirmierul îi făcuse lui Tammy o injecţie, ca s-o calmeze. Acum, femeia se ţinea de braţul lui Peter Rudde, ca şi cum de-asta ar fi depins viaţa ei. Continua să îndruge vorbe fără şir, iar Rudde încerca s-o liniştească.

- Te rog, Peter, trebuie să ne ajuţi...

Rudde o văzu pe comisara din echipă privindu-i cu interes şi se răsti:

- Ce-ar fi să-i aduci femeii un ceai, scumpo? Fă şi tu ceva cu rost, măcar o dată!

Poliţista ieşi repede din dormitor. Şeful ei nu era cel mai prietenos om, şi toată lumea ştia că avusese relaţii strînse cu acea familie, după tragedia care stîmise atîta interes în mass-media.

Iar acum, în aceeaşi casă avusese loc un omor prin înjunghiere, iar Rudde părea să creadă că fusese o răzbunare, sau cel puţin aşa dăduse de înţeles, cînd ajunsese la faţa,locului.

Dar, dacă astfel stăteau lucrurile, de ce nevasta lui Nick Leary era nevătămată? Insă comisara nu avea căderea să-şi pună asemenea întrebări, şi o ştia. I se explicase de prea multe ori acest lucru.

* * *

- Eşti sigur că aşa a zis?

Tyrell, care începea să se enerveze, răspunse răstit:

- Doar nu crezi c-am uitat, nu?

In sfirşit, Billy se înfurie şi el.

- In regulă, ce te stropşeşti aşa! Trebuie să mă asigur, nu?

Pentru el, totul era un coşmar cu ochii deschisi.

- Iartă-mă şi tu, Tyrell, da' toate astea mă fac să-mi pierd minţile.

Sarcastic, Tyrell replică:

- Nu mai spune?!

Luă un chiştoc din scrumieră şi şi-l aprinse, înainte de a continua:

- Nici mie nu mi-e uşor, să ştii. In noaptea asta am aflat nişte lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le audă, despre propriul lui copil.

Il privi cu înţeles pe Willy Lomax, şi toţi îşi dădură seama că le spunea doar jumătate, ca să-l menajeze. Dar continua să vorbească, iar furia-i era inconfundabilă.

- Şi-acum, îmi pare rău dacă voi toţi credeţi că Leary şi ai lui sînt nişte îngeraşi, da' vreau să pun mîna pe el. Nu vreau să-mi scape.

Se aplecă înainte în scaun, şi toţi îi văzură ura din ochi.

Terry rînji.

- Şi-o să-l înhaţi, puiule, nu-ţi face nici o grijă.

- Da' mai întîi trebuie să-l găsim, le reaminti Billy. Toţi fraţii ştiau că Billy era glasul raţiunii, un om care niciodată nu făcea o mişcare nechibzuită. Mintea lui limpede îi ferise atîta vreme de intrarea în puşcărie.

Işi luă mobilul şi începu să sune la diverse numere. Peste douăzeci de minute, ieşiră din apartament. Willy îi privi cum plecau, apoi îşi adună lucrurile şi le împachetă cu grijă, convins că mica lui vacanţă se sfîrşise.

* * *

Nick se învîrtea prin cameră, mormăind de unul singur. Tînărul îl privea derutat, neştiind ce să facă. Nu-l mai văzuse de două săptămîni, şi se întrebase cînd avea să fie evacuat din acel apartament din Barkingside.

Ii plăcea acolo, era un cartier agreabil.

Dar ştia că nu putea sta decît atîta vreme cît era binevenit şi se gîndea că s-ar fi putut ca acest timp să fie pe terminate.

- Pot să te servesc cu ceva?

In sfirşit, Nick se uită la el.

- Ce ai?

- Depinde ce vrei, Nick.

Drept răspuns, Nick scoase un pacheţel de cocaină din buzunar, iar băiatul se lumină la fată.

- Vrei să bei ceva, Nick? Un scotch?

Nick dădu din cap, apoi mormăi la el să se grăbească.

-Voiam să-mi fac bagajele şi să plec, n-ai mai trecut de mult pe-aici.

Justin îi vorbise cu toată simţirea de care era în stare. Nick îl privi în treacăt şi răspunse răutăcios:

- Nu-mi forţa mîna, Justin. Am mai avut unul ca tine, şi a trebuit să scap de el.

Băiatul nu mai spuse nimic. Ştia la ce se referea.

* * *

Lenny Bagshot făcea pe el de frică, şi vedea toată lumea, inclusiv prietena lui, care luă fetiţa în braţe şi ieşi din cameră. Intră în dormitorul mare, unde deschise televizorul. Orice s-ar fi întîmplat dincolo, nu voia să fie implicată. Voia doar să-şi apere fiica de indivizii care le invadaseră casa.

Dădu volumul mai tare şi, strîngîndu-şi fata la piept, începu să se uite la „Kill Bill“, cu ochi goi şi speriaţi.

Işi auzi prietenul strigînd şi puse sonorul şi mai tare.

- Cine v-a spus asta?

Lenny juca atît de credibil rolul nedreptăţitului, încît era aproape ridicol.

Privindu-l, Tyrell oftă.

- Gordon Winters, şi se pare că are şi fotografii cu care s-o dovedească. Şi-acum, mai bine spune-ne unde-i Leary, că de nu. te omor cu mîna mea.

Vorbea cu atîta convingere, incit Lenny îl crezu. Ii privi pe fraţii Clarke, toţi adunaţi în casa lui şi arătînd de parcă ar fi vrut să fie oriunde-n lume, numai acolo nu. Tyrell părea să aştepte semnalul să se repeadă. In acel moment, Lenny ştiu că totul se sfîrşise. O dată ce se ducea vorba - şi avea să se ducă - era terminat, în toate sensurile.

Dacă-l lăsau în viaţă, desigur.

* * *

Nick parc-ar fi fost un cotoi pe-un acoperiş fierbinte, pur şi simplu nu putea sta locului. Era un pachet de nervi şi ori de cîte ori se gîndea la mama lui, simţea aceeaşi teroare ca după ce-l ucisese pe Sonny Boy.

Totuşi, nu era îngrijorat în legătură cu Tammy, ştia că avea să-şi ţină gura. Avusese grijă de asta cu ani în urmă. Nu şi-ar fi pus în pericol stilul de viaţă nici chiar pentru noua ei prietenă, aşa-zisa lui mamă.

Peter Rudde avea să rezolve totul, iar Nick avea să profite de toate favorurile la care avea dreptul. Erau o ditamai reţeaua, iar el îi ştia pe toţi. Pe unii îi şi şantajase, de-a lungul anilor, ca să ajunge unde era acum. „Foloseşte-te de ceea ce ai", cum îi spusese mereu maică-sa. Ei bine, îi urmase sfatul - şi uite unde ajunsese ea. Ii plăceau omuleţii, cu ei era fericit. Iar pe unii dintre ei îi iubise, îi iubise cu adevărat.

Telefonul sună, iar zgomotul neaşteptat îi făcu pe amîndoi să tresară.

Nick răspunse imediat.

- Nick, deschide, eu sînt - Rudde.

Aceste cuvinte erau o muzică în urechile lui. inchise telefonul şi, pentru prima dată în noaptea aceea, zîmbi cu adevărat.

-Treci în dormitor. Şi, orice-ar fi, stai naibii acolo, ai înţeles?

Justin se conformă fără o vorbă.

Apoi, Nick se duse grăbit la uşa din faţă, bucuros că prietenul său apăruse în fine. Dacă-l putea ajuta cineva, era numai şi numai acel om.

Dar, cînd deschise, nu-l văzu pe Rudde, ci pe fraţii Clarke, cu tatăl lui Sonny Boy.

Lui Nick Leary îi sunase în sfîrşit ceasul, şi o ştiau cu toţii.

CAPITOLUL 27

Tammy stătea lîngă patul de spital, ţinîndu-şi soacra de mînă.

Urmase sfatul lui Rudde şi se urcase în ambulanţă, după Angela. Ii mai urmase şi sfatul de a-şi ţine gura.

Starea Angelei era gravă, dar stabilă. Tammy privea faţa zbîrcită a bătrînei, mirîndu-se cum era posibil ca o femeie care abuzase de propriul ei fiu să-şi trăiască totuşi viaţa citînd zi şi noapte din Biblie.

Mama ei fusese întotdeauna suspicioasă cu cei exagerat de cucernici, spunea că de obicei erau nişte ticăloşi mai mari decît

toţi ceilalţi, iar Tammy trebuia să admită că măcar în acest sens avea dreptate.

Totuşi, nu voia ca Angela să moară. Stătea aşezată lîngă pat, aşteptînd cu răbdare să vadă ce mai urma. Ceva îi spunea că n-avea să mai dureze mult. Nick, conchise ea, ajunsese la capătul drumului. Acum nu-i mai rămînea decît să vadă ce făcea. Spera numai să nu aibă efecte şi asupra ei.

Dacă era necesar, avea să spună adevărul despre rănile suferite de Angela. Pînă atunci, urma să tragă de timp.

* * *

Nick simţi cum acizii din stomac i se ridicau în gît, şi înghiţi în sec cu dificultate. Işi dădea seama că Rudde îl servise pe tavă - şi într-un mic cotlon al minţii, nu putea să-l condamne. Şi el ar fi făcut acelaşi lucru.

Era destul de rău că-l vedea acolo pe Billy Clarke, vechiul său prieten, dar cea mai mare spaimă i-o provoca Terry. Avea o asemenea reputaţie, încît pînă şi o brută ca Nick se temea să se certe cu el.

- Ia zi, băi pizdă perversă ce eşti, ai avut vreo întîlnire c-un skateboarder în ultima vreme?

Glasul lui Terry era scăzut, iar asupra intenţiilor lui nu putea plana nici cea mai mică îndoială. Tyrell văzu că Nick nici măcar nu voia să nege, ceea ce le uşura treaba cu atît mai mult.

Observă că ochii lui Nick se tot repezeau spre bilele de biliard din ciorapul gros de nailon. Cînd îl loviră în frunte, Nick căzu ca un balon dezumflat. Apoi, Tyrell îi dădu un picior şi-l împinse înapoi în apartament.

Justin asculta zgomotele cu groază crescîndă, dar nici acum nu scoase vreun sunet.

* * *

Verbena îl privi pe poliţist cu ochi obosiţi.

- Sînteţi sigur că e ea?

Omul dădu din cap.

- A luat supradoza ieri, şi azi dimineaţă a găsit-o un prieten al fiului ei.

- Gino? El trebuie să fie fost, avea grijă de Jude.

Ofiţerul nu-i răspunse. Nu ştia ce să spună.

- Pot să sun pe cineva din partea dumneavoastră? Să vină aici?

Verbena clătină din cap.

- E O.K. Nimănui n-o să-i pese cu adevărat, numai mie.

- Atunci, eu plec.

Femeia îi zîmbi cu blîndeţe, dînd din cap.

- Vă mulţumesc că m-aţi anunţat.

- Vă trecuse ca ruda cea mai apropiată, la spital.

Zîmbi încă o dată, mulţumită de acea dovadă a afecţiunii lui Jude pentru ea.

Rămasă singură, se aşeză în fotoliul ei comod, cu gîndul la fata care intrase în familia ei ca o artificie - numai zgomot şi lumini colorate.

Şi-o amintea aşa cum fusese pe vremuri, înainte ca drogurile s-o înrobească. Apoi, luîndu-şi agenda telefonică, începu să caute încet numărul mamei lui Jude. Ştia că n-avea să vină la înmormîntare, dar avea dreptul să stie. Era mama ei, în fond.

Acum, în sfirşit, Jude avea să fie din nou cu Sonny Boy al ei. Se mîngîie cu acest gînd, în timp ce o podideau lacrimile, facînd-o să tremure de durere.

* * *

Fruntea lui Nick se crăpase, iar sîngele îi curgea în ochi.

Tyrell îl privea atent, detaşat în chip straniu de tot ceea ce se întîmplă. In cameră se simţea mirosul greu al sîngelui, iar fraţii Clarke făceau comentarii deşucheate, întărîtîndu-l să devină şi mai violent.

Covorul era leoarcă, iar pe pereţi şi tavan se uscau încet pete roşii-maronii.

De fiecare dată cînd dădea în Nick, Tyrell se gîndea la Sonny şi la ceilalţi copii care avuseseră de-a face cu acel individ. Aşa îi era mai uşor.

Nu ştia de unde apăruse briciul, dar bănuia că de la Terry. Senzaţia lamei care despica pielea, zgîriind osul, nu se compara cu nimic din tot ce mai simţise vreodată în viaţa lui. Tyrell era cuprins de beţia violenţei, căci i se întîmplă pentru prima oară să provoace durere cuiva. Fiecare lovitură sau tăietură îi aducea

tot mai aproape liniştea - şi cu toate că, la un anumit nivel, ştia că acele senzaţii erau anormale, le savura totuşi.

Gura lui Nick era acoperită cu bandă adezivă neagră, pentru izolaţiile electrice, dar gemetele şi urletele lui înăbuşite continuau să se audă.

Nu mai putea fi recunoscut ca fiinţă omenească, şi suna tot mai mult ca o fiară rănită.

Cînd Tyrell îl spintecă din nou, Nick scoase un gîlgîit, şi toţi ştiură că gura i se umplea cu sînge şi vomă. Păru să dureze o veşnicie, iar Tyrell se uita fascinat cum se chinuia să rămînă în viaţă.

De-acum, Nick îşi pierduse cunoştinţa. Scoţînd varga de vite din buzunar, Tyrell Terry i-o înfipse în carne. Şocul electric făcu trupul însîngerat să zvîcnească spasmodic pe podea.

- Scoală, băi rahat bun de nimic!

Tyrell rîdea isteric, dar în adîncul inimii ştia că Nick Leary n-avea să se mai trezească niciodată.

* * *

Hester intră în salonul de terapie intensivă şi se aşeză lîngă Tammy. Luînd-o de mînă, zîmbi cu tristeţe.

- Moare, Tams?

Tammy ridică din umeri. Nu ştia ce să răspundă.

- Eu, una, sper că da, continuă Hester.

O privi şocată.

- Termină, Hes.

Cumnata ei zîmbi cu blîndeţe.

- Nick i-a făcut-o, nu-i aşa?

Tammy dădu din cap, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

- Atunci, sper să moară, fiindcă n-ar suporta viaţa ştiind ce i-a făcut.

Se şterse cu un şerveţel la ochi, deşi îi erau complet uscaţi.

- Au avut o relaţie stranie, Tams. Dacă n-ai trăit viaţa pe care-am dus-o noi, n-ai cum să înţelegi.

Tammy înţelegea mult mai multe decît credea Hester, dar n-avea de gînd să-i spună. Indiferent de ce anume îşi acuzase soţul ei mama, era hotărîtă să nu sufle o vorbă, nimănui. Ştia că, alături de ea, fiii ei fuseseră în siguranţă. Trebuia să creadă asta, altfel şi-ar fi pierdut minţile, mai ales de vreme că-i lăsase

în grija acelei femei fără să stea o clipă pe gînduri. Se întreba cum aveau să reacţioneze faţă de toate cele întîmplate.

Ce-avea să urmeze, dacă Nick era prins - sau, mai rău, scăpa nepedepsit? Trebuia să gîndească, şi să judece cît putea de limpede. Ştia de toate afacerile lui, şi unde-şi plasase banii. Avusese grijă să afle, de-a lungul anilor, pentru cazul că de la vreuna din activităţile lui necurate avea să i se tragă sfîrşitul.

* * *

Nick era înfăşurat într-o prelată, pe podeaua livingu-lui, şi toţi stăteau aşezaţi împrejurul lui, fumînd în tăcere.

In sfirşit, deveniseră conştienţi de violenţa atacului. Toată camera, şi hainele lor, erau pline de sînge.

Ducîndu-se la bucătărie, Terry luă nişte lapte din frigider şi făcu cafele pentru toată lumea. Mănuşile groase de latex se spălau uşor. După aceea, Terry se aplecă peste chiuvetă, spălîndu-se şi el, cît putea de bine. Ceilalţi îi urmară exemplul.

Totuşi, hainele le rămăseseră pătate de sînge, mai ales ale lui Terry şi ale lui Tyrell.

In timp ce ibricul dădea în clocot, Terry coborî pînă la maşină şi luă geanta din portbagaj. Mereu ţinea acolo haine de rezervă. Cu temperamentul lui imprevizibil, nu putea şti niciodată cînd avea nevoie de ele. Terry Clarke se gîndea întotdeauna la toate.

Inapoi în apartament, îl primiră rîzînd la vederea genţii pline de haine, facîndu-l să se umfle în pene cu laudele lor hazlii. Il plăceau cu adevărat, într-un chip straniu; îl făceau să-şi dea seama cît noroc avea.

* * *

Rudde era singur, iar durerea din rect devenise atît de acută, încît se simţea în pragul leşinului. Nemernicii îl imobilizaseră pe podea şi-l violaseră cu o coadă de mătură. Lăsîndu-l însîngerat şi îngrozit, îi spuseseră că aveau să se întoarcă după ce se ocupau şi de Nick. Apoi. Kerr îl pusese să-l sune pe Nick, şi-l lăsaseră acolo.

Ştia că spuseseră adevărul. Aveau să revină, nici vorbă. Il văzuse pe Tyrell Hatcher într-o lumină nouă.

Iar acum, zăcea pe pat şi-i aştepta. îl legaseră fedeleş, iar

Peter Rudde se gîndea cu groază la ultima atrocitate pe care i-o pregăteau.

Orice-ar fi fost, nu se putea compara cu ceea ce-i făceau lui Nick Leary. In adîncul sufletului, era convins de acest lucru.

* * *

Acasă, Tammy deschise seiful pe care-l instalase în anexa piscinei, cu ocazia unui weekend al lui Nick în Malaga, cu băieţii.

Avea acolo copii după toate documentele pe care le întocmise el vreodată, inclusiv poliţele de asigurare. Urma să fie o femeie foarte bogată, dacă soţul ei murea sau dispărea. Spera varianta dintîi.

Nick putea să nu se mai întoarcă niciodată. Dar Tammy ştia cît de viclean putea să fie şi trebuia să se asigure că toate erau puse la punct. La nevoie, avea să-l vîndă fără să stea un moment pe gînduri.

Aşezată pe podea, simţi cum o străbătea un val de tristeţe. In sfirşit, era singură - irevocabil, singură.

Ridicîndu-se, pomi cu mişcări amorţite spre hol şi privi în jur. Simţi un mic fior, la gîndul că toate acele lucruri îi aparţineau ei.

***

Umbrele de pe peretele dormitorului se alungiseră, cînd Peter Rudde auzi zgomotul cheii în broască. Imediat, simţi cum i se goleau intestinele. Durerea mai scăzuse puţin, dar ştia că avea să revină curînd, mult mai cumplită decît tot ce simţise înainte.

Indivizii intrară în dormitor, şi văzu, prin semiîntuneric, că-şi schimbaseră hainele. Ştia că se ocupaseră de Nick.

Inchise ochii, cu gîndul la cele prin care trecuse acolitul său; ştia că şi pe el îl aştepta ceva asemănător.

Rîzînd, Billy şi Tyrell pregăteau o frînghie şi nişte cătuşe.

- O să-ţi placă jocul nostru de-a sexul, Peter, bătrîne, şi toate pozele tale cu băieţaşi au să rămînă aici, să le vadă colegii. Mă-ntreb ce-au să zică.

Fotografiile lui reprezentau practici de bondage; cînd află că le găsiseră, spaima îi crescu încă o dată pe-atîta.

In douăzeci de minute, îl atîmară de cîrligul pe care-l fixaseră

în tavan, după care îl mai traseră de picioare încă cinci minute, pînă se convinseră că era mort.

Terry puse punctul final, dîndu-i jos pantalonii şi înfigîndu-i în rect un ciob de sticlă. Făcu un pas înapoi să-şi admire opera, începînd să cînte „Hanging Around“ a lui Lou Reed. Pînă şi Tyrell rîse.

- Ei, ăsta şi-a făcut de cap al naibii astă-noapte, nu, băieţi?

Ieşiră din apartament, încuind cu grijă uşa în urma lor.

Nu voiau să fie găsit încă. Impingînd cheile înapoi în casă prin cutia de scrisori, se întoarseră la furgonul cu care-l transportaseră pe Nick Leary pînă la unul dintre şantierele lui de construcţii.

* * *

Tammy stătea în cada cu Jacuzzi, sorbind din ginul tonic.

Intotdeauna îi plăcuse room-service-ul, iar micul ospătar fusese un adevărat vis. Hotelul era scump, nici nu s-ar fi putut altfel. Pe moment, simţea nevoia să fie răsfăţată. Insă ştia că era doar ceva temporar. Se întrebă din nou unde-o fi fost soţul ei şi cum aveau s-o afecteze consecinţele acelei nopţi.

Biata Angela, ce mai moarte avusese, ucisă de propriul ei fiu...!

Coborî privirea să-şi vadă trupul şi, pentru prima oară, nu-i găsi nici un cusur. N-o mai deranja. Avea altele pe cap.

A doua zi, urma să-şi ia copiii de la şcoală. Nu mai putea locui singură în casa aceea mare, de-atîta lucru era sigură. Se hotărîse să angajeze o menajeră.

Inchise ochii, încercînd încă o dată să-şi şteargă din minte imaginea soţul ei înjunghiindu-şi mama pe la spate.

Era ciudat, folosise de-atîtea ori această expresie

EPILOG

Tyrell arăta bine, iar Sally vedea clar acest lucru, privindu-l cum stătea de vorbă cu mama lui. în ultima vreme, se uita mult la el, dar numai fiindcă Tyrell îşi petrecea atîta timp acolo. Mai observa şi cît de apropiat era de fiii lui.

Cum de nu preţuise niciodată acest lucru? De ce Jude şi Sonny Boy păruseră întotdeauna mult mai importanţi decît omul cumsecade cu care se măritase?

Iar acum Jude era moartă, ca şi Sonny Boy - victime ale propriei ei lăcomii. In sfirşit, Jude obţinuse o marfa de calitate destul de bună ca s-o omoare. Prea tîrziu, însă, ca să-i mai fie de vreun folos lui Sally. Numai de-ar fi ştiut ce-avea să se întîmple, ar fi putut aştepta să dispară amîndoi, iar acum ea ar fi fost singura iubire a lui Tyrell. Dar n-o făcuse. In schimb, încercase să-l forţeze să aleagă - şi în cele din urmă, Tyrell alesese, dar nu pe ea.

Il văzu cum intra în bucătărie. Pînă şi mersul i se schimbase. In ultimle zile, toate se schimbaseră la el.

Băieţii observaseră si ei.

- Acum despre ce mai vrei să vorbim, Sal?

Tonul lui era neutru, dar şi insinuant. Sally avu bunul simţ de a se arăta stînjenită.

Încrucişîndu-şi braţele pe piept, Tyrell reluă calm:

- Haide, Sal, n-am toată ziua la dispoziţie.

Il privi spăşită, cu umilinţă. In ochi i se citea durerea, dar Tyrell rămase neclintit.

- Te rog, Tyrell... Te rog, întoarce-te acasă.

Se uita la ea, dar nu-i răspunse.

In ochi şi în expresia gurii i se citea cinismul. In toată atitudinea.

Văzînd că nu-i spunea nimic, Sally înţelese că totul se terminase. Iar acest lucru o durea atît de tare, încît se aştepta să moară.

* * *

Gino îi zîmbi mamei sale, care-i surîdea la rîndul ei. Durase un timp, dar răzbiseră împreună, cum îi tot amintea Deborah. Se simţea mirosul cinei de pe aragaz, crochete de peşte congelate şi piure de cartofi. Lui Gino îi veni să verse, dar se stăpîni. După ce mînca, putea să iasă - ca să se ducă direct la blocurile turn. El şi mama lui locuiau într-o clădire joasă, construită înainte de Al Doilea Război Mondial, pe vremea cînd încă mai existau spaţiu şi verdeaţă berechet.

Gino avea să facă rost de puţină marfa, ca să-şi scoată pîrleala. Era înnebunit după Abby, prietena lui, căreia-i plăcea heroina la fel de mult.

Era un aranjament perfect.

S-o fi dus Jude, dar amintirea ei trăia mai departe.

El era dovada vie.

* * *

Tammy zăcea în piscina acoperită. Privea în jur, la casa frumoasă dar pustie, şi număra zilele pînă cînd putea să-i ia pe băieţi de la şcoală şi să plece în Spania. Sorbi din băutură, care

era exact atît de tare cît trebuia. Incă mai trăia în izolare, după ce soţul şi soacra ei fuseseră asasinaţi. Prietenele o trataseră cu multă înţelegere, stîndu-i alături, fie şi numai ca să afle ce se întîmplase.

Nick fusese găsit zăcînd cu faţa în jos într-o groapă de fundaţie, omorît în bătaie. Nimeni nu fusese, arestat pentru crimă, iar Tammy ştia că nici n-avea să fie. Nimeni nu bănuia cine şi de ce-l omorîse.

Decît Tammy, desigur - iar ea n-avea să sufle o vorbă nimănui.

* * *

Willy Lomax zîmbea cu gura pînă la urechi. Cînd Tyrell şi băieţii veneau să-l ia de la căminul de recuperare, avea pentru ei nişte veşti bune.

I se repartizase un apartament.

In sfîrşit, avea propria lui casă, iar membrii acelei mici familii care-l adoptaseră cu braţele deschise aveau să fie primii lui vizitatori.

Azi se duceau la bowling, iar Willy era nespus de recunoscător că-l includeau în toate activităţile lor.

Trăgea să moară, şi o ştia.

Dar încă nu era mort!

Cum spunea Tyrell, trebuie să profiţi la maximum de fiecare zi - iar Willy exact asta făcea.

* * *

Justin îi zîmbi clientului cu tot farmecul de care era în stare - adică destul de mult, şi ştia acest lucru.

Omul, un navetist cu costum negru boţit şi tricou de corp gri şi pătat de sudoare, venea spre el cu un rînjet mînzesc. Era trecut de cincizeci de ani, căsătorit cu o asistentă socială coafată ca o paparudă şi care-şi trăgea mereu nasul. In consecinţă, mai avea şi el chef uneori de ceva distracţie. Il văzuse pe băiat mai devreme şi lăsase trenul să plece, sperînd că-l ghicise bine.

Nu se înşelase, şi era într-al nouălea cer. Peste cîteva minute, plecară de la gară împreună. S-o fi dus dracului vechea

şobolarniţă, dar tocmai se deschisese una nouă, chiar după colţ.

Justin era în stare să găsească o şobolarniţă la fel de uşor cum alţi băieţi găseau bilele de cricket.

* * *

Tyrell îi privi pe cei trei băieţi cum se întreceau la bowling. Acum îi privea şi pe toţi ceilalţi, lucru pe care înainte nu-l făcuse niciodată. Se uita în jur tot timpul, atent la orice bărbat singur care i-ar fi privit pe copii la joacă.

Se simţea ca şi cum ar fi avut un milion de ani. Avea senzaţia că Matusalem era un bebeluş în comparaţie cu el, atît de multe ştia despre lume.

Le zîmbi lui Willy şi fiilor săi, bucuros că avea acea ocazie de a sta împreună cu ei. Bucuros că măcar învăţase un lucru: nu-ţi poţi apăra cu adevărat copiii decît dacă înţelegi clar de ce anume îi aperi.

Atunci, şi numai atunci, îi poţi ţine cu adevărat în siguranţă.

- Sfîrsit -